

Halkın Günlüğü

YIL: 1 SAYI: 4 16-30 EYLÜL 1997 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Namluların gölgesinde "Barış" istemi

G ünümüz şartlarında ezilenler ve emekçiler için bir barış günü kutlanacaksa bu emperyalistlerin kararlaştırdığı, 2. Paylaşım Savaşı'nın başlamasına neden olan Polonya'nın Hitler faşizmi tarafından işgal edildiği gün değil, emekçilerin ve ezilenlerin kuruluşunu sağlayan ve onların çıkarlarına hizmet eden Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği veya Hitler'in ve diğer emperyalistlerin yenilgiye uğratıldığı ve 2. Paylaşım Savaşı'nın sona erdiği günler olmalıdır. Gerçek ve kalıcı barışın sağlandığı ve kutlandığı gün ise; emperyalizmin, feodalizmin ve her türlü gericiğin yerle bir edildiği, sınırsız ve sınıfsız bir dünyanın kurulduğu gün olacaktır. **Sayfa 4-5'de**

"DİSK hükümeti uyardı"

D isk, Genel Başkanlık seçimleri öncesinde tabanın ve devrimci-demokrat kamuoyunun tepkisini asgariye indirmek amacıyla gündemine aldığı **'9 Eylül Uyarı Eylemi'**ni İstanbul, İzmir, Ankara, Adana vb. şehirlerde gerçekleştirdi.

Sayfa 8'de

"Zalim ancak kendi dilinden anlar"

Sayfa 3

Koşullara boyun eğmek devrimci gençliğin tavrı olamaz

Sayfa 14

Kanımızla kızılaşan deniz; Karadeniz

Sayfa 19

"Siyanürlü toprak vatan değildir"

Sayfa 25

Kontrgerilla aklandı, sistem kendisini yeniliyor

3 Kasım 1996 tarihinden bugüne, hemen tüm kesimlerce özel ilgiye tabi tutulan, gündemden düşmeyen popüleritesiyle sürece damgasını vuran davada, tutuklu sanıklar İbrahim Şahin, Ayhan Akça, Ziya Bandırmalıoğlu, Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy ve Oğuz Yoruılmaz tahliye edildiler.

Sayfa 6'da

Çocuklar geldimi koğuşun havası daha bir değişir; şenlenir, güzelleşir, civil civil olur. Ahmed'in küfredişi, İsmail'in "r"leri söyleyemediğinden ötürü kendisine özgü tekerleme okuyuşu. Canan'ın şiir okuyuşu ve Tuncay'ın çocuk saflığıyla Canan'a aşık oluşu. Önder'in bitirimsizliği ve Güney'in "Size işkence yaptılar mı" ya da "sana nasıl işkence yaptılar" şeklindeki meraklı soruları. Sonra çocuklarla birlikte yapılan su savaşları ve futbol maçları.

Firat ilk kez geliyordu koğuşumuza. En belirgin özelliği; hala geldiği yerin özelliklerini, alabildiğine bir belirsizlikle üzerinde taşıyor olmasıdır. Kendisi Dersim'lidir. Türkçe konuşmakta zorlanıyor, Kürtçeyi ise çok güzel konuşuyor. Dersim'de köyler boşaltılıp, yıkıldığı sıralar Bursa'ya göçetmişler. Fakat zulüm hala üzerlerinde-

İSTANBUL MU GÜZEL, BURSA MI?

dir. Çünkü Kürt köylüsüdürler. Üstelik gerillaya destek verdikleri gerekçesiyle yurtlarından sürülmüş olanlardır. Dolayısıyla potansiyel "suçlu" dururlar. Bundan ötürü babası, TKP(ML)-TMLGB'ye yönelik bir operasyonda tutuklanmıştır. Firat'ın babası iki yıldır tutukludur. Zaten yoksul olan ailesinin sürekli olarak İstanbul'a gelip gitmesi kâfiyetli olur. Aile, bu külfeti azaltmak için, bu kez Bursa'dan İstanbul'a göçer. Firat'a da babasının yanında kalma fırsatı doğar. Firat, ilk gün durgundur. Çünkü dört duvar arasındadır ve içinde bulunan insanlara henüz ya-

bancıdır. İkinci gün açılmaya ve tüm çocuklar gibi civil civil oynamaya başlar. Ama yine de Firat, biraz farklıdır. Kendi dillerinde anlatılan masalı pür dikkat dinler. Ne zamandır doyasıya yiyemediği salatalıktan otuz tanesini üst üste yiyip ishal olurken, bir yandan da köyün bostanındaki salatalıkları kendi deyişle xıyarları anlatır. O, şarkı değil türkü söyler. Dolaştığı sırada ansızın "Viran olmuş bizim köyler/Yalnız kalmış menekşeler /Kurban olsun sana Enver /Çok özledim Dersim seni" mısralarını mırıldanır. "Gerilla olacağımın" diye sorduklarında, hiç tereddüt-

süz "he" diye cevaplar.

Ranzanın üzerinde, bir yoldaş Firat'la sohbet ediyor. Sohbetin bir yerinde Firat'a "İstanbul mu güzel, Bursa mı" diye soruyor. Firat, bu iki alternatifli soruya kendi alternatifli ve kendi duygularıyla cevap veriyor: "köy daha güzel."

Evet köy daha güzel. Ama bu güzelliği bize çok görüyorlar. Çocuklarımızın küçücük yüreklerini sürgün edip yaralıyorlar. Bize, kendi "xıyar"larımızı dahi yemeyi çok görüyorlar. Yakıyorlar, yıkıyorlar, tüm güzelliklerimizi katlediyorlar. Ama sol mememizin altındaki cevheri susturamıyorlar. Belleğimizi silmiyorlar. Özlemlerimizi, duygularımızı... Kırımımızı ve isyana dönüşmüş bilincimizi... İki alternatifli soruların anlamsızlığını bir kenara bırakalım, Firat'ın özlemlerine cevap alalım ●

**TKP(ML) Dava Tutuşu
Murat Targay-Sağmalcılar**

'96-'97 BAĞIŞ HALKIN GÜNLÜĞÜ KAMPANYASI ÇALIŞANLARINA!

Suudi Arabistan'da çalışan çeşitli milliyetlerden Türkiye'li işçilerce partimiz TKP(ML)'nin "Merkezi Bağış Kampanyası" bölgemizde yani Suudi Arabistan'da "Halk Savasına Seferber Ol" çağrısıyla başlatıldı ve sonuçlandı. Zor şartlar altında başlatılan ve başarıyla sonuçlandırılan bağış kampanyamız bizim için bir mutluluktur. Duyarlı işçi ve emekçi halkımıza bize duyduğu güvenden dolayı mutluluk duyuyoruz.

Partimizin şartlarıyla başlattığımız bağış kampanyamızı ve dedik ki: Kültür Devrimi Rehberliğinde, Dün bizimdi, Gün bizimdir. Zaferde bizim olacaktır. Yeterki kazanmaya cesaret etti.

Kampanya öncesi ve kampanya döneminde önümüze koyduğumuz hedefi aşamadık. Bağış kampanyası bildirisinin elimize

ulaşmaması, propaganda malzemesinin elimizde yeterli derecede olmaması hedefimizi aşmamıza engel oldu. Buna rağmen kampanyamız bir başarıdır. Gelecek kampanyada bu olumsuzlukları aşip Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde ilerleyen öncünün mermisi ve zindandaki özgürlük mahkumlarının sesi olacağız.

Kampanya sonuçları

7384 Suudi Arabistan Riyali
1000 Amerikan Doları
1 Adet Kaset Çalar
2405 Suudi Arabistan Riyali Bölge-
mizde kalmıştır
1579 Suudi Arabistan Riyali Bölge
gideridir ●

**Türkiye Komünist Partisi
(Marksist-Leninist) Suudi
Arabistan Yürütme Komitesi**

Değerli arkadaşlar!

Altınçağ Yayıncılık bünyesinde çıkardığınız gazetemiz Halkın Günlüğü'ne yayın hayatında başarılar diliyoruz, emperyalizme, faşizme, feodalizme, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı halkın gözü-kulağı olacağınız inancıyla sizleri selamlıyoruz.

Burjuva-feodal diktatörlüğün her türlü saldırılarına karşı ağır bedeller ödeyerek kazandığımız mevzileri terk etmek bir yana, bu mevzilerin güçlendirilmesi ve sayılarının çoğaltılması, etki alanının genişletilmesi bir zorunluluktur. Ne onların feodal cebiri nede burjuva yasaları bizleri yolumuzdan alıkoymamalıdır, koymayacaktır.

Bizler, yurtdışında yaşayan Halkın Günlüğü okurları olarak, gazetemizin bizlere yönelik yaptığı dayanışma çağrısını olumlu buluyor, zorlukları hep birlikte aşacağımıza olan inancımızla çağrısına yanıt veriyoruz. Sorunlar ne derece büyük olursa olsun Maoistler yığınlaşma kapılmazlar ve sorunları kitlelerin muazzam gücüyle aşarlar. Bunun adı yığınlara güvenmektir. Bizde bulunduğumuz alanda, gazetemizin çağrısını aynı anlayış doğrultusunda kitlelere taşıdık. Bir süre önce kurulan Banaz Halk Evi ile de dayanış-

mada bulunma anlayışıyla; bölgemizde Halkın Günlüğü Gazetesi ve Banaz Halk Evi ile dayanışma kampanyası düzenledik. Yayıncı bir alanda 10 gün boyunca sürdürdüğümüz kampanya, son gün düzenlenen bir piknik ile sona erdirilirken, bölgede dağınık olan okurların birbirlerini tanımları sağlandı. Halkın Günlüğü Gazetesi okurları ve dostlarının katıldığı bu piknikte, Proletarya Partisi içinde ortaya çıkarılan Karşı-Devrimci Hücre'nin kızıl çekile ezilmesinin 1. yıldönümü ve silesiyle Kardelen Harekatı, kitlelere bir kez daha anlatıldı.

Sonuç olarak kampanya süresince Banaz Halk Evi ile dayanışma amacıyla toplanan 400 DM'yi Banaz Halk Evi'ne ulaştırdık. Halkın Günlüğü ile dayanışma amacıyla toplanan 1250 DM'yi sizlere ulaştırıyor ve gazetemizle, bundan sonra da eleştirel bakıştan gazete dağılımına, fotoğrafından yazıp çizmeye kadar incelemeye her türlü desteği ve dayanışmayı göstereceğimizi bilmenizi istiyor ve diyoruz ki, "GERİ KALMAK YOK, SUSMAK ASLA".

Devrimci selamlar ●

**Halkın Günlüğü
Sachren Okurları**

MERHABA,

1 996 Ölüm Orucu ve SAG direnişinde şehit düşen 12 kız karanfil almak ve devrimci tutsaklarla dayanışmak amacıyla Londra'da bir dizi etkinlik düzenlenmiştir. TKP(ML), TİKB ve MLKP taraftarları arasında düzenlenen bu etkinliklerin bir parçası olarak 12 Temmuz'da yapılan geceden elde edilen 3.000 Sterlinlik gelirin bize ait olan 1.000 Sterlini Ceyhan, Sağmalcılar, Buca ve Bergama cezaevlerine gönderilmiştir.

**Dostlukla
TKP(ML) Taraftarları Londra**

"Zalim ancak kendi dilinden anlar"

Karşı-devrim kesintisiz sürdürdüğü saldırılarını gerilla bölgeleri başta olmak üzere bütün cephelerde derinleştiriyor. Böylece savaş hükümetinin, kitleleri beklentiye iten "demokrasi" ve "özgürlük" söylemlerinin yıllardır yürütülen propaganda bombardımanının bir aksesuarı olduğu da açığa çıkmış oluyor. Bu gerçeğin geniş halk yığınları tarafından net olarak görülmesini sağlayan en etkili örneklerden biri, "seriat"a karşı yürütülen "laiklik" savaşlarında gericiliğe karşı kazanılan ve "ikinci bir kurtuluş savaşı" gibi gösterilen 8 yıllık "Büyük Eğitim Reformu"nın ceremesinin kendilerine fatura edilmesidir.

Pespeşe sağnak halinde yağan zamlar kitleleri açlık ve sefaletle mahkum ederken, bu dizginsiz sömürünün itirazsız kabul ettirilmesi için baskı, zulüm, kıyım ve katliam politikaları takviye edilmiş olarak piyasaya sürülmektedir. Bu zam fırtınası dönemsel bir ekonomik saldırı dalgası olarak yorumlanamaz. Özel savaş rejimi savaşın "özel"liğine uygun olarak ekonomik politikalarını terör halinde yeniden inşa ediyor. Ve sistemliliği sağlamış kapsamlı bir program olarak yerleştirmeye çalışıyor. Ekonomik ve Sosyal Konseyin oluşturulması, sosyal güvenlik sisteminin reformu adı altında tasfiye edilmesi, özelleştirme talanına hız verilmesi, zorunlu tasarruf adı altında nemaların gasbedilmesi, yıl sonuna kadar çalışanların ücretlerine zam yapılmayacağına karar altına alınması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, taşeronlaştırma ve işten çıkarmaların sürmesi, emekçilerin örgütsüzlüğünü amaçlayan politikaların öne alınarak her alanda derinleştirilmesi vb. girişimler komprador-feodal diktatörlüğün yerleştirmeye çalıştığı "ekonomik yapılanma"nın geniş kapsamı içindeki tek tek parçalardan bazılarıdır.

Bütün bunlar; olmayacak reformları beklemekle ömür tüketenlerin ve bu saplantıları yüzünden savaş hükümetinin "ekonomik kalkınmayı sağlayan yatırımlar ve sosyal güvenlik sisteminde düzenlemeler yapacağız", "OHAL'i kaldıracacağız", "toplumsal barışı sağlayacağız", "yardım, yataklıkçıktan ceza alanları ve yargılananları affedeceğiz" vb. söylemlerinde umut ışığı görme becerisi gösterenlerin bilumum beklentilerini yerle bir etti. Türk devletinin kendi reformistlerini böyle sık sık hayal kırılgına uğratarak utandırması elbette kötü niyetinden değildir. Bu; ekonomisi terör, siyaseti terör, savaşı kirli olan ve bunu günlük yaşamın her alanına, her anına yansıtmaktan sakınmanın mümkün olmayacağını açığa çıkaran ülke gerçekleridir. Türk devleti artık gününbirlik geçici politikalarla sistemli ve kapsamlı politikalara geçiyor. Irili-ufaklı politikaların tümü "yeniden yapılanma" denilen bu geçişe dahildir. Ve her konuda politikalar "tek"leştirilirken, emekçi yığınlarda buna uygun olarak "tek-tip"leştirilmek

isteniyor. Eğitimden kültüre, düşünme tarzından ibadetine kadar, hatta yürüyüşüne kadar insanlar Kemalizmin kalıbına dökülerek "tek-tip"leştirilmek isteniyor.

Onun için, "1 Eylül Dünya Barış Günü" etkinlikleri kapsamında Bürüksel'den Diyarbakır'a doğru yola çıkması planlanan Musa Anter Barış Treni projesine karşı emperyalistlerin ve uşağı olan Türk devletinin aldığı insanlık düşmanı tutuma şaşımamak gerekir.

Köklü reformlar bir yana, Kürtlerin, kendilerine karşı sürdürülen kanlı saldırıların durması, işsizliğe, aşsızlığa mahkum eden yıkım ve göçlere son verilmesi, ambargo ve ablukanın kaldırılması, kıyım, katliam ve yargısız infazlara son verilmesi vb. insani taleplerle sınırlı barışçıl girişimini bile terör sayan bir devletin Kürtler için sadece imhayı öngören bu kanlı politikalarının içinde "çözeceğiz" denilen ülkenin diğer temel sorunlarını nasıl "çözeceği"nin bütün işaretlerini görmek mümkündür. Bu ülkede feodalizmin cebiri ile kapitalizmin vahşiliği hep elele yürür. Halkın örgütlü zoruna çarpıp dağılmadıkça da hep böyle yürüyecektir. Liberalize edilmiş "barış" talepleri ile tepeden tırnağa kadar militarize olmuş faşist bir devletin imha politikalarını barıştırıp arayı bulmak bunun için mümkün olmuyor.

PKK önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi, tarihinde hiç olmadığı kadar güçlüdür. Bu konumu ve yaşanan süreç onu strateji ve taktiklerinde yer yer belirsizliğe varan karışıklığı gidermede yol ayırma getirmiş durumdadır. Ulusal Hareket milyonlarca Kürdün örgütlü gücü olup, geniş kitle desteğine sahip bir cephe hareketidir. Dolayısıyla içinde farklı eğilim ve bakış açılan taşıyan kitlesel bir hareketin rotasını belirlemede bu farklı eğilimlerin etkili olma çabası anlaşılır birseydir. Son 5-6 yıllık süreçte belirlenen bütün stratejik ve taktik politikaların tesbitinde ve temel politikalarda yapılan değişikliklerde bu durumun etkisi kendisini fazlasıyla hissettirmektedir. Ve hareketin önder gücü olan PKK'nin "Bağımsız Kürdistan" hedefinden uzaklaşarak adım adım kısmi kültürel haklar talebiyle sınırlı çizgiye doğru kayışı hareketin niteliğini ifade eden bu somut durumdan ayrı olarak ele alınamaz. Bu köklü değişim, "taktiktir" izahlarıyla geçiştirilmesi mümkün olmayan ve bütün stratejik politikalarda değişikliği zorunlu kılan temelden bir politika değişikliğidir. PKK'nin 1993 yılında ilanı ettiği tek taraflı ateşkes ile başlayıp, gündümüze kadar hep tartışlagelen "uzlaşma" ve "barış" tartışmalarında bu temel politika değişikliği ile birlikte gündeme gelmiştir. Bu, PKK'nin 15 Ağustos atılımıyla başlayıp, 90'lı yıllarda kitlesel başkaldırılarla yükselen Kürt ulusal uyanışı ve devrimci eylemi için yeni bir durumdur. Çünkü, o sürece kadar gerilla vuruyor, Kürt ulusu

dalgalar halinde alttan gelen doğrudan zoru ile derinliğine ve genişliğine örgütlenip, zenginleşerek ilerliyordu. Ve bu devrimci eylem Türkiye devrimci hareketi üzerinde reformizme darbe vuran olumlu bir etki bırakıyordu. Ancak, Kürt Ulusal Hareketi'nin "siyasal çözüm"e kaymasından sonra bu etki tersinden nüfuz etmeye başladı. Bu, hem Türkiye devrimci hareketinde tasfiyeciliğe varan reformizme ilham veren, hem de Kürtlerde umudu "barış"a bağlama eğilimlerini güçlendiren olumsuz bir etki yaptı. PKK'nin bir yandan "barış"ı öne çıkarırken diğer yandan da silahlı mücadelede ısrar etmesi, savaşla "barış"ı karıştırmaya ve neticede barışı öne çıkaran bu çelişkili durumunu izah ve telafi etmeye yetmiyor. "Barış"ı elde etmek için silahlı mücadeleyi elde koz olarak tutmak neresinden bakılırsa bakılınsa doğru çizgiden sapmayı ifade ediyor.

Hiç bir teorik sapma, uzun süre uygulamada doğabilecek yanlışından sakınmayı başaracak kadar iyi huylu olamaz. Yanlış çizgi bu çizgide ısrar edenleri yemedi duramaz. Bu yüzden son yıllarda Kürt Ulusal Hareketi'ne damgasını vuran "siyasal çözüm" arayışları, PKK'nin, 15 Ağustos'da ateş alan yaratıcı devrimci eylemin bir ulusu sürükleyen selanın üstünden atlayacağını mı, yoksa bu sele kırıyıp, onun üstündeki ak köpük mü olacağını artık tartışılır duruma getirmiştir. Çünkü, silahlı mücadele, anın taktiği veya taktiğin günü birlik hesaplarının malzemesi olmadığı gibi, ne olduğu belli olmayan "barış"ın özgül ögesi de değildir. Demokratik Devrimin başından sonuna kadar belirleyiciliği tartışılmaz olan stratejik bir mücadele biçimidir.

Bütün bunlar göz önüne alındığında, Kürt Ulusal Hareketi'nin kan, can, ateş, özveri ile yoğrulmuş ve binlerce şehidin kanı ile yazılan silahlı mücadele çizgisi ile bazı koşulların ulusal hareket için "sağlam dış" çevre ilişkileri yarattığını zanneden burjuva-reformist çizgi arasında bir tercihe zorunlu olduğu görünüyor. Çünkü; burjuva reformist çizgi açık legal mücadeleyi, devrimci ulusal çizgi illegal silahlı mücadeleyi esas alır. Burjuva reformist çizgi "uzlaşma"nın hatına diplomasisi için emperyalist güçlerin karargahındaki loş koridorları kendine köprü yaparken, devrimci diplomaside ise silahlar köprü görevini görür. Bu yüzden "siyasal çözüm" çizgisi ile silahlı mücadele çizgisi politik manevralarla birbirine zarar vermeyecek şekilde uzun süre denge durumunda bir arada tutulamaz. Diyalektikte sürecin başından sonuna kadar varolabilecek mutlaklıkta bir denge durumu yoktur. Herşeyin esas ve tali yönü vardır. Ve süreç hep esas olanın lehine işler. Zaten şeylerin sık sık karşısına dönüşmesi durumunda budur. Doğru, toplum ve düşünce kendisini bundan kurtaramaz.

"Barışçı çözüm" anlayışına yönelik bu eleştirilerimizden hareketle Musa Anter Barış Treni projesine karşı olduğumuz anlaşılmalıdır. Bu Kürt ulusunun demokratik bir talebidir. Bu talebin içeriği liberalize edilmiş olsa da belirlene, amaca esasta ulaşmıştır. Ve Türk devletinin Kürt ulusunun imhasını amaçlayan haksız savaşının tüm iğrençliğini dünya kamuoyunun gözleri önüne bir kez daha sermiştir.

Ayrıca, bilumum reformistlerin bu girişimi istedikleri yöne çekistirme gayretlerine rağmen, bu girişime Kürt illerinden Diyarbakır'a sel gibi akan yığınlar damgasını vurmuştur. Sokağa çıkmanın ve düşüncenin yasak olduğu bir coğrafyada yüzbinler caddelere akıyorsa, Kürt ulusunun ucundaki iktidarı, namlunun dışındaki iktidarsızlığa tercih etmiş demektir. Ragıp Zarakolu'nun Ülkede Gündem Gazetesi'nde konu ile ilgili olarak yer alan; "Bir kez daha anlaşılıyor ki zoru zor söker. Zalimi insafı mantığa davet etmek, zalim tarafından zaaf olarak algılanır. O, ancak kendi dilinden anlar" şeklindeki değerlendirmesinde tamda bu gerçeği ifade ediyor. Kısacası, kim ne derse desin, bir kez daha da ayağa kalkmış ve sokak dağın arkasını takılmıştır.

Karşı-devrim Kürt ulusunun demokratik taleplerini teröre tabi tutarken, aynı zamanda sosyal kurtuluş mücadelesi ile emekçi halklarımıza karşı da terörün hürünü uygulamayı amaçlıyor. İşçi sınıfının her an öfkeye dönüşmesi muhtemelen hoşnutsuzluğu ve Karadeniz'e yayılan gerilla savaşı Türk devletini rahatsız etmektedir. Gerilla bölgeleri başta olmak üzere, devrimci yapılar bu saldırıya karşı hazır olmalı ve karşı koyuş mevzileri yaratmanın mücadelesine hız vermelidir.

İki yıllık aradan sonra Karadeniz ve Anadolu'ya gerilla birlikleri çıkararak atılım yapan Proletarya Partisi yoğun bir şekilde yayılma politikasında ısrar etmeye, ayrıca bu doğru politikaların sonucu olarak atılımın bir parçası olarak proletaryanın Amed'e gerilla birlikleri çıkarma kararını hayata uygulama görevi üzerinde yoğunlaşmalıdır. Çünkü, Türk devleti neden ve nereden korkuyorsa Proletarya Partisi orada olmalı ve devrimin korkularını orada büyütmelidir. Bu yerler gerilla bölgeleridir, fabrikalardır, varoşlardır ve gençliğin dinamizmini mücadeleye taşıyan üniversitelerdir, liselerdir.

Halk Ordusu İç Anadolu'ya ve Karadeniz'e timaklarını geçirerek, bunun lardaki adımı atmıştır. Şehirler kurtulmalıdır. Bu atılımın başansı, şehirlerden gerilla bölgelerine güç ve destek aktaran sağlam bir örgütsel yapının ona uygun kurumların yaratılmasına bağlıdır. Ve Proletarya Partisi'nin örgütlülükleri ile kitle tabanı bu görev bilincindedir ●

Namluların gölgesinde "Barış" istemi

Halkın Günlüğü/Istanbul-Diyarbakır-İzmir: Her geçen gün daha fazla ekonomik ve siyasi batığa sürüklenen faşist Türk devletinin dört bir yandan halkımıza saldırarak gıdasını katliam, sömürü ve savaştan aldığı bir süreçten geçiyoruz. Genelde Türkiye'de özelde ise T. Kürdistan'ında halkın sosyal yaşantısı azgınca sömürü ve topyekün katliamlar sonucu çekilmez hale dönmüş-türülmüş durumdadır.

Bu zehani devletin ekonomik ve siyasi krizle birlikte halkımıza yönelik baskısı daha da artmış ve Kürt halkının yaşadığı coğrafya kan gölüne dönüştürülmüştür. Hiç kuşkusuz ki bu kan gölünün ve zulmün hapishanesinden çıkmanın tek yolu devrimci ve haklı savaştır. Faşizmin hüküm sürdüğü koşullarda ve namluların gölgesinde bir barışın sağlanamayacağı kesindir. İflasın ve çöküşün eşliğindeki faşist Türk devleti; beyaz ordusu,

yüz ifadeleri insanların çektiği zulmü anlatıyordu. Artık bu kan, bu zulüm dursun di-yordu ve bir çok insan Amed'e gitmenin heyecanı içerisindeydi. Ama zebaniler bilcümle halkı namlular gölgesinde tehdit ediyordu. Türk devletinin faşist niteliğini bilmeyenler, bu yolculuk sırasında onun gerçek yüzünü daha yakından öğrendiler. Bu kan emiciler barış kelimesinden dahi korkuyorlardı. Onların barış anlayışı daha çok ezmek, daha çok sömürmek, kan dökmek ve bu haksız savaştan beslenmektir.

Bizim anlayışımıza göre barış, ancak ve ancak, bu ezilme ve sömürüyü halkımıza reva görenleri yeryüzünden silmekle gelir. Onları yok ederek insanlığın gerçek kurtuluşunun sağlandığı bir barış anlayışıdır. Ülkemizde ve diğer ülkelerde emperyalizm oldukça, yerel ve bölgesel savaşlar devam edecektir. Böylesi şartlarda gündeme gelen barış istemleri halkı pasifizme itmekten ve

SİLAHLARIN GÖLGESİNDE "BARİŞ" KUTLAMASI

Avrupa ülkelerinde birçok ilerici, demokrat, aydın, yazar, sanatçı ve parlamenterin girişimiyle oluşturulan ve Brükselden hareket ederek, 1 Eylül günü Diyarbakır'da olması planlanan **Musa Anter Barış Treni**'nin engellenmesinin ardından, Avrupa ülkelerinden heyete katılanlar hava ve korayoluyla Türkiye'ye geldiler. 1 Eylül Dünya Barış Günü için çeşitli ülkelerden gelenlerden oluşan heyet, faşist Türk devletinin gerçek yüzünü bütün gerçeklikleriyle gördü. Bu gerçekliği "böyle bir barış olmaz, barış ancak savaşla gelecektir" sözleriyle ifade ettiler.

31 Ağustos Pazar günü saat 10:00'da Kadıköy Meydanı'nda, valiliğin vernisi olduğu kararla Kadıköye giden deniz ve karayolu seferlerinin iptal edilmesine rağmen 20 bin aşkın kitle, Musa Anter Barış Heyeti'ni

büyük bir coşkuyla uğurlamaya geldi. 12 ülkeden gelen toplam 171 kişi alana geldiğinde kitle tarafından zılgıtlarla karşılandı. Bu arada eyleme katılanlar İstanbul polisi tarafından yoğun bir şekilde aranarak kimlik kontrolünden geçirildiler. Kimliklerindeki fotoğraf gerekçe gösterilerek onlara kişi gözetimine alınırken, 56 otobüs Papaz Köprüsü'nde, 40 araç Çınar yolunda, 6 araç Atatürk Mahallesi'nde 2 saat bekletilerek araçlarla birlikte bekletilen kitlenin alana girmesine izin verilmeydi. Eyleme, birçok demokratik kurum, kuruluş ve kişinin yanı sıra, Şanar Yurdatapan, Suna Aras, Orhan Aydın, Metin Kahraman, Yılmaz Odabaşı, Sinan Çetin, Tomris Özden, Ahmet Telli ve birçok aydın, sanatçı ve müzisyen katıldı. Alanda yapılan basın açıklamasından sonra, saat 14:00'da heyet Kadıköy'den Diyarbakır'a hareket etti.

İLK ENGELLEME

Bolu Emniyet Müdürlüğü tarafından Bolu Dağı'nda Barış Konvoyu durdurularak otobüslerde bulunan 350 kişinin kimlikleri kontrol edildi. 1.5 saat süren kimlik kontrolü sona ererken 1 km ileride tekrar durdurularak bu sefer 7 otobüsten üçünün aşırı hız yaptığı iddiasıyla 7.5 milyon para cezası alındı. Konvoy daha sonra hareket ederek yola devam etti. Ankara'ya gelindiğinde büyük bir karşılamayla Barış Heyeti selamlandı.

ÖZEL TİMİN PANKARTLARA BİLE TAHAMMÜLÜ YOK

1 Eylül Pazartesi günü konvoy Gaziantep girişinde durduruldu. Konvoyun önünde bulunan **"Musa Anter Barış Heyeti"** yazılı pankart özel hareket timleri ve Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı sivil ve resmi polisler tarafından yakıldı.

Otobüslerde yapılan aramalarda **"Barış hemen şimdi"** yazılı şapkalar da toplanarak özel tim tarafından yırtıldı. Olay yerine gelen basın olayı görüntülerken özel tim elemanları, **"Savaş alanımıza hoş geldiniz"** diyerek basına poz veriyorlardı. 1 saat süren aramadan sonra, otobüste bulunan barış savunucuları zılgıt, alkış ve yuhalamalarla baskıları protesto ettiler. Basın mensuplarının kartlarına bakıldıktan sonra konvoy hareket etti.

BARİŞ HEYETİNİ BEŞ BİN KİŞİ KARŞILADI

Konvoyu karşılamak için Adana, Mersin, Antakya, Tarsus, Ceyhan, Osmaniye, Eriz, Dörtöyl, Iskenderun ve Antep'ten 120 otobüsle Birecik ilçesine gelen 5 bin kişi, özel tim tarafından maruz kaldığı tehditlere, gı-zaltılara, tartaklamalara rağmen, Barış konvoyunu karşıladı. Diyarbakır'a gitmekte kararlı olan kitle **"Biji aşiti"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Barış hemen şimdi"** sloganlarını attı. Abluka altına alınan kitle **"Ölüm de olsa Diyarbakır'a gireceğiz"** diyordu. Kitleye Urfa'ya girmesi için izin vermeyen Vali Şehabettin Harput'la heyet sözcükleri bir görüşme yaptılar. Görüşmede Urfa Valisi, **"heyet dışında kimse geçemez"** dedi. Bunun üzerine HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak kitleye hitaben bir konuşma yaptı. Bozlak, **"Barış taleplerimizi burada hep birlikte dile getirmemiz engellendi. Ancak, buradaki basın kanalı ile tüm dünya kamuoyuna barış düşmanlığı yay-sıyacaktır. Urfa OHAL dışında olmasına rağmen, Urfa dışına çıkarılmamız barış düşmanlığının bir göstergesidir. Diyarbakır'da da barış isteyen milyonlar olduğu için siz bir an önce geldiğiniz yere dönün"** dedi. Bozlak'ın bu şekilde konuşmasına karşı kitle, **"Ölümüne Diyarbakır'a gideceğiz"** diyerek tepki gösterdi. Daha sonra 120 otobüs ve özel araçlar geri dönmek zorunda kaldı. Ayrıca burada aldığımız bilgilere göre, Antep çıkışında HADEP'e ait bayrak ve balonları yakan özel tim ve polis, Mersin Sun TV'nin kasetine el koyarken, kontrollerde 4 kişiyi de tartaklayarak gözaltına aldı.

KONVOYU KARŞILAYAN KİTLEYE KURŞUN SIKILDI

Konvoyu, Urfa'nın Suroç ilçesine bağlı Ali-gör beldesinde, **"Biji aşiti"**, **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Barış"** sloganları ile karşılayan kitleyi abluka altına alan jandarma insanları tartakladı. Ayrıca yollar-da konvoyu karşılamak isteyen kitlenin üzerine ateş açıldı. Jandarmanın kitleyi tartaklaması esnasında KESK MYK üyesi **Metin Yurak** ile **Bedri Altındağ** yaralandı.

polisi ve özel timiyle Türkiye ve T. Kürdistan'ının her tarafını işgal altında tutarak halkın günlük yaşamını zindana çevirmiştir. Geceleri saat 10:00'dan sonra halk sokaklara çıkamıyor, okullar ve resmi devlet binaları adeta karakul ve harımına yeri haline getiriliyor, her gün onlarca, yüzlerce insanımız işkencehanelerden geçirilerek tutuklanıyor. Öyleki işkence görmeyen insan sayısı elle sayılır hale gelmiştir. Daha doğrusu insanlara, işkence gören var mı? sorusu yerine işkence görmeyen var mı? sorusunu sormak gerekiyor. Asker ve polis sayısı burada yaşayan insanların iki katıdır. Yıllardır bu topraklarda halklara karşı sürdürülen savaşın canavarları, köyleri, ormanları, insanları ve toprakları bile yok ediyorlar, yeryüzünde canlı veya cansız ne varsa bırakmıyorlar.

T. Kürdistan topraklarına giriş yaptığımızda şafak henüz yeni atıyordu, yer-gök zulme isyan ediyor ve her taraftan çığlıklar yükseliyordu. Karlar çiçeksiz, toprak susuz can çekişiyordu. Yüzlerindeki derin çizgiler ve

halkın kendisine her türlü insanlık dışı uygulamayı reva gören egemen sınıflardan hayali çözüm beklemelerinden başka bir işe yaramayacaktır.

Emperyalistlerin, 1 Eylül'ü Dünya Barış Günü olarak kutlamaları bu haydutların barışa hangi çerçeveden baktıklarını göstermektedir. Günümüz şartlarında ezilenler ve emekçiler için bir barış günü kutlanacaksa bu emperyalistlerin kararlaştırdığı, 2. Paylaşım Savaşı'nın başlamasına neden olan Polonya'nın Hitler faşizmi tarafından işgal edildiği gün değil, emekçilerin ve ezilenlerin kurtuluşunu sağlayan ve onların çıkarlarına hizmet eden Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği veya Hitler'in ve diğer emperyalistlerin yenilgiye uğratıldığı ve 2. Paylaşım Savaşı'nın sona erdiği günler olmalıdır. Gerçek ve kalıcı barışın sağlandığı ve kutlandığı gün ise; emperyalizmin, feodalizmin ve her türlü gericiğin yerle bir edildiği, sınırsız ve sınıfsız bir dünyanın kurulduğu gün olacaktır.

HEYETE VE BASINA GÖZALTI

350 kişiden oluşan 7 otobüs, Urfa Valisi'nin emriyle Urfa'nın çıkışında durdurularak Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne götürüldü. 2 saat gözaltında tutulan barış savunucuları ve aralarında muhabirlerimizin de bulunduğu basın mensuplarının herhangi bir yere gitmelerine izin verilmeyeceği belirtildi.

Burada 2 saat kadar bir gözaltı yaşanırken Barış Heyeti, Çevik Kuvvet Amiriyi birlikte Urfa Valiliği'ne giderek Diyarbakır'a gitmekte olan heyetin talebini ancak telefonla görüşebildiği Vali'ye iletti. Vali'nin, "Bölümüz güvenliğini kuvvetleriyle yaptığımızı değerlendirme sonucu Diyarbakır sınırlarına girmenize izin verilmeyeceği" cevabından sonra konuyla ilgili İHD Genel Başkanı Akın Birdal bir açıklama yaptı.

Birdal, OHAL Kanunun 2985 sayılı 11/k maddesi uyarınca, bu yolculuğun kamu düzenini bozan bir nitelikte olduğunun Urfa Valisi tarafından belirtildiğini, Valinin, "Sizi Siverek'ten geçirmeyeceğiz" dediğini söyledi.

AMED'E GİRİŞ TANKLARLA, TOPLARLA BARİKAT KURULARAK ENGELLENDİ

Urfa'nın çıkışından itibaren sivil-resmî polisler ile jandarma eskortu denetiminde yola çıkan barış konvoyu 3 km sonra Karaköprü Beldesi'nde durduruldu. Tekrar yola devam eden konvoyu havadan da helikopter takip etti. Ancak, Siverek girişinde konuşlandırılan askeri zırhlı araçlar, uçak savarlar ve askeri yığınakla heyetin önü keşildi.

Ahmet Cihan ve Avrupa Parlamentosu üyesi Luca Cargemi ile 7. Kolordu Komutanlığı temsilcisi olarak görünen Diyarbakır Jandarma Alay Komutanı, yerli yabancı hiç kimsenin Diyarbakır'a giremeyeceğini söyleyerek, "Diyarbakır'a girişiniz yasaklanmıştır, geri dönün" dedi. Bunun üzerine heyet üyeleri zırhlı barikatın önüne de 2 saat kadar oturma eylemi yaptılar. Bu esnada Türkçe, Kürtçe, İtalyanca, İspanyolca türklükler söylenip sloganlar atıldı. Heyet daha sonra İstanbul'a hareket etti. İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ın, Urfa'da basın açıklaması yapmak istemesi üzerine çevik kuvvet ve özel tim Urfa girişinde heyetin ve basının bulunduğu araçlara saldırdı. Özellikle basın hedef alan polis, araçtan inen muavine ve basın mensuplarına saldırdı. Saklında otobüs muavini ve Toosten Dawhen yaralandı. Yaralılara ilk müdahaleyi basın mensupları yaptı. Yaralıların dahi tedavi edilmemesine izin vermeyen polis, otobüslerin durmasını engelleyerek yaralıların hastaneye götürülmelerine izin vermedi.

ANKARA'YA GİRİŞ DE ENGELLENDİ

Siverek'ten geri çevrilen konvoy 2 Eylül günü Ankara'ya 20 km uzaklıkta bulunan Gölbaşı'nda durduruldu. Daha önceden Ankara'da basın açıklaması yapmayı hedefleyen heyet, sivil ve resmî polisler tarafından engellenince yolu kapatılarak oturma eylemine başladı. Oturma eylemi yapan heyet, polis tarafından "yolu açmadığınız takdirde dağıtacağız" tehditleri karşısında Almanya, İngiltere, İtalya ve Fransa Konsolosluğu'na

başvurdu. İtalya Konsolosluğu 2. Müsteşarı Alberto Ceccarallo, bu eylemi desteklediğini belirterek bu yolculuğun engellenmesini kınadığını belirtti.

ANKARA'DA BASIN AÇIKLAMASI

Ankara'da gerçekleştirilen oturma eyleminde Musa Anter Barış Treni Koordinasyonu baştan başlayarak Ankara'ya kadar geçen sürede eylemin genel değerlendirmesini yaptı. İHD Genel Başkanı Akın Birdal tarafından yapılan basın açıklaması devam ederken oturma eylemine destek vermek için yazar Haluk Gerger ve HADEP Genel Sekreteri Mehmet Satın oturma eyleminin yapıldığı alana geldiler.

Barış Girişimcileri adına konuşan İHD Genel Başkanı Birdal, barış talebini aktarmak dışında herhangi bir niyeti olmayan heyetin birçok ihlale karşı çıktığını söyledi. Birdal, özellikle 6 No'lu otobüste bulunan basın mensuplarının arabasına saldırı olduğunu, basın mensuplarının tehdit altında bırakıldıklarını ve bu otobüste iki kişinin yaralandığını belirtti.

Daha sonra Alman vatandaşı Katerina, "Biz barış mesajı iletmek için buraya geldik. Bütün Avrupa ülkelerinden, Güney Afrika'dan buraya geldik. Buraya gelmeden önce de bir çok baskı gördük. Örneğin Türk hükümetinin baskısı üzerine Almanya trenine izin vermedi. Bu baskılar gösteriyorki TC barış istemiyor. Biz Türk devletinin ne kadar baskı yaptığını gördük, jandarma, sivil ve resmî polisle çembere aldıkları halkı gördük, bize ulaşmamaları için copluyorlardı. Bütün bu baskılara rağmen yine çağrımızı tekrarlıyorum, Barış istiyoruz. Artık dünyada hiç bir ana ağlamasın" dedi.

FAŞİST DEVLETLE DİYALOG OLMAZ

Daha sonra söz alan İtalyan parlamenter Dino Srisollo, "Biz barış için geldik. Faşist görüyoruzuz, faşist bir devlet ile diyalog şanslı bulunmamaktadır. Bize katılmak isteyen insanlar engellendi. Konvoyumuz baskılarla karşılaştı. Urfa'da, Antep'te çocuklara ve kadınlara karşı tanklar gördük" dedi. Srisollo, sonucu Avrupa Topluluğu'na götüreceğini belirterek "Türkiye'nin AT'ye girmesi için talepleri yerine getirmesi gerekir. Bundan sonra barış isteyenlerin kalbinde olacağız" diyerek sözünü bitirdi.

Heyet daha sonra saat 12.30'da Eskişehir yolu ile İstanbul'a doğru yola çıktı.

SALDIRILARIN İSTANBUL AYAĞI

Konvoy İstanbul girişi Anadolu geçişlerinde sivil polisler tarafından durduruldu. Polis basının ve heyetin otobüslerden inmesine izin vermemek elinde bulunan listeye göre 20'yi aşkın kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınan, İsveç delegasyonu Albert Guble ve Peter L. Fray, Ahmet Cihan (HADEP Parti Meclis Üyesi) Mehmet Önder Ergönül (SIP MYK Üyesi), Kemal Yüksel (DBP İst. İl Başkanı), Hikmet Fidan (HADEP İst. İl Başkanı), Mehmet Kılıçaslan (EMEP İst. İl Başkanı), Faysal Özçift (KESK Genel Sekreteri), Dicle Anter (HADEP Bodrum İlçe Başkanı), Suna Aras (Şair-İHD Üyesi), Tomris Özden (Yazar-İHD Üyesi), Alican Ünlü, Aydın Çiçek, İbrahim Özdemir, Yasemin Torbalı (Koordinasyon görevlileri) otobüslerden indirilerek götürüldüler. Polis yabancı heyete saldırıp bazı kişileri döverken, bunu görüntülemek isteyen basına da saldırarak bazı gazetecileri gözaltına almak istedi. Ancak gazeteciler buna izin vermedi.

1 saat TEM'de bekletilen konvoy daha sonra hareket ederek Mim Otel'e geldi. Gözaltına alınan Peter Frei ve Albert Guble 3 Eylül günü yabancılar polisine teslim edildikten diğer 13 kişi çıkarıldıkları Kartal Adliyesinde serbest bırakıldılar.

YABANCI HEYETE SALDIRI-GÖZALTI

Amed'e yolculuk boyunca yapılan baskılar

01.09.97 Salı günü saat 16:00'da Demokrasi Platformu'nun düzenlediği mitinge, ÖDP, SIP, HADEP, EMEP, CHP, ÇHD, İHD, İzmir Göç Birliği, TAYD-DEP, MKM, Türk İş, DİSK, KESK, TUMFİS, Baro, TMMOB'ye bağlı odalar, Halkevleri, Pir Sultan Abdal Derneği, Hacı Bektaş Veli Derneği, Tüketici Hakları Derneği, Tunceliler Derneği katıldı. Polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı mitinge, katılımcılar tek tek aranarak alındı. Ayrıca İzmir İHD Şubesi Cezaevleri Komisyonu tarafından hazırlanan "Hücre Sistemine Hayır" yazılı siyah tabutun alana girmesine engel çıkaran polis, anaların ısrarı üzerine alana girmelerine izin verdi. Aanalarda giydikleri "Tutsaklara Özgürlük" yazılı beyaz önlüklerle tabutu alanın etrafında dolaştırarak, "Hücre sistemine hayır", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", "Hücreye değil, sağlığa bütçe" sloganlarını haykırdılar. Kitle de anaların attığı sloganlara eşlik ederek onlara destek verdi. Ote yandan CHP'liler alanda saygı duruşu yerine İstiklal Marşı söylenmediği gerekçesiyle provakatorluk yapmaya çalıştılar. Bir süre Türk bayraklarıyla alanda duran CHP'liler, daha sonra meydan

ve saldırıları protesto etmek amacı ile 3 Eylül günü Perce Palas'da basın açıklaması yapmak isteyen heyeti polis engelledi. İstanbul Emniyet Müdür yardımcısı Mehmet Çağlar, "Yabancıların toplanış gösteri ve yürüyüş düzenlemeleri TCK'nın 2921'inci sayısına aykırıdır" diyerek basın açıklamasına izin vermedi.

Bütün bu baskılara rağmen kararlı olan yabancı heyet basın açıklamasını Mim Otel'de yapmak istedi. Buna da engel olan polis otel camılarını kırarak saldırdı. Çevreyi alınlıkaya alan resmî ve sivil polisler 24 kişiyi döverek, sürükleyerek gözaltına aldılar. Saldırıda bir çok kişi yaralanırken, yabancı heyetten iki kişi de ağır şekilde yaralandı. Yaralılar hastaneye kaldırıldı.

İZMİR

İzmir'de Demokrasi Platformu'nun düzenlediği Barış Mitingi siyasi partiler, sendikalar, kültür merkezleri ve dernek temsilcilerinin katılımıyla Cumhuriyet Meydanı'nda yapıldı.

terk ettiler.

Eylemde, "Şehid namının", "Kürt Kürdistan direniş ruhu" yazılı dövizler, "Gençlik onurlu barış istiyor", "HADİ il Gençlik Komisyonu" imzalı pankart açıldı. Mitingde sık sık, "Yaşasın halkın kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "Biji aşiti", "Yaşasın barış", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Yaşasın onurlu barış" vb. sloganlar atıldı.

Demokrasi Platformu adına açıklama yapan KESK Dönem sözcüsü Ahmet Alagöz, "Savaştan beslenen çeteler elbetteki barış savunucularına saldıracaklardır. Demokratik, özgürlükçü, eşitlikçi ve halklar lehine onurlu bir barış ve düzen için mücadeleye edenlere harp ülkemizde, egemenlerce yıldır sürdürülen kirliliği savaş durdurulmasını talebini ilettiği mitinge Barış Treni'ne gel kuyan Türk devleti kınandı. Halayla çekildiği ve marşların söylendiği miting, coşkulu bir şekilde sona erdi ●

Kontrgerilla aklandı, **sistem kendisini yeniliyor**

Haber Merkezi: Türkiye ve T.Kürdistanı coğrafyasında yaşayan milyonlarca ezilen emekçi yığınların gözünde, düzenin teşhiri ve onun halklara yönelik baskıcı, katliamcı faşist yüzünün açığa çıkmasında turnusol kağıdı işlevi gören Susurluk davasında tutuklu sanık kalmadı. 3 Kasım 1996 tarihinden bugüne, hemen tüm kesimlerce özel ilgiye tabi tutulan, gündemden düşmeyen popüleriteyle sürece damgasını vuran davada, tutuklu sanıklar İbrahim Şahin, Ayhan Akça, Ziya Bandırmalıoğlu, Ayhan Çarkin, Ercan Ersoy ve Oğuz Yorulmaz tahliye edildiler. İstanbul 6 No'lu DGM'ce 12 Eylül Cuma günü görülen duruşmada alınan kararla, tutuklusuz kalmayan davanın bundan sonraki aşaması merakınıza konu olacak nitelikte özellikler taşıyor.

Mahkeme savcısı, DYP Elazığ Milletvekili Mehmet Açar ile Urfa Milletvekili, korucubası Sedat Bucak hakkındaki dokunulmazlık dosyalarının işleme konulmasını gerekçe göstererek, sanıkların tahliyesini istedi. Bu talebi onaylayan mahkeme heyeti sanıkların tahliyesine karar verdi. Susurluk kazasının ardından bu coğrafyada birşeylerin değişeceğine yönelik coşkulu söylemler içerisinde girenlerinde bütün umutları böylece suya düşü. Başından itibaren defalarca belirttiğimiz gibi, "devlet içerisinde açığa çıkarılan yasadışı oluşumlar" sistemden bağımsız ele alınamaz. Kurulduğu tarihten itibaren varlık koşulunu baskı, kan, terör, katliam üzerine inşa eden sistemin, halkların istem ve taleplerine karşı konumlandığı tetikçilerini, piyonlarını yargılamasını beklemek akıl sahibi bireyin düşüneme-

yeceği bir olaydır. Kimilerinin iddialarının aksine devlet içerisinde yönetememe boşluktan kaynaklı çeteleşmeye değil, çeteleşmenin bizzat devlet tarafından örgütlendiği vurgusuna yüklenmek ve ezilen milyonlara bunun açıklamasını yapmak gerekiyor. "Temiz toplum-temiz siyaset" çığırkanlığıyla çete avına çıkan sözde demokrasi havarilerinde "hesap soracağız"

neği tersine çevirmiş, başını hanesine puan yazdırmaya başlamıştır. İçerisine girdikleri iktidar dalışından galip çıkan MGK, Susurluk kazasında kullanarak kendisini aklamış, rahat manevra kabiliyetine sahip olmuştur. Son süreçte "laik-şeriat" ikilemiyle muhalif islamı tasfiyeye yönelik sistem, 3 Kasım 1996'daki durumundan çok daha iyi bir konumdadır. "İrtica" tehlikesine "karşı çıkış"ı-

ması hemde duruşmada adı geçen sanıkların başlangıcında ve gelişiminde çok önemli görevler üstlendikleri Gazi katliamı davasının duruşma arifesine denk düşmesi hesaplı bir adım olduğunu gösteriyor. Katliam davasının sürgüne gönderilmesi ve son çarpıcı özelliğiyle "sanıklar lehine davadan çekiliyorum" diyen mahkeme hakiminin istifası, gerçekleri tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

Sistem, halklara karşı kendi safında mücadele eden yıpranmış isimlere diyet borcunu ödeyerek adını atıyor. Sistem kendisini yeniliyor, yenilerken aldığı güçle ezilen emekçi halklara gözdağı veriyor. Bu göz dağı vermesinde en güvendiği olanda şu anda yaka ladığı oturmuşluktur. Sivil inisiyatif ESK vb. girişimlerle yelpazenin sağını ve "sol"unu bir araya toplayarak hedefine koyduğu saldırgan dalgasını ezilen emekçi halklara yöneltti. Peş peşe aldığı ekonomik kararlarla halka sefalet ve açlığı dayatırken, diğer yarıda T. Kürdistanı ve Karadenizde yoğunlaşan gerilla savaşına karşı mücadele metodlarını yoğunlaştırdı. T. Kürdistanı'nda yaptığı katliamların, koruculaştırmanın, köyleri harita dan silmenin, terörün provasına Karadeniz'de de başladı.

Ezilen milyonlara karşı saldırıda kural tanımayan, varlık koşulu olan şiddet her dönem temel araç edinen diktatörlüğün karşısına inatçı bir kavga ruhuyla çıkmalıyız. Bize yaşamı zehir edenlerin yaşamını zehir etmek, rahat hareket olanaklarını ellerinden almak, kitlelere önderlik edecek oluşumların dinamizmine güç katmakla mümkün olacaktır. İrade ve eylem bütünselliği bize başarıyı kazandıracak kapının anahtarıdır ●

Kontrgerilla şefleri ve elemanları tahliye edilerek ödüllendirildiler.

pratikleri ortadadır. Bu sözde demokrasi havarilerinden medet ummak, ölüye kendi cenazesini yıkatmak görevini verir ki, bu en başta diyalektikçe aykırıdır.

Susurluk kazasıyla ortaya çıkan tek gerçek oğru şudur: Suçüstü yakalanan sistem, ilerleyen süreçte içerisine girdiği "yeniden yapılandırma" projesiyle aleyhine işleyen düze-

la arkasına aldığı yelpazenin "sol"undaki rüzgarla yelkenlerini şişterek rotasına girmiştir.

Bu oturmuşluğun en belirgin özelliği Susurluk duruşmasında çıkan tahliye kararıdır. Verilen tahliye kararı, üzerinde düşünülerek verilmiş siyasi bir karardır. Kararın 12 Eylül tarihiyle hem geçmişe bir gönderme yap-

ALBAYRAK İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Halkın Günlüğü/Kartal: Sendikasıızlaştırma, taşeronlaştırma ve sosyal haklarına yapılan saldırılara boyun eğmediklerinden dolayı 8 Haziran'dan beri işten atılan Albayrak işçileri direnişlerini kararlı bir şekilde devam ettiriyorlar.

Direniş boyunca tehditlere, Albayrak ve belediyenin fedailerinin ve polis saldırılarına maruz kalan, gözaltına alınan, tartaklanan, yaralanan temizlik işçileri yapılan onca baskıya rağmen bir adım dahi geri adım atmıyıp örnek bir mücadele sergiliyorlar.

Defalarca basın açıklamaları yapan, belediyeye yürüyün, taleplerini bildiri, afiş ve imza kampanyalarıyla kamuoyuna duyuran Albayrak (Kartuşaş) çalışanları 7 Eylül Pazar günü yaptıkları basın açıklamasıyla belediyeyi protesto ettiler. Direnişin 90 günü olan 7 Eylül Pazar günü saat 12:00'da Belediye Garajı'nda biraraya gelen işçiler, DKÖ temsilcileri, siyasi parti ve sosyalist basın okurları 1,5 saat süren bir eylem gerçekleştirdiler.

800 dolayında katılımın olduğu açıklamı sırasında 24 kuruluşun imzasını taşıyan "Albayrak İşçisi Yalnız Değildir" ve DISK-Nakliyat İş pankartları açıldı.

Eylem sırasında "Yaşasın Albayrak Direnişimiz", "Albayrak İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Sermayeye Karşı Tek Yumruk Tek Barikat", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Birlik Mücadele Zafer" vb. sloganlar atılıp benzer içerikli afişler taşındı.

Kilitlenin, belediye binasının bulunduğu Kartal Meydanı'na yürümesi meydanı yoğun şekilde ablukaya alan polis tarafından engellendi.

Yürüyüşün engellenmesi üzerine basın açıklaması direniş yerinde yapıldı. Yapılan açıklamayı DISK Nakliyat İş Genel Başkanı Alirıza Küçükosmanoğlu okudu. "Bizim buradaki

direnişimiz zafere kadar devam edecek" diyen Küçükosmanoğlu, Albayrak işçilerine yapılan saldırıların sınıfa yapılan saldırıların bir parçası olduğunu belirtti. Saldırıları karşı sınıfı ortak karşı koyuşa çağırdı. Daha sonra DISK Eğitim Sekreteri Çetin Uygur ve sosyalist basından bir temsilci söz alıp saldırılara karşı kitleye işçilerle dayanışma çağrısı yaptı. Daha sonra sloganlar atıp halaylar çeken kitle 13.30 civarında dağıldı ●

Merter İşçi Kurultayı Yapıldı

Haber Merkezi: 6 aydır çalışmalarını sürdüren Merter İşçi Kurultayı, 7 Eylül '97 tarihinde Güngören Tuna Dağın Salonu'nda toplandı. Sendikası, sigortası ve günde 12-15 saat çalışan yaklaşık 50 bin işçi, birlikte hareket etmek amacıyla 6 aydır çalışmalarını yürüttükleri Merter İşçi Kurultayı'nda; sendika, sigorta ve 8 saatlik işgünü talepleriyle çalışmalarını başlatacaktır.

Kurultay bünyesinde oluşturulan Nakış İşçileri Birliği, Basmalı İşçileri Birliği vb. alt yapıları, işyerleri bünyesinde kurdukları kurultay komitelerini sendikalaşma komitelerine dönüştürdüler.

Atölyeleri, fabrikaları dolaşıp toplantı yapan, 6 ay boyunca binlerce el ilanı, bildiri dağıtıp afiş asan işçiler, yapılan kurultayda da salonun duvarlarına "Yaşasın Merter İşçileri Birliği", "İnsanca Yaşam İstiyoruz", "Sendika, Sigorta, Sekiz Saatlik İşgünü" vb. yazılı dövizler astılar.

Kurultaya; Merter'de bulunan tekstil, baskı, deri, nakış işçileri, Topkapı Şişe Cam işçileri, bir ayı aşkın süredir direnişte bulunan TIB-SET işçileri, TÜMTİS'in örgütlü olduğu Ankara Ambar işçileri, TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, Ankara Mobilyacılar Sitesi'nden işçiler, KESK Örgütlenme Sekreteri Güven Gerçek, Kabe-Kilit işçileri, DISK Tekstil Anırtırma Daire Müdürü Volkan Yaraşır, DISK Tekstil 3. Bölge Temsilcisi Muharrem Kılıç, Eğitim Daire Müdürü Faruk Aygün ve bir çok sendikacı katıldı.

Kurultayda ilk konuşmayı Divan Başkanı Sun-Tekstil işçisi Seyit Aslan yaptı. Aslan konuşmasında, Merter işçisinin 14 yıllık bir süre zarfında, çeşitli lokal direnişleri gerçekleştirdiğini belirterek, "Ancak en küçük hak arama eyleminde bile insanların sokaga atıldığı bir süreç yaşadık. Bu olumsuzlukları kırmamanın tek yolu olan 50 bin Merter İşçisinin sanki tek bir fabrikada çalışıyor-muşçasına biraraya getirmek için bu kurultayı düzenledik" dedi. Nakış İşçileri Birliği'nden bir işçi söz alarak asıl taleplerinin 3 S olduğunu söyleyerek, işverenlerin kendilerini 12 saat düşük ücretle çalıştırdıklarını ve

bu duruma son vermek amacıyla Nakış İşçileri Birliği'ni kurduklarını söyledi. Ankara Ambar işçilerinin, Site işçilerinin ve Ümraniye Tekstil işçilerinin mesajları okundu. Kurultay boyunca katılımcılar varolan sorunlara değinip, sendika, sigorta, 8 saatlik işgünü, sağlıklı çalışma koşulları, insanca yaşam için ücret ve işçi kadınlarının en büyük sorunu olan kreş gibi taleplerini dile getirdiler.

Kapanış konuşmasını yapan divan başkanı Aslan, "Merter işçisi bu sorunlara karşı mücadele etmede kararlı, Merter patronlarının bize cehennem ettiği Merter'i artık biz onlara cehennem edeceğiz" dedi.

MERTER İŞÇİ KURULTAYI'NDA ALINAN KARARLAR:

-Tek tek atölyelerde yürütülen sendika, sigorta, 8 saatlik işgünü mücadelesini Merter işçilerinin birleşik eylemine ve örgütüne dönüştürmek amacıyla bugüne kadar kurulan işyeri kurultay komiteleri, sendikalaşma komitelerine dönüştürülmeli ve Merter İşçileri Sendikalaşma Komitelerini oluşturmalıdır.

-Oluşturulan Merter İşçileri Sendikalaşma Komitesi, özelleştirmeye ve SSK'nın tasfiye edilmesine karşı bütün sınıf kardeşleriyle birlikte hareket etmelidir. Bunun ilk adımı olarak da "Sigortasız Çalışma" kampanyasında toplanan imzalar, toplu şikayet dilekçesiyle ve kidesel bir eylemle birlikte Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne verilmelidir.

-Merter İşçi Sendikalaşma Komitesi, Merter patronlarının tek tarafı olarak belirlediği kölece yaşam koşullarına karşı taraf olmalı, bir toplu sözleşme metni hazırlanarak, Merter patronlarıyla işyerlerinde bu sözleşme metni temelinde görüşmeler yapılmalıdır.

-Merter İşçileri Sendikalaşma Komiteleri, faaliyetini sendikal çalışmayla sınırlamamalı, Merter işçilerinin sınıf çıkarları doğrultusunda sınıf bilinci edinmeleri için tartışmalar, paneller, seminerler düzenlemelidir.

-DISK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nın Merter'de bir şube açması için gereken baskı yapılmalı ve taban baskısı sağlanmalıdır. ●

Ceyhan Yağ Fabrikası'nda işçilerin alacakları ödenmiyor

Halkın Günü/Adana: Çukobirlik Genel Müdürlüğü'ne bağlı Ceyhan Yağ Sanayi Ticaret İşletmeleri A.Ş.'de çalışan toplam 97 işçi, şimdiye kadar ödenmeyen maaş ve ikramiyelerinin verilmesi amacıyla fabrika önünde protesto eyleminde bulundular.

Kamu İktisadi Teşekküllerine yönelik devlet politikalarının bir sonucu olarak aralık durumuna düşen kurumların bir örneğini teşkil eden fabrika, hammaddenin yokluğundan kapanma noktasına kadar gelmişti. Bu dönemde özveri gösteren işçiler, 1996-97 dönemini kapsayan bir toplu sözleşme imzaladılar. Toplu sözleşmenin ardından bir yıla kiraya verilen fabrikada %20'lik zamlı anlaşma sağlanan işçiler, yeni uygulamalar ve yaptırımlarla karşı karşıya geldiler. Anlaşmanın ardından işçilerin özverisine yanıt, maaşların, ikramiyelerin, emekli olanların toplu paralarının, sosyal yardım alacaklarının ödenmemesiyle verildi.

Yaşanan gelişmeler ve birikmiş alacakların ödenmesi amacıyla görüşülen İşyeri Genel Sorumlusu Fevzi Şen'e iletilen talepler, "Bu işyerinin yönetimin kararla var. Sorunları onlar çözsünler, ben bu işyerinin hiç bir sorunuyla ilgilenmiyorum.

Bu işyerini satarlar mı çalıştırırlar mı? ne yaparlarsa yapsınlar" söylemiyle geri çevrildi. İşyeri yönetiminin işçilerin taleplerine karşı gösterdiği duyarsızlık 2 Eylül Salı günü fabrika önünde gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Toplu sözleşme döneminden bu yana 9 milyar dan fazla alacakları olduğunu ifade eden işçiler, eylemlerini gerekli gördükleri taktirde Ankara'ya taşıyacaklarını ifade ettiler.

Fabrika önünde işçilere hitaben bir konuşma yapan Tek Gıda-İş Sendikası Güney Anadolu Bölge Şube Sekreteri Hüseyin Alaverkek, fabrikada koltuk kavgası mücadelesi verildiğini, siyasilerin Çukobirlikten elini çekmesini isteyerek, Fevzi Şen'in pratiginde ifadesini bulan genel eğilimin işyerine sahip çıkmama olarak geliştiğini belirtti. Basın açıklamasının ardından, ceplerindeki bozuk paraları çıkararak tepkilerini dışa vuran işçiler, "Yur Yur İlesin Fevzi Şen Dinlesin" sloganlarıyla işyeri yönetimine olan öfkelerini dile getirdiler. Basın açıklamasının ardından sessiz bir şekilde dağılan işçiler, ahnteriyile kazandıkları alacaklarının ödenmesine hiç bir günün engel olamayacağını belirterek, sonraki süreçte yeni eylem şekillerine yöneleceklerini dile getirdiler. ●

Memurlar nemalarını istiyor

Halkın Günü/Adana: Özelleştirme, işten çıkarma, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, iş güvencesinin ortadan kaldırılması vb. saldırılarla emekçi yığınları dayatılan sefaletin boyutlandırılması ve sonucunda sınıfın örgütsüzlüğünden kaynaklı olarak pervasızlaşan uygulamalardan birisi olan zorunlu tasarrufların gashbedilmesi Adana'da gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Emekçi memurların birikmiş tasarruflarını ödenmesi için Adana İnönü Parkı'nda 6 Eylül Cumartesi günü bir araya gelen KESK Adana Şubeler Platformu'na üye memurlar bir basın açıklaması düzenlediler.

Çalışan kesimlerin iradesi dışında yasa zoru ile dayatılan siyasal zorbalığa karşı tüm emekçi ve hak sahipleri mücadeleye çağırılan platform adına basın açıklamasını okuyan Enerji-Yapı-Yol-Sen Adana Şube Başkanı İlyas Turan "Emekçilerin

haklarına yönelik saldırılarda sınırlı tanımayanlar, bizler olamayız. Hiçbir konuda emekçilerin düşüncelerini alma zahmetinde bulunamayanlar, her dönem emekçilerin aleyhine nasıl bir adım atabilirler hepsi içindeler" diyerek, egemenliğin sınıfla bakış açılarını vurguladı. Konuşmasında "Kamu emekçilerinin yeni baskı ve yasakları getiren personel yasa tasarısı geri çekilmeli, tasarı bizlerin lehine bir içerik karıştırılmalıdır" dedi. Protestoyu gerçekleştiren memurlar taleplerini dikkate alınması gerektiğini, aksi takdirde mücadeleye devam edeceklerini belirttiler.

Yogun polis ablukası altında basın açıklamasına katılan yaklaşık 60 kişilik kitle, sık sık "Toplu sözleşme hakkımız grev Silahımız", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Tasarruflar hakkımız söke söke alınır", "Personel yasasına hayır", "İşçi-memur el ele grem", "İşçi-memur birlik, iş emek özgürlük" sloganları haykardı.

Belediye İşçisi alacakları için oturdu

Halkın Günlüğü/Adana: Osmaniye Belediyesi'nde çalışan 900 işçi, 6 maaş, 3 yıllık sosyal hak ve alacaklarının kendilerine ödenmesi için Belediye Başkanı Mehmet Gürbüz'e tanındıkları 1 günlük sürenin sonunda kararlaştırdıkları oturma eylemini gerçekleştirdiler. Önceki görüşmelerde Başkanın "Ödenek yok, bu parayı ödeyemem" sözleriyle işçileri geri çevirmesi ve sorunlara duyarsız kalması sonucu gerçekleştirilen oturma eylemi, 2 Eylül Salı günü saat 08:00'da Belediye binası önünde yapıldı. Hizmet-İş Sendikası Osmaniye Şube Başkanı Nihat Abalı'nın da hazır bulunduğu eyleme yönelik olarak Belediye Başkanı'nın vurdumduymaz tavrını aynen sürdürdüğü görüldü. Sabah mesai başlangıcında makamına gelen başkan, eylemci işçileri tehdit edip "5 dakika içerisinde burayı terkedin" diyerek, eyleme olan tahammülsüzlüğünü gösterdi. Başkan, basın mensuplarını kabulünde "dışarda eylem mi var? Nerede? Yorum yapmıyorum" sözleriyle sınıf düşmanı tavrını da ortaya serdi. Saat 17:00'a kadar devam eden eylem sonunda işçiler, maaşlarının tamamı verilmeye kadar her ayın ilk haftasında eylemi tekrarlayacaklarını belirttiler.

Erzincan'da devlet terörü

Halkın Günlüğü/İstanbul: Gerilla savaşının günden güne ivme kazanması ve buna paralel olarak halk muhalefeti'nin yükselmesi karşısında acizleşen ve acizleştiçe kuduran diktatörlük, saldırılarını emekçi ve savunmasız köylüler üzerine yöneltiyor. Devletin bu saldırıları Dersim'den, Karadeniz'den sonra şimdi de Erzincan'da devam ediyor. Yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre, Erzincan'da gerilla karşısında tutunamayan özellikle TKP(ML) TİKKO'dan aldığı darbeleri hazmedemeyen diktatörlük, bunun acısını savunmasız köylülerden çıkarıyor. Diktatörlük, Eylül ayının ilk haftasında TKP(ML) TİKKO'ya yönelik yaptığı operasyonlarda, Erzincan Altınbaşak Nahiyesi ve Tercan İlçesi Tepebaşı köylerinden 30'a yakın köylüyü yarıdan ve yataklık ettikleri iddiası ile gözaltına aldı. Yoğun işkencelerden sonra çıkarıldıkları savcılığa, Ahmet Kılıç isimli köylüyle birlikte 4 kişi tutuklanırken, isimlerini öğrenemediğimiz diğer kişiler serbest bırakıldı.

DISK, hükümeti uyardı(!)

Haber Merkezi: Refah-Yol hükümetinin gidişiyle birlikte siyasi istikrarı sağlama yalanı içinde, egemenlerin kan kaybını önleme pratiğine elinden gelen desteği veren DISK yönetimi, hükümetin iş başına geçmesiyle beraber sınıfa yönelik saldırı kampanyasında şimdiye kadar üstlendiği rolü gizlemeye çalışarak Genel Başkanlık seçimleri öncesinde tabanın ve devrimci-demokrat kamuoyunun tepkisini asgariye indirmek amacıyla gündemine aldığı "9 Eylül Uyarı Eylemi"ni İstanbul, İzmir, Ankara Adana vd. şehirlerde gerçekleştirdi.

İstanbul: İstanbul Kadıköy İskele Meydanı'nda saat 12.30'da gerçekleştirilen eylemde konuşan DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak'la işçiler arasında zaman zaman tartışmalar yaşandı. Polis ablukası altında gerçekleşen basın açıklamasının okunması sırasında, yönetimin geçmiş icraatlarından ve sınıfın aleyhine oluşan yaptırım ve uygulamalardan duydukları rahatsızlığı dile getiren işçiler, Rıdvan Budak'ın konuşmasını "Dedemanlarda değil alanlardayız", "MGK sendikacılığına hayır", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Yaşasın Albayrak direnişimiz", "Yaşasın Restlan direnişimiz" vb. sloganlarla kestiler.

Sözlerinin sloganlarla kesilmesine sinirlenen Budak, slogan atan Restlan ve Albayrak işçilerine "DISK Restlana sahip çıkıyor. Sendika başkanlarınız ne gerekiyorsa yapınlar, tek sizin değil herkesin sorunu var. Biraz da halkın sorunlarını konuşalım" diyerek konuşmasına devam etti. Yaşanan tartışmanın ardından hep birlikte atılan "Yaşasın DISK" sloganıyla normale dönen eylemde basın açıklamasını okuyan Budak; ANASOL-D hükümetinin Türkiye'nin sorunlarını bilerek iş başına geldiğini ve çözüm konusunda toplumda oluşan beklentinin aksine 8 yıllık eğitimin gerekçe yapılarak temel tüketim maddelerine yapılan yüksek oranda zamların bu beklentiyi hayal kırıklığına uğrattığını belirtti. Devlet Bakanı Güneş Taner'in zamlarla ilgili açıklamalarının soruna yaklaşımdaki kolaylığı, günü birlik politikaların tezahürü olduğunu söyleyen Budak, "Emeğin ve emekçinin hakkını kimseye yedirmeyeceğiz. Çalışanıyla, işsizle, emeklisiyle herkesin hakkının ve taleplerinin savunucusu olacağız. Sosyal adalet ve hukukun üstünlüğünü temel alan demokratik ve bağımsız bir Türkiye özleminde olan herkesi sesini yükseltmeye çağırıyoruz. Ve açıkça uyarıyoruz; Bütçe açıklarını kapatma uğruna ilginizi, hemimizi somıren zam furyasına, bu soygun düzenine son verilmelidir. Çetelerden, yolsuzluklardan hesap sorulmalıdır. SSK, özsermaye ve demokratik bir yapıya kavuşturulmalıdır. Kayıt dışı ekonomiye son verilmelidir. Zorunlu tasarruf fonu birikimleri faizleriyle birlikte tümüyle ve hemen ödenmelidir. İşveren kesintileri ücretlere eklenmelidir. Ugradığımız zararların sorumluları adalet önüne çıkarılmalıdır. Bu uyarıları anlamamazlıktan gelmeyin, üzülen siz olursunuz" dedi.

Direnisteki Albayrak, Restlan işçilerinin yanı sıra Genel-İş, KESK'ten işçi ve memurlarla birlikte yaklaşık 600 kişinin katıldığı eylemde "Bu hükümeti destekleyen sendikalar utansın", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "Hükümet elini cebimizden çek" yazılı pankart ve dövizleri taşıyan işçiler, "Kahrolsun MGK sendikacıları", "Yaşasın DISK", "Zamlara karşı tek yumruk tek barikat", "Susma sustukça yeni zamlar gelecek" sloganlarını attılar.

İzmir: DISK Ege Bölge Temsilciliğinin Konak Meydanı'nda gerçekleştirdiği eylemde, 8 yıllık kesintisiz eğitim bahanesiyle emekçi halkın zararına gerçekleştirilen zam furyası protesto edildi.

Saat 11:00'da yapılan basın açıklamasında, DISK yöneticilerinin, ANASOL-D hükümetine karşı besledikleri umut, beklentileri ve neticesinde uğradıkları hayal kırıklıklarını tüm topluma mal etmesi, bir kez daha DISK yöneticilerinin gerçek yüzünü ortaya koyduğu belirtildi.

DISK Ege Bölge Temsilciliği adına basın açıklamasını okuyan DISK Bölge Temsilciliği Başkanı Musa Çam, "Çalışanların zorunlu tasarruflarını kötü biçimde işletenlerin sanki ba-

MGK'nın direktiflerine baş sallayan DISK yönetimi ve Rıdvan Budak, Kurultay öncesinde işçilerin tepkisini azaltmak için hükümeti uyarma eylemi yaptı.

basının hazinesinden bağış yapıyormuşcasına davranışlar içine girmesi devlet adamı sorumluluğuna yakışmıyor. Devlet yönetimi keyfi politikaların uygulanacağı bir yer değildir" dedi.

DISK Ege Bölge Temsilciliği, DISK 5 No'lu Şube, Nakliyat-İş imzalı pankartlar ile "Uyarıyoruz, Hükümet Elini Cebimizden Çek" DISK imzalı dövizlerin açıldığı basın açıklamasında sık sık "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Mezarda emekliliğe hayır", "Yaşasın örgütlü mücadelelerimiz", "Parasız eğitim, parasız sağlık" vb. sloganlar atıldı.

Ankara, Adana ve Bursa'da da basın açıklamalarıyla gerçekleştirilen eylemlerde, yapılan zamlara tepkinin yanı sıra Genel Başkanlık seçimi öncesinde tabanın tepkisini kontrol altına alma ve nabız yoklama güdüsüyle hareket eden DISK yöneticilerinin sınıfa ihanet temelinde yürüttükleri politikalar, protesto edildi.

TIBSET işçisi kazanmak için direniyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: Onlar kırk günler dayanan eylemlerinde, her türlü olumsuz koşullara inat, insanca bir yaşam, güvenli bir iş ortamı için direniyorlar. Onlar, işveren baskısının yarısına grev kırıcılarına, jandarma baskısına karşı da direniyorlar. Onlar, aylık mutfak masraflarının 80-100 milyon lira ile ölçüldüğü günümüz koşullarında 14-15 milyon liralık maaşlarının ucubeliğine isyan ederek direniyorlar. Fabrika önünde mesken tuttıkları naylon çadırlarda inat, inanç ve azimden oluşan azıklarını direnişe katk ederek haykırıyorlar sloganlarını.

Egemen, sömürücü zorbalarla, sınıf adına atılan sloganlarla sınıfa ihanet eden sendika ağalarının kolkola girdiği, özelleştirme, işten atma, personel yasası, tasarruf ve nemaların gaspedilmesi vb. uygulamaların sınıfa dayatıldığı ülkemiz koşullarında direnişe başladılar TIBSET (Steril Tibbi Aletler Sanayi ve Ticaret A.Ş.) işçileri. Haklarını elde etmenin örgütlenmekle ilintili olduğu gerçeği, onları sendikalaşmaya götürdü. Günde 12 saat çalışmak zorunda bırakılmaları, düşük ücret, sağlıksız çalışma koşulları 4 Ağustos'ta başlayan direnişi zorunlu kıldı. Direnişe geçmeleri üzerine işveren de boş durmadı. Hergün işe gittikleri servis araçlarını hizmetten kaldırdı. Kendi olanaklarıyla servis tutan işçilerin karşısına para ile tuttuğu adamları koydu, fabrikaya sokmadı direnişçileri. Onlar yılmadılar, fabrika içerisine sokulmayınca, fabrika dışında sürdürdüler direnişlerini. Direnişin filizlenmesi, güçlenmesi daha bir çıldırttı işvereni, grev kırıcılarını dikti karşısına direnişçi işçilerin. Yılmadı TIBSET işçisi, kazanmaktan başka çaresi olmadığını bilinciyle daha bir sarıldı alınterinden aldığı sonsuz inançla.

36. günde, 9 Eylül Salı günü TIBSET'li işçilere bu defa jandarma saldırdı. Sabahın erken saatlerinden itibaren jan-

darma eşliğinde fabrikaya sokulmak istenen 60 grev kırıcının işbaşı yapması na engel olmak isteyen direnişçiler oturma eylemine başladılar. İşçilere Petrol-İş Genel Mali Sekreteri **Adnan Özcan**, Genel Sekreter **Mustafa Çağlar** ve Genel Yönetim Sekreteri **Selahattin Şafak** ile İstanbul Şube Başkanı **Nejat Elibol**'un da aralarında bulunduğu sen-

işçilere yönelik yaptığı çadırlara gitme önerisinin ardından, "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "Sendika hakkımız söke söke alırız" sloganlarıyla çadırlara yürüyen işçilere jandarma saldırdı.

İşçilere vahşice saldırarak, dipçik ve postal darbeleriyle yerlerde sürükleyen jandarma, **Ahmet Atılmış**, **Orhan Tuğ-**

kinandı. Direnişi kırmak için daha bir kudurganlaşan jandarma, yaşanan gözaltıların ardından bir gün sonra işçilere tekrar saldırdı. Fabrika önünden ayrılmak istemeyen toplam 91 işçi gözaltına alınarak Esenyurt Jandarma Karakolu'na götürüldü. Sendika yöneticilerinin yetkililerle görüşmeleri sonucunda tüm işçiler akşam 16:00 sularında serbest bi-

dikacılar destek verdi. Jandarmanın fabrika girişinin boşaltılması talehinin reddedilmesi ortamın gerginleşmesine neden oldu. Gerginliğin giderilmesi amacıyla görüşme yolunu deneyen Nejat Elibol'un girişimleri sonucunda işçilerin; "Dışarıdan getirilen işçiler içeri alınmayacaksa kabul ederiz" önerisi yanıt bulmayınca oturma eylemine devam edildi.

Ancak girişin açılması konusunda ısrarını sürdüren jandarmanın tavrı sonucu tekrar görüşme yapan Nejat Elibol'un

ru, **Deniz Kılıç** ve sendika yöneticisi **Nejat Elibol**'u gözaltına aldı. Saldırı sonunda üstegmenin, işçilere yönelik "ya dağılır gidersiniz ya da hepimizi tek tek gözaltına alırım" tehdidi üzerine geride kalan sendika yöneticileri ile jandarma arasında tekrar tartışma yaşandı. Tartışma sonucunda sendika yöneticileri, işçileri Rumeli şubesine gidilmesi yönünde ikna edince işçiler otobüslerle şubeye gitti. Yaşanan jandarma saldırısı Genel-İş Bölge Sekreteri **Orhan Koçak** tarafından yapılan açıklamayla

rakıldılar. Yaşanan jandarma baskısı bir gün sonra da sürdü. Tüm direnişçi işçileri tekrar gözaltına alan jandarma tüm keyfiliğiyle direnişi kırma çalışmasını devam ettirdi. Bir gün önce serbest bırakmak zorunda kaldığı işçileri tekrar gözaltına alan jandarma, işçilerin serbest bırakılması yönünde girişim yapan sendikacıları "Bu iş bizim inisiyatifimizizi aştı. Bu direnişin bitirilmesi için yukarıdan emir geldi" söylemiyle, kimlerin hizmetinde olduğu gerçeğini de itiraf etmek zorunda kaldı ●

POLİS İNSANLARI DOĞMADAN İMHA EDİYOR

Halkın Günlüğü/İzmir: Terörle Mücadele Şubesi İzmir'de terör estirmeye devam ediyor. Hemen hemen her gün devrimci, demokrat, yurtsever insanların evlerini keyfi ve gerekçesiz bir şekilde basıp terör estiren İzmir TMŞ ekipleri, 1,5 aylık hamile bir kadının düşük yapmasına neden olarak ölüm listelerine 7,5 ay sonra dünyaya gözelemini açacak bir bebeği de eklediler.

İzmir TMŞ ekipleri 28 Ağustos gecesi saat 01:30'da, Narlıdere İl. İnönü Mahalle-

si'nde **Abbas Aktülün**'e ait bir evi gerekçesiz bir şekilde, arama bahanesiyle zorla girerek bastılar. Gece yarısı eve giren polisler, ev halkını küfür ve tehditlerin ardından tartaklamaya başladılar. Bu sırada **Abbas Aktülün**'ün, 1,5 aylık hamile kızı **Seher Yıldız** aşırı korku ve uykusuz bir halde girdiği şok'un etkisiyle rahatsızlandı ve bebeğini düşürdü. Yıldız, hala polisin yaptığı baskının etkisinden kurtulamayarak psikolojik bunalıma girmiş durumda. ●

HADEP BİNASINA MOLOTOFLU SALDIRI

Halkın Günlüğü/İstanbul: Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) Gürpınar Belde binası kimliği belirsiz kişiler tarafından bombalanarak tahrip edildi.

6 Eylül Cumartesi gecesi 03:30 sıralarında gerçekleştirilen molotoflu saldırıda can kaybı olmazken, binada maddi hasar meydana geldi. Saldırının ardından 7 Eylül Pazar günü HADEP Gürpınar Belde örgütünde bir

basın açıklaması yapan HADEP İl Saymanı **Fethi Özcan**, saldırının provakasyon amaçlı olduğunu söyledi. Gürpınar Belde Başkanı **Nail Sağır**'da yapılan saldırının halkı sindiremeyeceğini, başlattıkları mücadeleyi başarıya götüreceklerinden emin olduklarını söyledi. Karanlık güçlerce organize edildiği belirtilen molotoflu saldırı kınanırken, sorumluların bulunarak yargı önüne çıkarılması istendi ●

Analara kıymayın efendiler!

Halkın Günlüğü/İstanbul: Galatasaray lisesi önünde 120, 121 ve 122.si düzenlenen oturma eylemlerinde, bir yandan anaların acı çığlıklarına diğer yandan "Barış Girişimcileri'nin barış istemlerine tanık olundu.

120. Hafta: Lise önünde 30 Ağustos günü saat 12:00'da toplanmaya başlayan kayıp ailelerine İHD yetkilileri, Musa Anter Barış Treni için Türkiye'ye gelen Avrupalı insan hakları savunucuları, siyasi parti temsilcileri, Musa Anter'in eşi Hale Anter, kızı Rahşan Anter ve çok sayıda DKO temsilcisi de destek sundular.

Eyilemde Musa Anter'in eşi, İHD Genel Başkanı Akın Birdal, Düzgün Tekin'in annesi, Hasan Ocak'ın babası, Ridvan Karakoç'un kardeşi, Hüseyin Morsümbül'ün annesi yaptıkları konuşmalarda kayıpların ve katletmelerin sona ermesini, bu kayıpların sorumlusunun devlet olduğunu ve herkesin bu mücadeleye destek vermesi gerektiğini belirttiler. Yapılan konuşmaların ardından 120. hafta ile ilgili basın açıklaması okundu. Okunan açıklamada, "Tanıkların ifadeleri muhalif basında yer alıyor. Adlar veriliyor, tarihler veriliyor, yerler belirtiliyor, ne duyan var ne de bir söz söyleyen!"

İşte Yurtseven ve Sarıtaş aileleri... Tanıklar 75 yaşındaki Şemsettin Yurtseven ile 15 yaşındaki Münir Sarıtaş ve 19 yaşındaki Muhdat Özekin'in 27 Ekim 1995 yılında Yüksekova'daki taburun el bombası atış sahasında hedef tahtalarına asılarak kurşuna dizildiğini anlatıyor. Aileler "Taburun altını kazan" diye jergat ediyorlar. Cevap yok!

İşte Şırnak'tı Ahmet Ürün... Baba Agit Ürün oğlunu her yerde aradı. Bütün ailenin gözü önünde komando giyimli 4 kişi tarafından 22 Nisan 1996 tarihinde gözaltına alınmıştı. Bir ay sonra, 14 Mayıs 1996 günü Ürün'ün cesedi, Şırnak Tugay Komutanlığı çöplüğünde başka bir kişinin cesediyle birlikte bulundu. Ceset tanınmayacak haldeydi. İple boğulduğu anlaşıyordu.

İşte Ahmet Kusun... Diyarbakır'da 29 Kasım 1996 tarihinde gözaltına alındı. İki ay sonra Adıyaman yakınlarında öldürülmüş olarak bulundu. Ağabeyi Bahri Kusun da Ağustos 1995'te gözaltına alınmış ve Dicle köprüsü yakınlarında ölü olarak bulunmuştu. Dayısı Abdülhakki İskit da aynı yılın Kasım ayında gözaltına alınmış ve ölü olarak bulunmuştu. Onların hesabını sordugu, gerek ülke içinde, gerek ülke dışında hakkını aradığı için sürekli tehdit ediyorlardı. Tehditler gerçekleşti. O da aynı akbete uğradı.

İşte Mardin, Dargeçit'te 65 yaşında-

ki Süleyman Sayhan... Kasım 1995'te başkalarıyla birlikte gözaltına alındı. Yetkililere yapılan bütün başvurulara rağmen, tam dört ay kendisinden bir haber alınmadı. Dört ay sonra cesedi, kolları, bacakları kesilmiş, altın dişleri sökülmüş olarak bir çukurda bulundu" denilerek kendisine insanın diyen her bireyin sesini yükseltmesi istendi. Basın açıklamasının ardından kitle sessizce dağıldı.

121. Hafta: Kayıp yakınlarının 6 Eylül günü düzenlediği 121. oturma eylemi bu sefer lisenin önünden Galatasaray Postanesi önüne taşındı. Eylemde 1994 yılında Gebze'de gözaltına alınıp kaybedilen Lütfiye Kaçar anıldı. Uluslararası Gözaltında

Eylem 16 Eylül'de Trabzon'da görülecek olan Gazi Katliamı ile ilgili davaya katılma mesajı ile sona erdi.

122. Hafta: 13 Eylül günü düzenlenen 122. hafta oturma eyleminde, 12 Eylül 1994 tarihinde Ankara Dikmen'de gözaltına alınarak kaybedilen Kenan Bilgin anıldı.

Eylem sivil polisin yoğun ablukası altında her hafta olduğu gibi saat 12:00'da başladı. Kenan Bilgin'in ağabeyi söz alarak, "İki yıldır yaptığımız sessiz çığlık oturmamızla sesimizi dünya duydu ve bize ortak oldu. Fakat her nedense Türk Devleti duymadı. Kardeşim Kenan Bilgin üç yıl önce oniki tanığa rağmen göz göre göre kaybedildi. Kenan'ın niçin, neden

insanları kaybetmenin kirliliğine ortak olmak istemiyoruz. Bugün burada Kenan Bilgin'i aramıza katarak oturmamızı sürdürüyoruz" denildi.

Açıklamanın ardından kitle sessizce dağıldı.

Almanya: İstanbul'da başlayan ve İzmir, Mersin, Adana'dan sonra yurtdışına da yayan Cumartesi Anneleri'nin Hamburg'taki eylemi birinci yılını doldurdu.

Halkın Günlüğü okurları ve Halkevi çevresinin inisiyatifiyle gelişen Cumartesi Anneleri'yle dayanışma eyleminin birinci yıldönümü, düzenlenen bir geceyle kutlandı.

300'ü aşkın kişinin katıldığı gece Türkiye,

Kayıplarla Mücadele Komitesi (ICAD) İsivire'den gönderdiği bir afişle eyleme destek verdi. Yapılan açıklamada, "Bugün 05.09.1994'te kaybolan LÜTFİYE KAÇAR'ı aramıza katıyoruz. Lütfiye KAÇAR görgü tanıklarının gözleri önünde gözaltına alınır, gözaltındaki tanıklar Lütfiye KAÇAR'ı gördüklerini söylerler. Yakınları ve avukatının tüm aramalarına rağmen Lütfiye KAÇAR'dan 1994'ten bugüne haber alınamamıştır.

Bizler kayıplar son buluncaya, suçlular yargılanuncaya kadar her hafta olduğu gibi bundan sonra da burada oturmaya devam edeceğiz. Kayıplarımızı unutmuyacağız" denildi.

ve kimler tarafından kaybedildiğini çok iyi biliyoruz. İşte Susurluk çetesi, hepsi tahliye edildi. Çünkü kaybedenler, kaybedenleri yargılayamaz. Bunları yargılayan ancak bizler olacağız." diyerek tepkisini dile getirdi. Ardından Hüseyin Morsümbül'ün annesi Fadime Morsümbül ve İHD İstanbul Şube Başkanı Av. Ercan Kanar birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından 122. haftanın basın açıklaması okundu, okunan açıklamada, "Bundan önceki haftalarda olduğu gibi bugün de burada gözaltında kayıplar için sessiz oturamızı sürdürüyoruz. 122 haftadır her cumartesi burada toplanıp kayıpları duyurmaya, kayıpları tek tek tanıtarak aramıza katmaya çalışıyoruz. Susarak,

T. Kürdistanı ve Dünyada kaybedilen insanlar için yapılan saygı duruşuyla başladı. Dia eşliğinde yapılan konuşmalarda, kayıpların tarihi ve yakınlarının verdiği mücadele anlatıldı.

Talat Türkoğlu, Aysel Malkaç, Hasan Ocak ve Hasan Gülünay'ın hikayeleri mum ışığında bir kez daha dile getirildi. Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Komitesi (ICAD) adına yapılan konuşmada, tüm dünyada kayıplar için verilen mücadele anlatıldı. Hamburg'taki eylemin bundan böyle her ayın ilk Cumartesi gününde gerçekleştirileceği duyuruldu. Gecede Hüseyin Güneş, Hamburg Bağlama Grubu ve Koma Welat birer dinleti sundu.

Esir kampları, ölüm kamplarına dönüştürülüyor...!

Haber Merkezi: MGK'nın direktifleriyle göreve getirilen Anadolü hükümeti, yıllardır egemenleri hayallerini süsleyen ve birtürlü başaramadıkları politikalarını, esir kampları bağlamında yeniden uygulamaya çalışıyor. Bunu da, tektip elbise uygulaması, hücre tipi esir kamplarının açılması, vb. uygulamaların dan tanındığı Oltan Sungurlu vasıtasıyla gerçekleştirmek istiyor.

Hükümete gelmeden önce, birçok pembe vaatlerle emekçi halkı beklentiye sokan yeni hükümet, fazla zaman geçmeden gerçek yüzünü yaptığı zamlarla, esir kamplarına yönelik uyguladığı katliam girişimleriyle göstermiş oldu. Bu politikaların başında ise, daha önce birkaç defa denildiği ancak devrimci tutsakların direnişleri ve duyarlı kamuoyunun baskısı sonunda geri adım attığı Hücre Tipi esir kamplarının yeniden faaliyete geçirilmesi ve yenilerinin yapılması yer alıyor. Böylece komünist, devrimci tutsaklar teslim alınarak onların nezdinde de bir bütün olarak toplum susturulmaya ve sindirilmeye çalışılıyor.

Devletin, "yeniden yapılandırma" politikasının bir parçası olarak devreye sokmaya çalıştığı hücre tipi esir kampı hazırlığı tüm hızıyla devam ederken, esir kampları cephesinde esas muhatap olan komünist, devrimci esir savaşçılar, kan ve can bedeli kazandıkları hakları için yeniden büyük direnişlere ve şanlı zaferlere imza atmaya hazırlanırken, dışarıdan da aileler ve çeşitli DKÖ'ler yaptıkları eylemlerle bu insanlık dışı yaptırım ve uygulamaları protesto ediyorlar.

İZMİR (BUCA) ESİR KAMPI

Buca Esir Kampı'nda bulunan esir savaşçılar adına; Ahmet Güven, İbrahim Şahin, A. Osman Çöpel, H. Ali Güney, Murat Kahraman, Esat Tekeli, Hikmet Yılmaz, Ali Dürç, devrimci demokrat kamuoyuna esir kamplarındaki son durum ile ilgili ortak bir açıklama yaptılar. "İnsan onuruna yakışır olan, ege menlere karşı her alanda mücadele etmektir" vurgusuyla yapılan açıklamada genel olarak; esir kampında sağlıksız koşullardan kaynaklı ve bana bağlı çeşitli dönemlerde girilen SAG'larda savaşçıların bünyelerinin zayıflığından dolayı çoğu esir kamplarında tüberküloz salgınının baş gösterdiği, arkadaşlarının mahkemeye ve hastaneye gidip gelişlerde saldırıya uğradıkları belirtiliyor. Ayrıca ilaçlarının devlet tarafından karşılanması gerekirken "ödenek yok" denilerek savaşçıların kendi paralarıyla tedaviye zorlandıklarını, "güvenlik" gerekçesiyle birçok temizlik maddesinin içeriye alınmadığını vb. sorunlara değinen esir savaşçılar, devletin ikiye bölünmüş olduğunu vurgulayarak, "Hücre tipi esir kampı konusundaki mevcut ceza evlerini hücre tipine dönüştürmek için trilyonlarca parayı harcamaktan çekinmeyen devlet tutsaklarını en insani taleplerini 'ödenek yok' diyerek geri çevirmektedir. Tutsakların bir takım taleplerinin devlet tarafından karşılanmamasının zorunlu olduğunu ve bunun kendi yasalarında da yer aldığını da düşününce olursak devletin kendi yasasını çiğnediği ve böylelikle suçlu olduğu da görülmektedir. Bu du-

rum ise devletin özellikle siyasi tutsaklara yönelik baskı açısını (teslim alma ve imhacı) ortaya koymaktadır" diyen esir savaşçılar, 17.07.97 tarihli genelgede de "cezaevlerinde kararlı, cesur, dürüst personel den seçilecek onar kişilik özel gruplar halinde, başlarında bir müdür olmak suretiyle hareket edecektir" ifadesinde anlaşılacağı gibi, uzun süredir politize edilen personelin çeşitlendirilmesine dikkat çektiler.

Esir savaşçılar kendisine insanın ve insan haklarını savunan bütün kurum, kuruluş ve kişileri esir kamplarındaki sorunlara karşı duyuru olamaya çağırarak, "Zindanlardan yükselen bu çağışa kulak verince, sesinizi sesimize katacağınız inancımız ve güveniyoruz" dediler.

Esir savaşçılar taleplerini ise şöyle açıkladılar;

a) Hücre tipi, yani ölüm kampı çalışmalarını durdurulsun, b) Tedavilerimizin önündeki

tüm engeller kaldırılmalı, c) Sürgüne dönüşen sevkler durdurulsun, d) Baskılara ve insanlık dışı uygulamalara son verilsin, e) Ailelerimiz üzerindeki tüm baskılara son verilsin, f) Savunma haklarımızın önündeki engeller kaldırılmalı, g) İşe bedelleri artırılmalı, gıdalar kurulu olarak verilsin.

ÇANAKKALE ESİR KAMPI

Çanakkale Esir Kampı'nda bulunan savaşçıların aileleri, devletin yeniden uygulamaya çalıştığı saldırı politikalarını protesto ettiler. Ailelerin, 22 Ağustos Cuma günü, saat 12:15 sıralarında verilen görüş arasında yaptıkları basın açıklamasına yaklaşık 30 kişi katıldı. Esir kampı önünde yapılan basın açıklamasına yerel basın da ilgi gösterdi. Aileler yaptıkları basın açıklamasında MGK güdümlü Anadolü hükümetini uyararak ve Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'yu geçmişten de tanıdıklarını ve onun tescilli bir katil olduğuna vurgulayarak, "Evlatlarımız hücrelerde her türlü baskılara maruz bırakılarak, devrimci düşüncelerinden arıtılmaya çalışılıyorlar. Biz çok iyi biliyoruz ki bu planlar ve 14 Temmuz genelgesi evlatlarımızı sindirme, teslim alma, tecrit etme planlarıdır. Geçen sene Öltim Orucu ve Süresiz Açlık Grevlerinde nasıl ki aileler olarak bizler evlatlarımızı

yalnız bırakmadıysak, yine yalnız bırakmayacağız" dediler.

ADANA (CEYHAN) ESİR KAMPI

Konya'dan Ceyhan Esir Kampı'na sürgün edilen TKP (ML) TIKKO esir savaşçıların Ceyhan'a gelmesiyle beraber idare tarafından, esir savaşçıların can ve kan pahasına kazandıkları insani hakları keyfi olarak gasbedildi. Gelinen süreçte; daha önce sürdürülen tüm girişimlerin yetkililer tarafından dikkate alınmaması üzerine, esir kampında bulunan bütün esir savaşçıların periyodik olarak yaptıkları (malta işgali, kapıları ve mazgalları dövme, slogan atma, mahkemelere yalın ayak çıkma vb.) eylemler devam ediyor.

Ceyhan Esir Kampı'ndaki gerginlik artık patlama noktasına geldi. Esir savaşçıların sorunun biran önce sona erdirilmesi için bir dizi eyleme devam ederlerken, aileler de dışarıdan protestolarla evlatlarına destek oluyorlar. Bu

girişimini geçici de olsa önlemiş oldu.

KONYA ESİR KAMPI

İskenderun ve Buca esir kamplarından Konya Esir Kampı'na sevk edilen PKK ve MLKP davasından tutuklu bulunan esir savaşçılara jandarma saldırısı. Askerlerin vahşice saldırısında 13'ü ağır olmak üzere bir çok esir savaşçı çeşitli yerlerinden yaralandı. Yerel kaynaklardan alınan bilgiye göre ağır yaralanan esir savaşçı hastaneye kaldırılırken diğerleri koğuşa konuldu.

MALATYA ESİR KAMPI

Malatya Esir Kampı'nda PKK dava tutsaklarının 23 Ağustos'ta başlattıkları süresiz açlık grevi devam ediyor. Esir kampındaki baskıları provakasyon girişimlerini protesto etmek ve gasp edilen hakların geri alınması için açlık grevi başlatan PKK'li savaşçılardan 13'ü süresiz, diğer tutsakların açlık grevi süresiz dönmüşü açlık grevi devam ederken, 28 Ağustos'ta Ekim davasından iki tutsak destek vermesi için süresiz, MLKP tutsakları ise 8 Eylül'den itibaren ikiser günlük dönüşümlü destek açlık grevine başladılar. TKP (ML) ve DHKP-C davasından tutsaklar da görüşe çıkmama, kapıları vurma ve periyodik olarak slogan atarak eylemlerini sürdürüyorlar. Bu arada tutsak yalınları da esir kampında yaşanan sorunların çözümü için İHD Malatya Şubesi'nde basın açıklaması yaptılar. Açıklamada; sürmekte olan açlık grevine ilgisizliğin devam etmesi halinde geçen yıllarda olan ölümlerin veya hafisi mümkün olmayan sağlık sorunlarının gündeme geleceğini belirterek kamuoyuna da yarı olmaya çağırıldılar. Tutsak yakınları daha sonra birinci müdür İsmail Aksoy ve bazı gardiyanlar hakkında Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Verilen suç duyurusunda Aksoy'un, "Burada en az 6 ölü karmazsam ben rahat edemem burayı da Diyarbakır Cezaevi'ne çevirmezsem görürsünüz" sözleri hatırlanarak esir kampında yaşanan bir katliamın yapılabileceğini belirterek soruşturmanın açılmasını istediler.

UŞAK ESİR KAMPI

Uşak Esir Kampı'nda tutuklu bulunan PKK, DHKP-C, MLKP, TIKB ve PRK ırgarı dava tutsakları hücre sisteminin uygulamaya konulması amacıyla idarenin gerginlik yararmaya çalıştığı ve baskıların yoğunlaşmasına dikkat çekerek kamuoyuna bir açıklama yaptılar. Açıklamada "Uzun süredir hasta olan ve durumları ciddileşen arkadaşlarımızın tedavileri askeri, muayene odasına girmesiyle engellenmektedir. DGM'lere gidip gelişlerde en doğrudan insani ihtiyaçlar dahi karşılanmıyor. Ayrıca askerler kafalarına birer kurşun sıktım gibisinden, hastaneye de, mahkemeye de götürmekten kurtuluyoruz" gibi provokatif sözler söylemektedirler. Sungurlu genelgesinin ilk uygulaması olan mazgal ilk gündüştür. İtibaren dayatılmakta, kabul etmediğimiz için de sürekli gerginlik yaratılmaktadır" dediler.

Bu arada "Hücre Tipi Cezaevleri" yapımını ve Sungurlu Genelgesinde pilot olarak seçilen Çankırı Esir Kampı'nda tek kişilik hücrelerin tamamlanmış öğrenildi. Tutsaklar, hücre sistemiyle üzerlerindeki baskıların sistemli bir şekilde giderilmeye çalışıldığını belirttiler.

protestolardan biri, 12 Eylül Cuma günü gerçekleşti. Cezaevi önünde yaklaşık 300 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya çeşitli DKÖ'ler, siyasi partiler, sendikalar ve Devrimci Sosyalist Basın Platformu katılarak destek sundu. İHD GYK üyesi Süleyman Kılıç tarafından okunan basın açıklamasında; "Önümüzdeki günler; cezaevlerinde yaşanan olayların Türkiye gündemine oturacağı sürece gebe. Tüm tutuklu yalınları ve demokratik kurumlar çok geç olmadan oluşturulacak güçlü birlikteliklerle cezaevleri sorununa demokratik çözüm yolunu ortaya koymalıdır" denildi. Öte yandan 29 Ağustos Cuma günü, Körkçüler Esir Kampı'nda rahatsızlanan iki bayan esir savaşçı Adana Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Muayene sırasında askerlerin odadan çıkmasını isteyen bayan savaşçılar, askerlerin odadan çıkmaması üzerine muayene olmayı kabul etmediler ve esir kampına geri getirildiler. Yolda ve esir kampına getirildiklerinde sözlü saldırılara maruz kalan bayan savaşçılar, askerlerin bu provakasyon girişimini protesto etmek için bulundukları koğuşun kapı ve camlarını kırdılar. Bu arada askerler esir savaşçılara saldırı hazırlığına girdiler. Olayı öğrenen Cezaevleri İzleme Komitesi, yaptığı görüşmeler sonucu olası bir katliam

Kadının kurtulmasıdır, insanın kurtulması. İç içe iki sorun. Biri gerçekleşmeden diğeri gerçekleşemez. Kurtulmak ne? İnsan var oldukça kurtulma mücadelesi verecektir. Sınıflıktan, çalışma zorunluluğundan, aileden, devletten, tanrıdan kurtulmak. Bunlar, büyük KURTULMA felsefesinin bugünkü konularıdır. Bu konuların yerini yarın yenileri alacaktır. Bu anlamda insan, var olduğu müddetçe, kurtulma felsefesinden kurtulamayacaktır.

Iyi ruhlu erkekler olarak kadını kurtarmaya çalışıyoruz. Bir yığın andaval kadın da buna inanıyor. "Altı bin yıllık bir ez-

Kadının kurtulması, bizim kadından kurtulmamıza bağlıdır. Özel, egzotik, çıldırtıcı bir alan haline getirdik kadını. Fırçayı elimize aldığımızda, anadan üryan soyup tuvale oturtuyoruz onu. Şiirlerde, öykülerde, romanlarda, kadının gizli ve ateşli noktalarını, bu noktalarda cereyan eden maceraları arayışa çıkıyoruz. Televizyon ekranlarından, muhteşem dergi kapaklarından kadın taşıyor. Namusun, kadının ve ailenin kutsanışı ile yaşamın tüm alanlarını, metalaşan kadın cinselliğinin tatlı birer pazarı haline getirme çabası at başı gidiyor. Bununla birlikte üretici güçler, namusun ve ailenin mezarını derinleştirmeye devam ediyor.

KADININ KURTULMASI

me kültüründen kendimizi kurtarabilirsek", diye başlayan bir hayalin kahramanı haline getiriyorum kendimi bazen. Karşıma, "herkes benden ve benim egemenlik dönemimden söz ediyor, ben bile erkek egemen bir toplumun baskısı altındayım!" diye bağırarak bir Kybele çıkıyor. Aslında tüm tanrılar insanın dogmatizmi, sıkı disiplini, baskısı ve zulmü altındadır. Tanrıların varlık şartıdır bu.

Eski Roma'da (patriarkal sistemin altın çağında) aile hapisanesinin başgardiyanı olan baba, mutlak bir otoriteye sahipti, karısını ve çocuklarını köle gibi satabilirdi. Din, devlet yani bir bütün olarak sistem, muhterem pederi, sınırsız kahredici haklarla donatmıştı. Kocasına derinlemesine yabancılaşan kadın, köleliğini kutsar bir durumdaydı. Kocanın ise karısına bakışı, Muhammed'in asırlar sonra söylediği sözün özünde gizliydi: "Gebe kalıcıdır, doğurucudur, emziricidir. Evlatlarına şefkat göstericidir. Eğer kocalarına yaptıkları nankörlük olmasaydı, namaz kılanları cennete gireceklerdi". Bu nankörlük sözcüğünde kadınların kocalarına karşı duydukları öfke ve karşı koyuş gizlidir. Aslında her ağır kölenin ruhunun derinliğinde bir İskit kını, bir Amazon gizlidir.

Kadının kurtulması, bizim kadından kurtulmamıza bağlıdır. Özel, egzotik, çıldırtıcı bir alan haline getirdik kadını. Fırçayı elimize aldığımızda, anadan üryan soyup tuvale oturtuyoruz onu. Şiirlerde, öykülerde, romanlarda, kadının gizli ve ateşli noktalarını, bu noktalarda cereyan eden maceraları arayışa çıkıyoruz. Televizyon ekranlarından, muhteşem dergi kapaklarından kadın taşıyor. Namusun, kadının ve ailenin kutsanışı ile yaşamın tüm alanlarını, metalaşan kadın cinselliğinin tatlı birer pazarı haline getirme çabası at başı gidiyor. Bununla birlikte üretici güçler, namusun ve ailenin mezarını derinleştirmeye devam ediyor. Şaşırtıcı olan, mülkiyeti ortadan kaldırmaya and içen güçlerin büyük çoğunluğunun, namusa ve aileye dört elle sarılmalarıdır. Bakireliği, sadakati ve insaki önemseyenlerin sayısı az değildir.

Kadın haklarının ölü savunucusu ve kadınların temsilcisi Olympede Gouges, 1793'de gilyotine gönderildiğinde, arkasında bugün bizlere basit ve garip gelebilecek şu görüşleri bırakıyordu: Kadınlara seçme

seçilme hakkı ve durumlarının düzeltilmesi için bazı reformlar. Tarih, militan kadın hareketine ve kadın hakları uğruna düşen ölümlere sık sık, erkek cephesini zorlayacak derecede tanık olmadı. Tarih, kitleli fahişe ve büyücü kurbanlarına tanık oldu ama. Sorun, vurduğunda ses getirecek direniş cepheleeri sorunudur. Kadının örgüte, öfkeye ve saldırıya ihtiyacı var. Mor çatıya, mor iğneye neden karşı çıkıyoruz. Sınıfı ne olursa olsun, ezen erkeğin kaba etine saplanan mor iğne, doğrudan sınıf mücadelesine, insanlığın ilerleyişine hizmet ediyor. Tek tek kadınların direnişi iyidir. Ama yaşamı en etkin şekilde değiştiren şey, örgütlü, toplu direnişlerdir.

Dünya nüfusunun yarısı, nüfusun diğer yarısının gardiyanlığı altında, aile denilen dar bir hücrede, insan doğmak ve yetiştirmekle meşguldür. İnsanı ilkin dokuz ay karnında taşıyor. Bu taşıma süreci bir başkası için yaşamaya alışma ve analık denilen doğal hizmetçilik sürecine hazırlanma ile geçer. Özgürlük, zorunlu hizmetçiliğin olduğu yerde güçlüklerle nefes alır. Hizmetçi, kan bağına verdiği doğal zevkle mayalanan acılı inleyişler ve bağırımlarla doğurur. Doğan bebeğin ilk çığlığının güçlü bir özgürlük nağrası olduğunu şiirlerde okuruz. İlk çığlık, "Anne, ben babasız büyüyemem. Hizmetin ve ekmeğin öpüştüğü yerde büyüyeceğim" mesajıyla yüklüdür. Kadın henüz göbeği keşilmemiş çocuğunu kucaklarken, ihtiyaçlar dünyasının içişi ettiği bakışlarla kocasının gülümseyişini arar. Özgürlüğün giremediği bir alandır bu arayış. Oylesine güçlüdür ki, doğum anında, başucunda bulunmayan kocayı, ruhunun derinliğinde çarpiha gerer, affetmez bir ömür boyu. Dayanışma ihtiyacı, sahip arama ya da sahiplik tutkusudur bu. İlk temel iş bölümünün ortaya çıkışıdır bu durum. İş (bakıma gereksinimi olan çocuk), işçi (çocuğa bakacak olan kadın), patron (aile adlı işyerinde asil egemenliği ve tasarruf hakkını elinde tutan erkek yada peder) üçlüsüne dayanır toplumdaki tüm diğer iş bölümleri. Bu üçlünün sarsılması ya da yıkılması, cinsiyetçi ve mülkiyetçi toplumun üç sac ayağına oturan ve adına aile denilen bu sağlam kale, iki tür devrimin, toplumsal ve bilimsel-teknolojik devrimin tehditi altındadır bugün. Bu devrimler, toplumu, iki aşamalı bir gelişme sürecine götürüyor:

BİRİNCİ AŞAMA: Döllenmenin ve dokuz aylık sürecin rahim dışında gerçekleştirilmesi. Yani hamilelik ve doğurma olayının tarihe karışması. Doğa ve ataerkil toplum yasasının ilk ciddi darbeyi alması. Karılık ve kocalık hukukunun kısmen sarsılması. Çocuk bakımı, bu aşamada yine aile içinde gerçekleştirilecektir. Bakımı esas olarak kadın üstlenecek ama bakım yani analık hizmeti ücrete bağlanacağı için kadın daha ileri boyutlarda özgürleşecektir. Bu aşamada, ailenin yanında bilimsel esaslara göre çalışan çocuk bakımı merkezleri de yaygınlaşacaktır. Ataerkil değer yargılarının köklü bir şekilde değişimi yaşadığı aileden ailesizliğe uzun bir geçiş aşaması olacaktır bu.

İKİNCİ AŞAMA: Ana, baba ve aile kavramlarının tarihe karışması. Kan bağı ve akrabalık ilişkilerinin çökmesi. Kadının, erkeğin ve çocuğun derinlemesine özgürleşmesi. Sahiplik ve kanbağı duygusundan kaynaklanan sevginin yerini, çok yönlü bilgi ve enginlikten kaynaklanan sevginin alması. Temelini yapay insanın, sibernetik refahın oluşturduğu, insan yönetme kültürünün ve bundan kaynaklanan tüm örgütlerin kalktığı, kolektif dayanışma ruhunun ve hümanizmin altın çağını yaşadığı bir durum. Biyolojik ve ataerkil dünyaya karşı kazanılmış köklü zaferler durumu.

Sınıflı toplumun aşkı, cinsel köleliğin bağlayıcı prensipleriyle kötümleştirilmiştir. Bu aşk, cinsel özgürlüğe şiddetle karşıdır. Egemenliği ve denetimi sever. Özgürlüğün sınırlarını, mülk duygusunun sınırlarıyla aynılaştırır. İkinci aşama, böylesi bir aşk kültürünün yani ataerkil aşkın sonu olacaktır. İnsanın insanı yönetmediği bir dünyada, eski tür aşktan söz edebilir miyiz? Doğurma, besleme, büyütme kültürünün aşkını ilkel aşk derekesine düşüren yepyeni bir döneme tanık olacaktır insanlık. En az ikiyüzlü yıl yaşayan insanların toplumu; anasız, babasız, kardeşsiz insanların toplumu; sevimlinin selamlaşma kadar olağanlaştığı bir toplum; cinsel birleşme türlerinin zenginleştiği bir toplum; insanın sadece insanla değil, aynı zamanda teknolojik bir harika olarak ortaya çıkan yapay insanla yaygın bir şekilde seviştiği bir toplum. Geleneksel aklın ve mantığın çıldırarak intihar edebileceği bir toplum. Günümüz, bu toplumu haber veren, çağrıştıran olguları bağrında barındırıyor. Doğurdukça şaşıracağız ●

Muzaffer Oruçoğlu
Eylül '97

Balans ayarlı paşa demokrasisi ve 12 Eylül

Laikliğin biricik koruyucusu olan paşalar, yoğun bir tempoyla şeriatçı tehlikenin üzerine giderek ve nihayet 8 yıllık ilköğretim sistemini de kabul ettirerek, baş çelişki haline gelen büyük bir tehlikeyi önemli oranda etkisiz hale getirdiler. Şimdi de RP'yi kapatma baskılarıyla tehlikeyi bir bütün bertaraf etme çabasında. Cumhuriyetin koruyucusu ve kollayıcısı olan Türk silahlı kuvvetlerinin kahraman paşalarının bunu da başaracaklarına olan inancımız tamdır. Yaşasın paşalar! Yaşasın laik Türkiye Cumhuriyeti!

Paşa koltuğu kimi dalkavuklar ve manüple edilmiş emekçi halk hala böyle düşünüyor. Fakat bilinmelidir ki, şeriat tehlikesine "karşı" Sincan'dan geçen tanklar, bir şeyleri hatırlatmaya yöneldi. Bir semboldü. 12 Eylül Anayasasıyla sağlam kazıklara oturtulan Türkiye "Cumhuriyeti"nin tek hakimi olan paşaların, 12 Eylül cuntasının hala yürürlükte olduğuna dair işaretiydi. Fakat, balans ayarlı paşa demokrasisine alışmış ve LP'liği pazara çıkmışlar ile birlikte, sap ile samanı birbirine karıştırmış kimi demokrasi "otoriteleri", daha dün, birakalım ülkeyi, yurtdışında dahi devrimci muhalefeti engellemek için dinci gericiği teşvik eden paşaların laikliğine alkış tutmuş ve her nedense paşaların, dün ile bugün arasındaki uyumsuzluğunu es geçmek istemiştir.

Bu yazı basıma girdiğinde, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın 17. yılı yaşanmış olacak. Başta LP olmak üzere tüm paşa yedeğindeki anti-"laik"lerin ve "ne şeriat ne darbe" diyerek objektif olarak paşalara yedeklenenlerin, 17. yıl vesilesiyle gösterecekleri tavırları merakımıza konu olmaktadır. Zira paşaların, 12 Eylül ile sağlam kazıklara oturttuğu Anayasa vasıtasıyla ve 28 Şubat'ta yapılan "balans ayarı" ile 27 Ağustos'taki nöbet değişimi sonucu gelen 8 yıllık ilköğretim sistemi sayesinde şeriat "tehlikesi" ortadan kaldırılmış durumdadır. Bakalım, görelim; bu "çok kahraman Ridvanlar, şeriatçı "tehlike" karşısında kopardıkları fırtınayı, 12 Eylül ve bugünkü "inceltilmiş" tarzı karşısında koparabilecekler mi?

"Inceltilmiş" tarzı diyoruz, çünkü dünden bugüne değişen hiç bir şey yok. Hala yürürlükte olan 12 Eylül rejimidir. Tek fark, askeri şapka yerine sivil şapka giyerek, işlerini geniş kesimlerden tepki toplamadan halletmeye çalışmasıdır. Aksini iddia eden ya kördür ya da domuzuna bir cuntacıdır.

Geçtiğimiz günlerde, 12 Eylül kimliğini gözler önüne seren Erdal Eren olayına benzer bir olay yaşandı. İstiklal Mahkemeleri gibi işleyen DGM'lerin Ankara Şubesinde, henüz yaşı küçük olan tutuklu Metin Şahin, yaşı büyütülerek idama mahkum edildi. Bu olayın, 12 Eylül'de yaşı büyütülerek idam edilen Erdal Eren olayından ne farkı var?

Nasıl ki, 12 Eylül ile paşaların devlet yönetimindeki otoritesi 12 Mart'a göre daha bir artırıldı ise, 12 Eylül'den bu yana, bu otorite pekişerek gelmiştir. 1993'de oluşturulan Kamu Güvenliği Başkanlığı'na, 9 Ocak 1997'de Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliği eklenmiştir. Bunu, 28 Şubat tarihli MGK toplantısında çıkan İller İdaresi Yasası izlemiş ve son olarak, 27 Ağustos tarihli MGK toplantısından OHAL yerine Esgüdüm Planlama Birimi mucitliği çıkmıştır. Peşpeşe gelen bu yasaların hepside 12 Eylül otoritesini güçlendirmeye yöneliktir. Derinleşen krize rağmen, Kenan Evren'in deyişiyle, "Bir daha askeri müdahale yapılmasın diye" hazırlanan 12 Eylül Anayasası'nda gedikler açmaktansa ya da yeni bir "askeri müdahale" yapmaktansa, zaten varolan "müdahalelerini" güçlendirici yasalarla pekiştirmek, paşaların tercihi olmuştur. "Gölgelerin gücü adına" ellerine aldıkları He-Man kılıcını istedikleri anda çekmek ve sürekli yaverleri "titrek arslanlarını" da kükretip demokrasiye "balans ayarı" yapmak, yani 12 Eylül'ü sivil bir şapka ile uygulamak onlar açısından daha ehemmiyetli görülmüştür.

Ama nereye kadar? "Yeniden yapılandırma" şeklinde de adlandırılacak krizi aşmanın yolu yoktur. Artık cürümeye yüz tutmuş gerici sınıflar, ortada duran leşi kaldırmaya muktedir değildir. İspatı yaşanan gerçekliktir. Acz içerisinde olan devlet, çözümsüzlük çamuruna saplanmış. Gerilla bölgelerindeki halka köy-kent projesini dayatırken, esir savaşçılara hücre tipini dayatıyor. Her noktayı kontrolünde tutmak istiyor ama bu isteği tutmuyor. Yeni bir gerilla bölgesi olarak Karadeniz canlanıyor. Koruculuğa "çözüm" arayanlar bu kez Karadeniz'de koruculuk dayatması getiriyor. E. Kürdistan'ını zoraki göçerterek varoşlarda kendisi için yeni bir tehlike yaratan devlet, Karadeniz'i göçertmenin ilk adımı olarak yayla yasası koyuyor. Gazetecilere sözümona özgürlük tanıyan devlet, Musa Anter Barış Treni girişimiyle gelen yabancıları dahi tartaklayarak gözaltına alıyor. Küçük çocukları

Komprador "aydınların", "demokratların" ve "marksistlerin", komprador-burjuvaziye ve büyük toprak ağalarına yönelmesi söz konusu olamaz. Dolayısıyla onlar, balans ayarlı paşa demokrasisine alkış tutmakta serbesttirler. Fakat, bu ayan bozuk rejimi sevmeyen ve istemeyen emekçi kitleler, bu rejimle birlikte onlara alkış tutanları da süpürmekte serbesttirler.

kurşunluyor. Gazeteleri yasaklıyor ve bürolarını basıyor. Her yıl 7-8 milyar dolarlık finansmanını savaşa ayırıyor. Manüplasyonlar ile ideolojik hegemonyasını güçlendirmek için köşe "yazarları"na 10 ile 75 bin dolar arasında maaş veriyor ve bu devlet hala ayakta duracağını zannediyor.

Ortada, kendisini pekiştirerek ayakta durmaya çalışan bir 12 Eylül leşi söz konusudur. Çevreye koku saçan bu leşin, halkları daha fazla zehirlemeden ortadan kaldırılması bir zorunluluktur. Ve bu zorunluluğu gerçekleştirmeye muktedir tek güç kitlelerdir. Komprador "aydınların", "demokratların" ve "marksistlerin", komprador-burjuvaziye ve büyük toprak ağalarına yönelmesi söz konusu olamaz. Dolayısıyla onlar, balans ayarlı paşa demokrasisine alkış tutmakta serbesttirler. Fakat, bu ayan bozuk rejimi sevmeyen ve istemeyen emekçi kitleler, bu rejimle birlikte onlara alkış tutanları da süpürmekte serbesttirler.

Ve bilinmelidir ki, onların süpürme yöntemi, ellerinde süpürgelerle sınır kapılarını tutmak değildir. Güçlü ve nasırlı elleriyle kavradıkları silahlarının nişangahından, başta paşalar olmak üzere tüm gericilerin sınır kapılarına dahi varamalarına fırsat tanımamaktır.

YÇKM etkinlik programı

- ✿ 20 EYLÜL CUMARTESİ /
SAAT 16:00 FİLM GÖSTERİMİ:
ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ
- ✿ 21 EYLÜL PAZAR /
SAAT 16:00 TİYATRO GÖSTERİMİ:
TİYATRO AKADEMİ SUNAR /
YAŞAR NE YAŞAR NE YAŞAMAZ
YAZAN: AZİZ NESİN
YÖNETEN: AHMET ÖZTÜRK
- ✿ 27 EYLÜL CUMARTESİ /
SAAT 16:00 /
FİLM GÖSTERİMİ: KAFKA
- ✿ 28 EYLÜL PAZAR: SAAT 16:00 /
KONSER: BEYHAN AKSOY

Koşullara boyun eğmek

devrimci gençliğin tavrı olamaz

Üniversitelerde yeni bir döneme başladığımız şu günlerde, yine egemen sınıfların saldırıları kendisini göstermeye başladı.

Harlaçlara %100 zım yapıldı. Gerekçe her zamanki gibi derslik, laboratuvar gibi eksikliklerin tamamlanması...

A masya'da 6 Kasım '96'da YÖK'ü protesto eylemliklerine katıldıkları gerekçesiyle 168 öğrencinin yargılandığı

yöntem uygulamaktadır.

Dolayısıyla bu önümüze şu soruyu getirmektedir: '97-98 dönemlerinde egemen sınıfların gelişecek eylemliliklere karşı izleyeceği politika ne olacaktır ve buna karşın bizim eylemliliklerimiz hangi rotada gelişecektir? Bu soruya vereceğimiz yanıt esasta saldırılara karşı duruşumuzun nasıl olması gerektiğini ortaya koyacaktır. Bu soruya ezberce cevap vermektense önceki yılların değerlendirmesinin yapılması, buna

geniş kesimlere yayılması belli bir ölçüde sağlanmıştır. Egemen sınıfların her türlü çarpıtma ve eylemliliklerin içeriğini, amacını boşa çıkartma çabaları havada kalmıştır.

Fakülte işgalleri, geniş katımlı mitingler, "terörist" diye lanse edilen öğrencilerin mücadelelerinin esasta aileler olmak üzere geniş bir kesim tarafından sahiplenilmesi vb. gelişmeler, düşmanla tutuşulan bu kavgada siyasal anlamda bizlerin bir kazanımı niteliğinde olmuş-

luklarında ön plana çıkacak olan anlayış, sürekli kitlelere ulaşıp-ulaşılmadığı, kitlelerin siyasal bilincini ne kadar geliştirdiği olacaktır.

'95-'96 dönemlerinde tüm çabaları boşa çıkan, yükselen öğrenci gençlik mücadelesinden ürken devlet, '96-'97 dönemine hazırlıklı girmiştir. Esasta "cezalarla" yıldırma taktiğini hayata geçirmeye çalışmıştır. Ve bunda büyük ölçüde başarılı olmuştur. Gelişen eylemlilikler pasif, katılımın az olduğu eylemlilikler olmuştur.

'96-'97 döneminde 6 Kasım ve 16 Mart'ta yapılan eylemlerin dışında ciddi bir eylemlilik yoktur. Gündeme gelen birçok önemli olaya (Irak Kürdistan'ının işgali, esasta Dersim'e yönelik "son nokta" operasyonları, Susurlukta meydana gelen "kaza" vs.) karşı yapılan eylemlilikler esasta forum, basın açıklamalarından öteye gitmemiştir. Elbet bunu genel olarak devrimci hareketin içinde bulunduğu durumdan bağımsız olarak ele alamayız. 16 Mart'ta yapılan eylemde ortaya çıkan dar grupçu, sekte anlayışı, 'bir dakikalık karanlık' eyleminde veya Gazi katliamının yıldönümünde yapılan eylemlilikte ortaya çıkan anlayışlardan ayrı olarak ele alamayız. Bunun gibi birçok olayda da durum aynıdır.

Gözaltılar, tutuklamalar, okuldan uzaklaştırmalar öğrenci gençlik üzerinde belli bir etki bırakmaktadır. Küçük burjuvazinin tipik özelliği olan kaypaklık burada kendisini göstermektedir. Mücadelenin gerekliliğini tam olarak kavrayamayan, günü kurtarmak amaçlı hareket eden, gelişen olayların ciddiyetini bilince çıkartmayan bu kesimin böylesi bir durumda korkup kenara çekilmesi anormal bir durum değildir. Bu düzenden beklentisi hala varolduğu için, yani üniversiteyi bitirdikten sonra konforlu bir yaşam hayalleri kurduğu için, okuldan uzaklaştırmayı göze alamamaktadır. Dolayısıyla hakkını aramak yerine suskun kalmayı tercih etmektedir, etmiştir. Eylemlerde polis saldırılarına karşı direnişin değil, kaçışın tercih edilmesi bu kaygılardan bağımsız değildir.

Geçen dönem ortaya çıkan bir başka durum ise, tüm üniversitelerde yoğunlaşan sivil faşist saldırılardır. "Cezalarda" olduğu gibi, bu saldırılarda da amaçlardan biri öğrenci gençliği yıldırma iken, diğeri ise devrimci gençliği gerçek sorunlarından uzaklaştırıp odaya saldırıları oturtmaktır. Nitekim devrimci gruplar arasında anti-faşist mücadele

dava sonuçlandı. 14 öğrenci 4'er yıl ağır hapis cezası aldı...

Gelenekselleşen öğrenci danışmanlıklarından ürken egemen sınıflar, bunları yeni oluşan ve "terör" örgütlerinin ellerindeki masalar gibi yansıtmıştır. Yıldız Teknik Üniversitesi'nde polis-idare işbirliğiyle bu danışmanlıklar işleyen kırılmaya çalışılmıştır. Ve ileriki günlerde birçok öğrenci gözaltına alınmıştır...

Evet, bir yandan harlaçlara zım yapılmakta, diğer yandan da yükselen hak arama eylemliliklerinin önüne geçmek amaçlı gözaltılarla, tutuklamalarla öğrenci gençlik yıldırılmaya çalışılmaktadır. Nasıl bizler eylemlilikleri yükseltmek, kitlelerin siyasal bilincini geliştirmek için çaba sarfediyorsak, egemen sınıflarda yükselen mücadelenin önünde set oluşturabilmek amaçlı birçok

göre eksilerin-artıların ayrışımının sağlanması ve çıkacak sonuca göre eylem biçimlerinin geliştirilmesi şarttır.

Önceki yılların değerlendirilmesi derken kastımız çok uzağa gitmek değil, '95-'96 dönemlerinden bu yana kısa bir değerlendirme yapmak şimdilik yeterli olacaktır. '95-'96 dönemleri diyoruz, çünkü '96-'97 dönemlerindeki saldırıları, yapılan eylemliliklerin niteliğini esasta '95-'96 dönemlerindeki gelişmelerden bağımsız olarak ele almak sağlıklı bir değerlendirme yapılmamasını da beraberinde getirecektir. Ve böylesi bir değerlendirme toplumsal gelişmelerden kopuk, üzerinden yeni şeyleri yaratamayacağımız bir değerlendirme olacaktır.

Genel olarak '95-'96 dönemlerine baktığımızda eylemliliklerde bir yükselme vardır. Akademik-demokratik taleplerin

tur.

Bir eylemin başarılı ya da başarısız olduğu sadece öne sürülen taleplerin kabul edilmesiyle sınırlı tutulamaz. Bizimki gibi sürekli faşizmin varolduğu ülkelerde en doğal insani hakların karışılması yönündeki eylemlere dahi tahammül edilememektedir. Bu düzen içerisinde akademik-demokratik-ekonomik talepli eylemliliklerde, taleplerin bir bütün olarak kabul edilmesi bekenemez. Ancak rahatlıkla geri alınabilecek kısmi kazanımlar elde edilebilir. Dolayısıyla bizimki gibi ülkelerde eylemlerde siyasal kazanımlardan öte, taleplerin kabul edilip-edilmediğine bakmak; eylemsizliği, "değişen bir şey yok, boşuna mücadele ediyoruz.", "bu düzen değişmez" yani düşmanın gücünü abartmaya ve kitlelere güvensizliği beraberinde getirecektir. Bizlerin eylemli-

adı altında gerçek sorunlar ve gerçek düşman bir kenara bırakılabilmiştir.

Genel itibarıyla değindiğimiz bu gelişmelerden sonra kısaca, '96-'97 dönemlerinde gözaltılar, tutuklamalar, faşist saldırılar vs. öğrenci gençliğin mücadelesinde bir durgunluk yaşanmasında belirleyici etken olmuştur diyebiliriz. Bunun yanında yukarıda da değindiğimiz gibi devrimci yapıların içinde bulunduğu duruma bir kenara atamayız. Ama belirleyici olarak da ele alamayız. Çünkü sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratmak amaçlı yola çıkmışsak koşullara teslim olma değil, değiştirici, dönüştürücü, müdahaleci olmak zorun-

Gözaltılar, tutuklamalar, okuldan uzaklaştırmalar öğrenci gençlik üzerinde belli bir etki bırakmaktadır. Küçük burjuvazinin tipik özelliği olan kaypaklık burda kendisini göstermektedir. Mücadelenin gerekliliğini tam olarak kavrayamayan, günü kurtarmak amaçlı hareket eden, gelişen olayların ciddiyetini bilince çıkartmayan bu kesimin böylesi bir durumda korkup kenara çekilmesi anormal bir durum değildir. Bu düzenden beklentisi hala varolduğu için, yani üniversiteyi bitirdikten sonra konforlu bir yaşam hayalleri kurduğu için, okuldan uzaklaştırılmayı göze alamamaktadır. Dolayısıyla hakkını aramak yerine suskun kalmayı tercih etmektedir, etmiştir. Eylemlerde polis saldırılarına karşı direnişin değil, kaçışın tercih edilmesi bu kaygılardan bağımsız değildir.

dayız. İşleri olurlarına bırakmak, yeni şeylerin üretilmesi bir yana saflarda kopuşu da beraberinde getirir. Mesela; tutuklamalara, okuldan uzaklaştırmalara karşı, egemen sınıfların bu saldırıların nedenlerinin ve bizim tutumumuzun ne olması gerektiğine yönelik yeterli ajitasyon ve propaganda yapılamamıştır. Bu bizim eksikliğidir. İşler olurlarına bırakılmış bir 'kurtarıcı', daha doğrusu bir harekete geçirici beklenmiştir.

Bu anlayış İbrahimlerden, Mahirlerden, Denizlerden neler öğrendiğimizin ve daha neler öğrenmemiz gerektiğinin hesaplaşmasını beraberinde getirir. Onlar 12 Mart darbesinin öncesi ve sonrasında mücadeleleriyle bizlere bir çok mirası bıraktılar. Üçü de öğrenciydi. Kafalarını oku duvarları kadar dar bir alana sığdırmamışlardı. Onlar öğrenci gençlik içerisinde fırlayıp düşüncelerini hayata geçirmek için mücadele ettiler. Onlara yol gösteren sadece savunukları düşünceleri idi ve bu düşünceleri doğrultusunda eylemler gerçekleştirdiler.

İbrahim yoldaş yaklaşık 50 yıllık revizyonizmin gerçek yüzünü açığa çıkarak M. Suphi TKP'sinin devamcısı olan TKP(ML)'yi kurmuş. Maoizmi ülkemiz somutuna indirgemıştır. İbrahim, Proletarya Partisinin programını, izlememiz gereken yolu ortaya koymuştur. Ve bu düşünceleri doğrultusunda ölümü göze alarak ülkemizde "ser verip sır vermem" geleneğinin başlatıcısı olmuştur. Ve ezilen yığınların kurtuluşu uğruna düzenin kendisine "armağan" ettiklerini elinin tersiyle iten İbrahim, Proletarya Partisinin kurucusu ve Halk Ordusu'nun başkomutanı olarak şehit düştüğünde henüz 24 yaşında idi.

Bugün bizler sorunlara müdahaleci bir tarzda yaklaşabilmeliyiz. Fedakarlıktan kaçınmayıp ihtiyacın olduğu her alana ulaşabilmeliyiz. İbrahim bugün düzen okullarında bir öğretmen olabilirdi. Bunun koşulları vardı. Onun tercihi bu olmadı. Bugün bizim amacımızda bu düzen içinde sağından solundan bir yerlerde yer alabilme kaygıları olmamalıdır. Eğer bu düzen içinde insanca yaşam koşullarının sağlanamayacağına inanıyorsak, bunun koşulları yoktur diyorsak başta reformizme, uzlaşmacılığa karşı durabilmeli ve fedakarlıktan, öne atılmaktan kaçınmamalıyız.

Evet, eylemlerimiz akademik-demokratik sorunlarımızın dile getirildiği eylemler olmaktan çıkarılmak zorundadır. Nasıl ki İbrahimler 6. Filonun Türkiye'ye girişiyle bütün gücün anti-emperyalist eylemler doğrultusunda alanlara akmasını sağladıysa, toprak işgallerinde, 15-16 Haziranlarda esas olmaları gereken yerlerde, işçilerin-köylülerin arasında en önde yürüdülerse, bizlerde bugün işçi-köylü eylemliliklerinde yer almak, onlarla bütünleşmek zorundayız. Çünkü bizim devrimciliğinin ölçütü işçi-köylü kitleleriyle bütünleşme-mizle açığa çıkacaktır.

Yine aynı şekilde akademik-demokratik

talepli mücadelemizi geniş kesime yaymalı, bu sorunların toplumdaki diğer gelişmelerden, saldırılardan bağımsız olmadığını kavrayabilmeliyiz. Örneğin bugün har(a)çlara yapılan zamlar öğrencilerin sorunu olmadı hiçbir zaman. Ve bu paraların öğrencilerin ihtiyaçları doğrultusunda harcanmadığını, kullanılmadığını büyük bir kesim biliyor artık. Emekçilerin cebinden çıkan paralar emekçilere ve onların kurtuluşu için mücadele yürüten sosyal ve ulusal kuruluş hareketlerine karşı tank-top parası olarak kullanılmaktadır. Şimdi de yaygınlaştırılmaya çalışılan "8 yıllık kesintisiz eğitim için bağış kampanyası" adı altında MEB. toplanan har(a)çların %65'ini istemektedir. "Şeriat-laiklik" tartışmalarını kullanan devlet böylesi bir "bağış kampanyasını" bir çok alanda gerekçe olarak öne sürerek tepkileri en aza indirmeye çalışmaktadır. Tekel ürünlerine yapılan zamlardan, vergilerden kesilen paralara kadar bir çok alanda "bağış kampanyaları" gündeme sokuldu. Şimdi aynı işler har(a)çlar üzerinden yürütülmeye çalışılmaktadır. Sonuçta har(a)ç olarak alınsa, "bağış" olarak alınsa bu paraların kimin cebinden çıktığı ve nerelere harcandığı bellidir.

Özellikle geçen günlerde har(a)çlara yapılan %100'lük zamlarla birlikte üniversitelerin kapıları emekçi kesim için biraz daha geçilmesi zor bir hal almıştır. Har(a)çlar sadece öğrencilerin sorunuymuş gibi bir görünümünden kurtarılmalıdır. Bugün üniversiteler emekçi kesimin çocukları için sadece işsizler ordusunun saklandığı kurumlar olmaktan öteye gitmemektedir. Ve bir emekçi anne veya babanın çocuğunun geleceği için mücadelede en önde yer alması gerekir. Ama bugün kendi gerçekliğimize bir göz attığımızda, böylesi eylemlilikler yok denecek kadar azdır. Geniş kesimlerin öğrenci gençlik üzerindeki saldırılara karşı duyarlı hale getirilmesi önemli sorunlardan birisidir. Mitinglere, basın açıklamalarına vs. geniş katılımların sağlanması için çağrılar yapılabilir ve başta aileler olmak üzere çeşitli kurum ve kuruluşlara imkanlar dahilinde sürekli bir diyalog ortamı yaratılabilir.

8 yıllık eğitim meselesi üniversitelerde çeşitli şekillerde gündeme girecektir. Ama bizim açımızdan ön plana çıkacak olan çatışmaların, saldırıların boyutu olacaktır. 8 yıllık eğitim meselesi bahane edilerek normalde "sağ-sol" çatışması olarak lanse edilen saldırılar yeni bir kılıfa bürünebilir. Evet, saldırılar gündemdeki yerini koruyacaktır. Ve bu saldırılara karşı tutumumuz hedefe sivil faşistleri oturtmak şeklinde olmamalıdır, olamazda. Gerçek düşman gözden kaçırılmamalı ve esas sorunlara, devrimin ihtiyaçlarına göre şekillenmelidir.

Geçen dönemde bariz bir şekilde kendisini açığa vuran sakat anlayışlara karşı ideolojik mücadele sürekli verilmelidir. Bu, faşist saldırılara maruz kalmamak için köşe bucak kaçışın veya

onlar saldırınsın biz karşılık vermeyelim demek değildir.

Ama gelişen olaylara bir göz attığımızda, kimi çevreler sivil faşistleri odağa oturtmaktadır. Ve bizler böylesi anlayışları eleştirmek yerine onların etkisi altında kalmaktayız. Bu etki altında kalmalar teori ve pratiğimizin kopukluğunu beraberinde getirmektedir. Bizlerin gelecekte saldırıları geri püskürtmek için çaba sarfetmemiz ayrı bir şeydir, mücadelenin odağına sivil faşistleri ve saldırıları oturtmamız ayrı bir şeydir. Bugün sivil faşistler, bir satranç tahtasında ortada oyalamak amaçlı dolanan piyonlardan başka bir şey değildir. Biz piyonu görüp arkaya pusuya yatan vezin, fili, kaleyi görmezsek yenilgi bizim için kaçınılmazdır.

Yazımızın baş kısmında, geçen sene 16 Mart katliamı için yapılan mitingde kendisini açığa vuran dar grupçu sektör anlayışa değinmiştik. Geçen dönem genel olarak dergi sayfalarında üzerine titrenilen, ağızlarından düşürülmeyen birliktelikler doğru düzgün sağlanamadı. Koşulların dayatmasına karşın dar grupçu anlayışlar öne çıkarılmıştı. "Hedefi dar, cepheyi geniş tut" anlayışı tam tersi bir şekilde hayat bulmuştu. Yani kimi örgütler, dost güçlere karşı girişilen polemiklerde güvensizlik ortamı yaratarak, yakalanabilecek ortak paydaları dahi ortadan kaldırır duruma getirmişlerdir.

Yeni dönemde karşılaşacağımız böylesi sorunlara yaklaşım tarzımız birlikteliklerde ısrar etmek olmalıdır. Eylemde birlik ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesinden hareketle yakalayabileceğimiz en geniş birliktelikler için çaba sarfetmeliyiz. Kimi örgütlerin dayatmacı, ben merkezci, grupçu anlayışlarına karşı yıkıcı ve güven zedeleyici bir eleştiri tarzı yürütülmemeli, yapıcı eleştirilerle eylem birlikteliklerinde meydana gelebilecek, birlikteliği balalayıcı, yıpratıcı anlayışlar en asgari düzeye indirilmeye çalışılmalıdır.

Bizlerin düşmana karşı konumlanış önemlidir. '95-'96 dönemlerinde yakalanan birliktelikler, aktivite ve yapılar eylemliklerin niteliği bakımından bir üst seviyeye çıkarılabilir. Bugün düşman toplumun her kesimine uzlaşmacılığı dayatmaktadır. Ve bunu yaparken sürekli reformizmi ön plana çıkarmaktadır. Bizlerin '96-'97 dönemlerindeki eylemlerimiz bu rotada gelişmiştir. "Birbirinin hatırı, gönlünü kurtarmama" meselesi gibi hep geri adın atılmış, düşmanın isteklerinde uzlaşmıştır. Önümüzdeki dönemde, radikal örgütler açısından, böylesi yanlış eğilimlerin tekrarlanmaması için herkesçe bir çabanın sarfedilmesi şarttır. Doğru politikalar ışığında öne çıkmakta, öğrenci gençliğe önderlik yapıp onları doğru yöne yönlendirmekte tereddüt etmemeliyiz. Ve egemen sınıfların üzerimizde hayata geçirmeyi planladığı oyunları açığa çıkartmalı ve geniş kitlelerle bütünleşmeliyiz. ●

Maoizm Yaşıyor, Savaşıyor

SIYASET ÜZERİNE

Kendi tarih ve edebiyatına gelince laf kesilenler başkalarından da öğrenemez, ders çıkaramazlar. Şatafatlı laf salatası, böylelerinin cehaletlerini örtmek için kullandıkları yöntemdir. Mao'nun, Çelişme-pratik üzerine ve diğer yazılarına, "felsefede bu kadar basit olur mu" diye dudak bükülmemiş miydi? Büyük bir Maoist olan önder Kaypakkaya, hem 72 manifestosu ve hem de bu perspektifin birer parçası olan Küçük Bölge Raporu, İşçi-Köylü Hareketleri yazılarıyla öğrenilmesi gereken hayati bir örnektir. Kitleler soyut çağrı talimatlarıyla seferber edilemezler.

Iktidar ya da onun hizmetinde şu veya bu hak mücadelesi kitlelere bağış olarak sunulamaz. İktidara, mücadele ve kazanma bilinci ile ulaşılır. Sınıf mücadelesi vermeleri için kitlelerin

Kaypakkaya Büyük Maoist önderdir. BPKD'nin ürünü olan TKP(ML)'nin kurucu önderi Kaypakkaya; Marksizm-Leninizmin Maoizmle ulaştığı yeni nitel aşamanın mahiyetine derinden vakıf olduğu ve bunu pratikte icra ettiği içindir ki, Türkiye, Türkiye Kürdistanı devriminin asgari ve azami programını ifade eden TKP(ML) manifestosunu göndererek çekebilmiştir. Maoizm savunulmadan Kaypakkaya savunulamaz. Terside sadece birer basit gösteridir.

doğru çizgi önderliğinde seferber edilmesi hiçbir şekilde gözardı edilemez. Yeni Demokratik Devrim, iktisadi, siyasi, sosyal, kültürel, askeri politikalarıyla somut bir olgudur. Adından bahsetmek değil, devrim somut icra edilir. Devrimci savaş bu icranın aracıdır. Yeni Demokratik İktidar için, Yeni Demokratik Devrim ve bunun görevlerinin yerine getirilmesi için Halk Savaşı diyalektik bir bağ oluştururlar. Halk savaşı sadece askeri bir sorun değil, ekonomik, sosyal, siyasal vs. her açıdan devrimin görevlerini yerine getirme ve sürdürmenin yoludur derken, anlatılan budur. Savaş-siyaset ilişkisi de bu gerçeği anlatır. Devrimci Savaş devrimci siyasetin sürdürülmesinin aracıdır. Devrimi yükseltme ve sürdürme perspektifiyle eksiklik ve zayıflıklarımızdan süratle kopmalıyız. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin hazırlığı aşamasındaki, "Dört eskiye karşı mücadele edelim" gibi örneklerden öğrenmeli, somut durumumuzla birleştirebilmeliyiz. Başarı, zayıflık, güçlükler ve parlak gelecek, karşıtların birliğidir. Doğru ele alındıktan sonra, çözümsüzlük için hiç bir neden yoktur. Eksikliklerini es geçen kibirliliğe ve problemleri görüp çözümünü göremeyen, örgütlemeyen, güne takılıp, parlak geleceği yakalamayan kötümserliğe düşülmemelidir. Kültür Devrimi çaresizlik tanımaz. Yapılacak bellidir. Neyi nasıl yapmalı, neyi yapmamalıyız? sorusunu tartışacağız!

SALDIRILARI GÖĞÜSLEİ

Kautsky-Bernstein markalı saldırılarla proletarya ve emekçileri silahsızlandırma, proletarya iktidarını yadsıma liberalizminin Kültür Devrimine saldırı kurşunları çürüktür. Olsa olsa kendilerini vurur. Bu soyut demokrasi şakşakçılarının proletarya önderlikli emekçiler iktidarına sövgüleri, rahat hareket edemeyen burjuvaların sınıf çıkarları için döküleri gözyaşlarıdır. Merhamet dilenciliğidir. Asla kabul edilemez. Proletarya diktatörlüğü ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirme gerekliliğini bugün dünden daha iyi anlıyoruz. II. Enternasyonal partilerini nelerin çürüttüğünü de biliyoruz.

Üretici güçler teorisi kaynaklı, yüksek ekonomik gelişme seviyesi ve proletarya çoğunluğu olmadan iktidara teşebbüs edilmemeli sözde

dersi çıkaran Avrupa merkezci görüş açısının nasihatları kendilerine kalsın. Geriye dönüşleri bu tezle izah eden "uygarlık"çı cahiller hayatlarında devrim göremeyeceklerdir.

Sistem içi reformcu dönüşüm ve parlamenter yol artıkları devrimin nasıl yapılamayacağını örneklerdir. Şimdi "yeni dünya düzeni"nin propagandistleri olmuş bu Neo-liberal "Sol"un emperyalizmden şefkat bekleme çizgisi onlara kutlu olsun! Sözde devrimci parolalarla gözlenen burjuva pratiğe karşı, "Ne yapıyorsan onu savunuyorsun" çizgisi rehberimizdir. Pratik bakış açısını esas aldık, alıyoruz. Yani Leninist yöntemi. Yani:

- ◆ Teori-pratik birliğini,
- ◆ Sloganları değil, eylemin ne olduğunu,
- ◆ Parti önderliğinde yığınların devrimde hazırlanıp-seferber edilip edilmediğini,
- ◆ Hatalara karşı cesareti ve tecrübelerden öğrenilip-öğrenilmediğini,
- ◆ Komünizme yürünüp-yürünmediğini,

II. Enternasyonal partilerinden radikal olarak kopan Leninist parti anlayışını savunuyoruz, ama yetinmiyoruz. O miras üzerinde yükselen Maoist parti anlayışına kapısı çıkmayan, tökezler. Zira ancak onunla;

Monolitik parti ve toplum anlayışına köklü meydan okuyan çizgi temsil edilebilir. Birlik-mücadele-birlik, mücadele-ikna-dönüştürme temelinde parti ve halk içerisinde iki yol ya da doğru-yanlış mücadelesi kavranıp, doğru hareket edilebilir. Tam birlik ve mücadelesiz pekişme çizgisi, parti ve sınıflı toplumlar gerçeğinde hiçbir zaman olmayacaktır. Bunu anlamalıyız. Aynı şekilde gerek partide gerekse de sosyalizmde, irade-eylem birliğini ifade eden bir çizgi ile pratiğin koordine edilmesi gerektiğini de bileceğiz. Parti, kendi başına hükümdar ağalar topluluğu değildir. Federal beylikler ortaklığı değildir. Maoizm bunu anlatır. Maoizm, partinin kitlelerle birliğini, öncülüğün kitleleri öncüleştirmesi işini, parti ve devletin-partisiz-devletsiz-sınıfsız topluma yürüme silahı olduğunu anlatır.

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM REHBERİMİZDİR!

Marks, Engels, Lenin, Stalin yoldaşların mirasını devam ettiren Mao Zedung yoldaş rehberliğinde, Büyük Proleter Kültür Devrimi örneği ve tecrübesinde de gösterildi ki, proletarya bilimi yeni bir aşamaya yükseldi. Bilimimizin mahiyetini, proletaryanın dünya çapında komünizm mücadelesinin ortak-evrensel ideolojik temeli olan Maoizm'i çarpıtan biçimlerle revizyonizm; Kültür Devrimi'ni, sanki sadece Çin'e özgü bir olaymış gibi lanse etmektedir.

"Marksizm Çin'ileştirilmelidir" derken Mao Zedung, ortak evrensel ideolojimizin somut koşullarla birliğine işaret ediyordu. Proletaryanın ortak davasının emperyalist dünyanın ezen-ezilen uluslar şeklinde bölünmüş ve diğer bir çok farklılık içeren gerçeğinde bu somut koşullar itibarıyla zorunlu olarak aldığı değişik biçimleri anlatıyordu.

Marksizmin "somut koşulların, somut tahlili" ve "bir eylem klavuzu" olduğu gerçeğini anlamayan ve anlayamayacak idealizmin tersyüz etme operasyonu, bilimimizin pratikte ispatlı gerçeğini değiştiremez.

Türkiye, Türkiye Kürdistan'ı proletaryası ve ezilen halklarının komünist önderi, büyük Maoist İbrahim KAYPAKKAYA, dünya devrim mücadelesinin rehberi Marksizm-Leninizm-Maoizm'i doğru olarak temsil ediyor ve coğrafyamız koşullarında aldığı somut biçimi de kızıl güzergahıyla aydınlatıyordu.

Yeni burjuvazinin Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkelerde iktidarı gasbetmeleri sorunlarını bütün detayları ile tahlil eden yoldaş Mao Zedung; Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) rehberi olarak önemli silahlar kazandırmıştır. Kültür Devrimi bu kazanımların doruğudur. Bu yakalanıp uygulanmadan proleter devrimci olunamaz!...

"İktidar namlunun ucundadır" parolasıyla Mao Zedung; her devrimin temel sorunu olan siyasal iktidarın ele geçirilmesinin somut koşullarda alacağı biçime ilişkin farklılıklar gösterebilir, devrimci şiddeti içereceği evrensel gerçeğini temsil ediyordu!...

Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrimci şiddetin adı olan Halk Savaşı stratejisi, devrimci proletarya

Kazanıyor, Kazandırıyor! 2

çizgisinin köşetaşdır. Emperyalizm ve uşaklarının, proleter devrimini sözümona engellemek için üretikleri teori-pratikleriyle, Halk Savaşı'na saldırıyı merkezi görev seçmeleri gerçeği de bu meselenin hayati önemini tartışma götürmeyecek şekilde ortaya çıkarmıştır.

Halk Savaşı stratejisi ile Mao Zedung, komünist partisi önderliğinde kitlelerin her mucizeyi gerçekleştirmeye muktedir kudretini de bayraklaştırmıştır. Ezilenlerin kazanmalarının yolunu temsil etmiştir. Üretici güçler teorisinin esiri olanların, teknik ve silahlar ağırlıklı teslimiyetçi düşüncelerine karşı mücadelede yoldaş Mao Zedung, KP öncülüğünde kitlelerin önemini ve insan unsurunun tayin edici gerçeğini aydınlatmıştır.

"Doğu rüzgarı galebe çalacaktır" belirlemesiyle proleter dünya devriminin, dünyamızın somut gerçekliğinde motoru ya da kendi adlandırmasıyla "fırtına merkezleri" olan sömürge, yarı-sömürge ülkeler gerçeğini reddedenlere rağmen, PERU-TÜRKİYE-FİLİPİN-NEPAL ve diğer nice örnekler "Hadi canım sende"(!) demiyor mu?

Proleter dünya devrim mücadelesinin bir parçası olan bu mücadelelerin mahiyetini çarpıtan Avrupa merkezci sözde sosyalist yaklaşım, emperyalist-kapitalist ülkelerde sosyalist devrim mücadelesini baltalama ve engelleme temsilcileri durumundadırlar!...

Kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizmde, burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlük ve komünizm için devrimin mütemadiyen her alanda devam ettirilmesi gerekliliğini anlatan Büyük Proleter Kültür Devrimi sadece o koşulların değil, Maoist öncü rehberliğinde devrimci kitle inisiyatifi ni temel alan devrimci kitle çizgisinin de bayrağıdır.

Makina-teknik-maddi dürtüleri esas alan çizgi tabii ki Mao'yu anlamak istemeyecektir. Her sorunun aşılmasında "Devrimi esas almak" çizgisini reddedecektir. Maoist çizgi, komünizme yürümek isteyenler için elzemdir. Aksi halde, niyet meselesine rağmen sosyalizmin eşitsizlikleri üzerine oturarak büyüyen yeni burjuva restorasyon aleti haline gelmek kuvvetle muhtemeldir.

Ekonomist yollarını Marksist maske

ile gizlemeye çalışan II. Enternasyonalcilere karşı Marksizm gerçekten Lenin tarafından temsil edilmişti. Bu temsil, emperyalizm ve proleter devrimler çağında her alanda proleterya devrimlerinin yolunu aydınlatıp rehberlik etmekle gerçekleştirilebilirdi. Lenin bunu yaptı. 2. Enternasyonalin revizyonist üretici güçler teorisini, proleterya devrimleri çağını açan Büyük Ekim Devrimi'nde yerden yere vurdu. Bu miras, BPKD'nin ulaştığı nitel aşama ile, devrimin sorunlarına daha derinlemesine vakıf olmada tayin edici önem taşımaktadır.

BPKD ve sonraki yaşananlar gösterdiği, kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizm boyunca sınıflar ve bunun ürünü olan sınıf mücadelesi devam etmektedir. Bu dışarıdan ihraç edilen bir sorun derekesine düşürülemez. Öncelikle sosyalizmin kendi temel gelişmelerinin ürünüdür. Bilimimiz Mao öncesi bu meseleleri bütün yönleriyle ortaya koymamıştı, koyamazdı. Bilgi, içinde bulunduğu toplumsal koşullardan ayrı olarak ele alınmaz. Düz bir çizgi olarak kavranamaz. Madde-bilinç ilişkisini kaba materyalist ve idealist tarzda ele alan anti-diyalektik yaklaşım, doğası gereği sorunu çarpıtmaktadır. Bilimimizin yaşayan-canlı özünü, bir eylem klavuzu olduğu gerçeğini kavramalarını burjuva dünya görüşleri itibarıyla hiç bir şekilde bekleyemeyeceğimiz bu güçleri tarih her seferinde yerden yere vurdu. Marks'ı savunma adına, emperyalizmin zincirlerinin zayıf halkalarda kopacağını söyleyen Lenin'e karşı duran II. Enternasyonal oportünistlerinin yenilgisi, Leninizmin bilimsel gerçekliğine Ekim Devrimi ve sonraki proleter dünya devriminin gelişim çizgisi en iyi tanık oldu.

II. Enternasyonal perspektifinin devam ettiricileri, sosyalizmde geriye dönüşlerin kendini dayatan derslerine rağmen ve bu derslerle bilimimizi yeni bir aşamaya ulaştıran bilimselliği pratikçe teyid edilmiş Maoizm'e rağmen sözde "Marksizm" gösterisiyle karşı durmaya devam etmektedirler. Büyük altüst oluşlar ve kargaşaların cevaplandırılması temelinde teorimizin katettiği niteliksel hamleleri revizyonizm elbette anlamaya yanaşmayacaktır. Ancak gerçekler bağımaya devam ediyor. Üretim araçları mülkiyetinin sosya-

list dönüşümünün gerçekleştirilmiş olması koşullarına rağmen, geriye dönüş mümkündür. Tarih "olmaz" diyenleri değil, Maoizm'i ispatlamaktadır. Bu konuda kim ne adına Maoizm'e karşı durabilir?

Tarih Marksistlik adına devrimin mevcut dünyadaki motoru sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki mücadeleleri küçümsemiş, önyargıyla bakmış sözde uygar cahillere değil, Maoizm'in bilimselliğine tanıklık etmiştir.

Tarih tek ülkede sosyalizm inşa edilemez diyenleri değil, sınıfımızın Lenin-Stalin-Mao önderliğinde muhteşem başarılarla ilerlemiş sosyalizm inşasıyla Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bilimsel olduğunu ispatlamıştır.

Sovyetler Birliğinde Kruşçev darbesi ve yandaşlarının Doğu Avrupa'daki iktidar gaspları ve Çin'deki problemlere cevap arayan Mao, şu sonuçlara varıyordu:

1) Kendi başına "istikrar"lı bir toplum değil, bir geçiş dönemi olan sosyalizmde mülkiyet ilişkilerinin sosyalist dönüşümü ile sorunlar bitmemektedir. Eski sömürücü güçlerin üretim araçları mülkiyetinden dışlanmış olmaları, mülkiyet ilişkilerinin sosyalist dönüşümü komünizme yürüyüşte önemli hamle ve esaslı bir adımdır. Ama bu üretim ilişkilerindeki tüm problemlerin köklü çözümü anlamına gelmemektedir. Üreticiler arasındaki ilişkiler hala bir dizi çelişki gerçeğini içermektedir. Yöneten-yönetilen gibi...

Demek ki, sözkonusu kamulaştırma esaslı bir adım olsada, mülkiyet biçiminin bu değişikliği henüz toplumun doğrudan kontrolünün gerçekleştirilmesinden uzaktır. Hukuki değişikliklere, önemli radikal adımlara rağmen gerçek budur. Sosyalizmde başka türlü olması da mümkün değildir. Yıkılan eski sınıfların geri dönüş çabaları elbette anlaşılabilir. En geri kesimler dahi bunlardan gelecek tehlikeyi anlayabilir. Ancak tehlikenin esası, saldırının sinsi, sosyalist toplumun çelişkilerinden beslenen kökleri toplumun derinliklerinde olan yeni burjuvaziden gelmektedir. Bunlar ise, bizzat proleterya partisi ve iktidarın göbeğinde kümelenirler. Kruşçev'ler, Brejnev'ler, Deng'ler bu gerçeğin somut örnekleridir.

Şimdi soralım!

a) Esas tehlike, kapitalist yolu tutan yeni burjuvalardan geliyor çizgisi mi kazandı? Yada tehlikeyi sadece muhtemel emperyalist işgaller ve devrilmiş sınıflarla izah eden çizgi mi?

Kazanan Maoizmdir. Peki diğer çürük silahlardan hala medet uman dünya görüşünü kafalarında parçalamayalım ne yapalım?

b) Revizyonist çizgi, "burjuvazisiz" sosyalizm teorisini yapıyordu. Sosyalizmin temel çelişmesi olan proleterya-burjuvazi çelişmesi yoktur diyordu. Ve bu mücadelenin parti-devlet iktidarı içinde nasıl cereyan edeceğini yeni burjuva kimlikleri açığa çıkmasını diye es geçiyordu, geçecekti. Burjuvaziyi sadece eski klasik fört şapkali fabrika patronları çerçevesinde telakki eden bu yeni burjuva karargahın sınıf kardeşleri olan modern revizyonist-bürokratik burjuva diktatörlükler, kimin kazandığını söylemektedirler. Kazanan yine Maoizm'dir.

c) Yıllarca bürokratik-burjuva diktatörlüklerin bilimimizin haklı itibarını yığınları aldatmak için bir maske olarak kullandıklarını söyledik. Anlamadılar. Bu ülkelere sosyalist demeye devam ettiler. Modern revizyonistler maskeyi de attı. Klasik biçimiyle kapitalizmin serbest piyasa bayrağı altında toplandılar. Görülüyorki kazanan yine Maoizm'dir.

2) Eşitsizliklerin, yabancılaşma-kafa-kol, kır-kent, yöneten-yönetilen gibi çelişkilerin, dahası işbölümünün sosyalizmin eskiden devralınan problemleri olduğunu yine yıllarca söyledik. Bu çelişkilerin nasıl geriletilebileceğini de. Bu çerçevede ideolojik-siyasal çizginin anahtar rolüne, iktidarın kimin elinde olduğu meselesinin önemine ve proleterya iktidarı altında devrimi sürdürme gerekliliğine defalarca değindik. Eski sınıflar yıkıldı, iş bitti diyenler mi, Maoizm mi kazandı? Kazananın Maoizm olduğu yine açıktır.

Dedik ki; sosyalizm de dağılımı düzenleyen "emeğe göre" prensibi, eşitsizlerin eşitliği idi. Hak ölçülerine uymayı kontrol eden devlette tıpkı ekonomi de olduğu gibi bir yanıla burjuva bir yön içermektedir. Ve bu kaçınılmazdı da. Bu kaçınılmazlığın tersi yönde büyümeme

si, geriye dönüş köprüsü haline gelmemesi için, iktidarın emekçi karakteri ve bunun gereği olarak devrimin mütemadiyen devam ettirilmesi zorunludur. İktidarın üzerine yatılmaz. İktidar devrimi sürdürmenin mevzisi. Emekçileri komünizme seferber etme silahıdır. Kitle inisiyatifini zincirlerinden boşandırma motorudur. Proletarya iktidarı da uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının ürünüdür. Görev; Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir dedik. İcra etik ve Çin'de kapitalist restorasyonu 10 yılı aşkın süre engelledik. Ne ile?

Maoizmle!.. Ama yine Kültür Devriminin en başarılı günlerinde de zafer sarhoşluğuna düşmedik. "Kesen kazanan belli değildir" dedik. Tarih her zamanki gibi, Maoizmin kazandığına yine tanıklık etti.

3) Madde dürtülü, teknik-uzman merkezli diğer adıyla Gulaş sosyalizmi, yenilginin ve geri kitlelerin kavrayışsızlıklardan ötürü sosyalizme tepkilerin sahibi oldu.

Tüm ezilenlerin, sınıfsız toplum için dünyayı değiştirme eylemi olan, Maoist öncü önderliğinde gönüllü seferberlik ise geleceği kazanmak için mücadelenin bayrağıdır. Ekonomizm bugün özellikle emperyalist ülkelerde açıktan sarıldığı emperyalist bayrakla, sosyalist şövenizmin kaderi olan emperyalizme tam teslimiyet çizgisi haline gelmiştir. Ya Maoizm!... Dünyanın parlak geleceğine kim merhaba diyor. MUNZUR-AYAKUŞA-AND DAĞLARI esas kaleler değil mi?

Kültür Devrimi ekonomist çizginin tam zıddı olarak, dünyayı değiştirmeye mücadelesinde, insan unsurunun doğru çizgi önderliğinde herşeyi çözmeye muktedir olduğu gerçeğinin de adıdır. Ve bu Maoist kitle çizgisinin özüdür.

Metafizik borazanları, diyalektik-materyalizmin etiketini yüzlerine assalarda, aslında tamamen yabancıydılar. Doğa-toplum herşeyin özünü oluşturan zıtların birliği ve mücadelesini, diyalektik bu asli özünü çarpıtan felsefi idealizm, şeyleri "canlı-şartlı hareket halinde" nesnelerdeki "birlik-özdeşlik" olgusunu ele almaktadır uzaklıklar. Bunun ürünüdür ki, gericiliğin taktik üstünlüğüne takılıp, ezilenlerin stratejik üstünlüğünü gözlerden gizleme tutumuna girebilmekteydiler. II. Enternasyonal döneminin "görece sessiz" ortamında, devrimi "hıyalı" ilan edebilmekteydiler. Şeyleri metafizik-statik ele alışı bu somut örneği, madde-bilinç ilişkisine yaklaşımındaki idealizmiyle, bilimimizin Marks'tan sonra Lenin'le daha sonra Mao ile katettiği nitel aşamalara karşı saldırısıyla cevap ver-

cekti, vermektedir de.

KAYPAKKAYA GÜZERGAHI ÖNDERİMİZDİR

Kaypakkaya büyük Maoist önderdir. BPKD'nin ürünü olan TKP(ML)'nin kurucu önderi Kaypakkaya; Marksizm-Leninizmin Maoizmle ulaştığı yeni nitel aşamanın mahiyetine derinden vakıf olduğu ve bunu pratikte icra ettiği içindir ki, Türkiye, Türkiye Kürdistanı devriminin asgari ve azami programını ifade eden TKP(ML) manifestosunu göndere çekebilmiştir. Maoizm savunulmadan Kaypakkaya savunulamaz. Terisi sadece birer basit gösteridir.

Bazıları, kaba materyalist felsefenin, siyaset-ekonomi gibi ilişkileri ele alışıdaki pozitivist-ekonomist yaklaşımların bir sonucu olarak Türkiye-Türkiye Kürdistanı coğrafyasında, devrimci proleter Öncü'nün neden Kültür Devriminin ürünü olduğunu anlayamıyorlardı.

Sınıf mücadelesinin sınıflı toplumların objektif bir olgusu olduğu tartışılmayacak bir gerçektir. Keyfi bir dayatma değil, insanlığın sınıflar biçiminde bölünmesinin bir sonucudur. Proletarya, insanlık tarihinin belli bir toplumsal aşamasının ürünüdür. Burjuvazinin bizzat kendisinin mezar kazıyıcısı olarak sahneye çıkmıştır. Biz yaratmadık. Aksine bilinçli proleter sınıf mücadelemizin nihai amacı tüm sınıflarla birlikte proletaryanın da ortadan kaldırılmasını içerir. Proletaryanın olması, proletarya partilerinin ve proletarya devrimlerinin objektif koşullarını anlatır. Ancak, proletarya partileri, proletaryanın kendiliğindenci mücadelesinin otomatik sonucu, kendiliğinden bir sonuç olarak doğmaz, doğamaz. Proleter devrimci bilinç kendiliğinden mücadele seyri içinde ulaşılan bir olgu değildir. Parti, proletaryanın bilinçli mücadelesinin silahıdır. Proletarya bu silaha, mücadelesini bilinçli bir rotaya sokacak, dünyayı doğru yorumlama-kavrama ve değiştirmelerini aydınlatacak bilim, yani, Marksizm-Leninizm-Maoizm sayesinde ulaşabilir.

15-16 Haziran ezilenlerin bilincinde sızamalar açısından elverişli objektif bir ortam yaratmıştı. Peki aynı ortamda yaşayan THKO, THKP-C neden otomatikman gerekli dersleri çıkarıp, MLM bir senteze ulaşıp sorunları yorumlama ve değiştirme eyleminde MLM bir asgari-azami programı yakalayamamışlardı. Sorunun cevabı dünya görüşü meselesinde düğümlenmektedir. KAYPAKKAYA Maoist dünya görüşü sayesinde, Maoist Kaypakkaya idi. Elverişli objektif ortam elbette avantajdı, ama Büyük Proleter Kültür Devrimi ile donanmış olma-

saydı, yalnız başına söz konusu avantajla devrim kavgamızın asgari-azami programı, '72 Manifestosunu yakalayamazdı. Dünyadaki onca elverişli deneylere, bilimimizi ispatlayan bilinçlerde sızamalara vesile olacak pratik derslere-gelişmelere rağmen (sosyalizmde geriye dönüşler, proletarya iktidarı altında BPKD'lerin sürdürülmesi gerekliliği vb.) neden hala bazıları Maoizm'i anlayamıyorlar.

Bilimimizde yeni-nitel bir aşama olan Maoizmin rehberlik ettiği BPKD ile Türkiye, Türkiye-Kürdistanı coğrafyasında Kaypakkaya önderliğinde yeni-nitel bir çıkış açıldı. Türk devletinin resmi ideolojisi olan Kemalizm devrimci-demokratik "komünistim" diyen güçler tarafından "ilerici bir miras" olarak sahiplenilmekteydi. '71 devrimci çıkışının önemli dinamikleri durumundaki THKO ve THKP-C de bu yanlışlarından ötürü, Türk ordusu ve ordu kumandalı "Cumhuriyet" e hatalı yaklaşıyorlardı. Kimi kötü emperyalizm uşaklarının tasfiye etmek istedikleri Kemalizm mirasını "yeniden diriltme" tarzlı siyasetlerle hareket ettiklerini söylüyorlardı. Pasifizme devrimci meydan okuyuşta cüretlerini saygıyla taktir ettiğimiz THKO, THKP-C'nin, Kemalizm konusundaki gerçekleri buydu. Uluslararası planda MLM ile revizyonizm arasındaki saflaşmada, "orta yol" tutumları bir başka gerçekleri idi. Sovyetler Birliği önderlikli modern revizyonist yeni burjuva bürokratik diktatörlükleri sosyalizm olarak görmeleri pozisyonlarına tarihin şimdi pratik olarak verdiği cevap gözönüne alındığında, Kaypakkaya çıkışının neden nitel bir çıkış olduğu, görmek isteyenler açısından daha kolay kavranacaktır. Kemalist ideoloji-Kemalist ordu hayranı ve adından bahsetmesinin ötesinde Mao ile alakası olmayan temsil ettikleri pozisyonla, Maoist Yeni Demokratik Devrim, Halk Savaşı ve diğer öğretilerinin içini boşaltma girişimi olan reformist-parlamentarist TİKP'in, şimdi artık maskeleşmesi zor olan devletçi solcu gerçeğine ve geleceğine Kaypakkaya; çıkışı ile birlikte dikkat çekiyordu. Mustafa Suphi sonrasında revizyonist daha sonra ise sosyal emperyalizm aleti TKP'si de gözönüne alındığında, Türkiye, Türkiye-Kürdistanı devrim tarihinde Kaypakkaya'nın neden nitel bir sızama ve aşamayı temsil ettiğini görmek kolaylaşacaktır. Soralım:

1) Kaypakkaya öncesi Kemalist ideolojiye, faşist Kemalist harekete Türk komprador-burjuva ve büyük toprak ağası önderlikli hareket ol-

duğunu söyleyen var mı?

2) Kaypakkaya öncesi, Şeyh Saltı-Dersim-Ağrı-Koçgiri ve diğer Kürt Ulusal Hareketlerinin bağrında taşındıkları demokratik muhtevayı açığa çıkarıp destekleyen, kemalist askeri bastırma hareketlarına karşı çıkan var mı?

3) Kemalizm konusundaki hatalar, Kürt sonunu ve azınlıklar meselesinde de "sol'un, şövenizmi tümünden aşamamaları gerçeğine yol açmıyordu?

* Kemalist bastırma hareketi, "irtica-yi ezen ilerici hareket" olarak görülmüyormuydu?

4) Devlet-ordu-devrim konularında Kaypakkaya öncesi pozisyonlar doğru muydu? Eğer öyleydilerse; (TKP-TİKP'yi zaten açığa çıkmış özlere itibarıyla konu etmeye gerek bile yok)

a) 27 Mayıs gibi darbe bayraktarlıkları ve '71'lerde aynı tarzlı proje hayranlığı neydi?

b) Sivil-asker ittifakı, projeli-Kemalist subay-ordu, halk birliği siyasetleri nasıl izah edilebilir?

c) Kemalist miras zemininde Türk ordusunu, Türk devletini yeniden diriltme parolaları neyi ifade eder?

5) Pasifizme karşı silahlı devrimci '71 çıkışı da dahil Kaypakkaya öncesi, Türkiye, Türkiye Kürdistanı devriminin zaferinin yolu olan ve şimdi pratiğini tartışmak isteyenlere rağmen ispatlı bilimsel bir olgusu olan Halk Savaşı'nı yakalayan var mıydı? Yeni Demokratik Devrim, Yeni Demokratik Halk İktidarı ve bunların stratejik silahları olarak Parti-Ordu-Cephe gerçeklerini MLM temelinde ortaya koyanlar var mıydı? Evet diyenler yukarıda işaret edilen noktaları cevaplamalıdır.

Yani;

a) MLM devrim öğretisinde düzen ordusunun darbe, proje ve pratiklerinin yeri olabilir mi?

b) Burjuva devlet ve orduya proleter yaklaşımında, kliklerden birinden yana olma ve hatta hakim Kemalist merkezci karargahı desteklemenin yeri olabilir mi?

c) Proletaryanın ittifaklar politikasında, düzeni yıkacağını söyleyenlerin düzenin ordusu ile ittifak arayışlarının yeri olabilir mi?

6) Kaypakkaya öncesi, sosyal emperyalist kampı kavrayan, proleter devrimci tutum alan var mıydı?

Sorular çoğaltılabilir. Ama bu kadarı da gerçeği görmek isteyenler için yeterlidir. Gerçek şudur: Türkiye, Türkiye Kürdistanı devrimi her alanda Kaypakkaya ile nitel bir diriliş sürecini başlatmıştır ●

Kanımızla kızıllaşan deniz: KARADENİZ

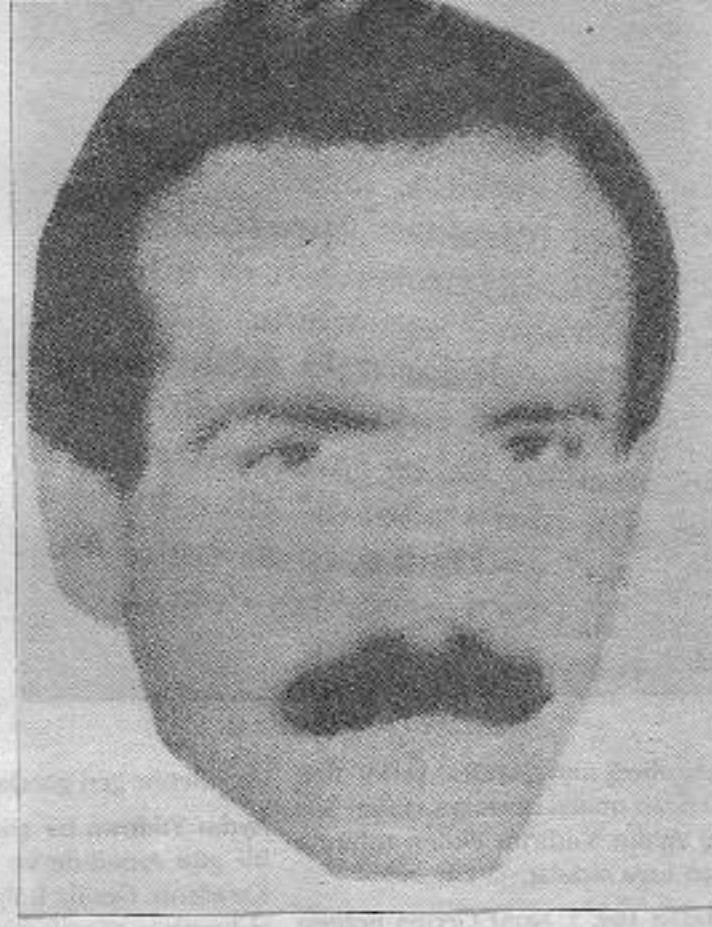
MUSTAFA SÜPHİ

ler indirmiş, halkı sindirmişti. Yılgınlık ve reformist, revizyonist rüzgarlar esiyordu. Fakat O, rüzgarın estiği yone devrilmek yerine, akıma göğüs germeyi bir zorunluluk olarak gördüğünden, TIKKO saflarındaki yerini aldı.

Siyasi ve askeri yetenekleriyle kısa sürede öne çıktı. Her zaman iyi bir planlayıcı ve örgütleyici oldu. Attığı her adım devrime ne kattığını sorgulayarak atmayı, taviz vermeyeceği bir prensip haline getirdi.

Mücadeleye en zorlu dönemlerde katılmakla birlikte, her zaman en zor görevleri yerine getirme kararlılığı ve cüretkarlığı ile hep önde giden oldu.

Kandıra Alay baskınıyla burjuvazinin korkulu rüyası olarak sessizliğin gündemine bir bomba gibi düştü. Partinin geçirdiği zorlu bir

BABA ERDOĞAN

Tarih 1921'in 28-29 Ocak gecesi. Karadeniz'in azgın suları, Kemalizmin kattığı Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını derinliklerine gömüyor. Onlar ülke topraklarında süren savaşta, halka devrimci önderlik yapmak için Anadolu'ya geliyorlardı. Kemalizmi anti-faşist, anti-emperyalist değerlendirmeleri ve bu değerlendirme ışığında güvenmeleri, TKP önderlerinin topluca katliamlarına mal oldu. Onlar kendi ardıllarına bir komünist partisi önderliğinde yürünmesi gereken devrim yolunu ve katledilmeleriyle faşizmin gerçek yüzünü gösterdiler.

1972'de İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları kurdukları TKP(ML)'nin nasıl şekillendiğini ifade ederken, "bizler Mustafa Suphi TKP'sinin mirasçısı ve devamcıyız" demişlerdi. M. Suphi ve yoldaşlarının bıraktıkları miras üzerinde Kemalizm'in faşist yüzünü de tahlil ederek, hedef tahtasının tam ortasına yerleştirdiler. Çünkü Kemalizm, büyük toprak ağalarının ve komprador-burjuvazinin temsilcisidir ve ülkemiz halklarının can düşmanıdır.

Mustafa Suphi TKP'sinin devamcısı olan TKP(ML), Köylü Gerilla Savaşı'nı süreklileştirmek, yeni gerilla bölgelerini yaratmak için 1990 yılında İç Anadolu ve Karadeniz'de bir gerilla birliğini konuşlandırdı. Bu açılım politikasının planlayıcısı ve komutanı Baba Erdoğan'dı. O, 1920'lerde ekilen tohumu yeşertmeye gitti.

Baba Erdoğan, sınıf mücadelesinin en zor şartlarında kulaç atmaya başlamıştı. 12 Eylül AFC'si devrimci örgütlere ciddi darbe-

evrede büyük bir umut ışığı ve atılımın cesareti olmuştu. Bu baskından sonra düşmana esir düşmesi, **Manuel Demir** yoldaşının katledilmesi, O'nun çalışma azmini kamçıladığı gibi daha büyük bir şevkle görevlere sarılmasını sağladı. Zindanda geçirdiği süre boyunca hep firarları planlamayı ve örgütleyicisi olmayı düşündü. Bu firar girişimlerinin bir kısmı başarısız olsada hiç

bir zaman yılmadı. Sonunda 1990 Mayıs'ında devrimci dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneği olarak Dev-Sol'cu militanlarla birlikte firar etti. Firar eder etmez, özlediği dağlara, kavganın tam ortasına atıldı. Firarın yankıları daha sürerken O, Çalbaş çatışmasında mevzide düşmanı bozguna uğratiyordu.

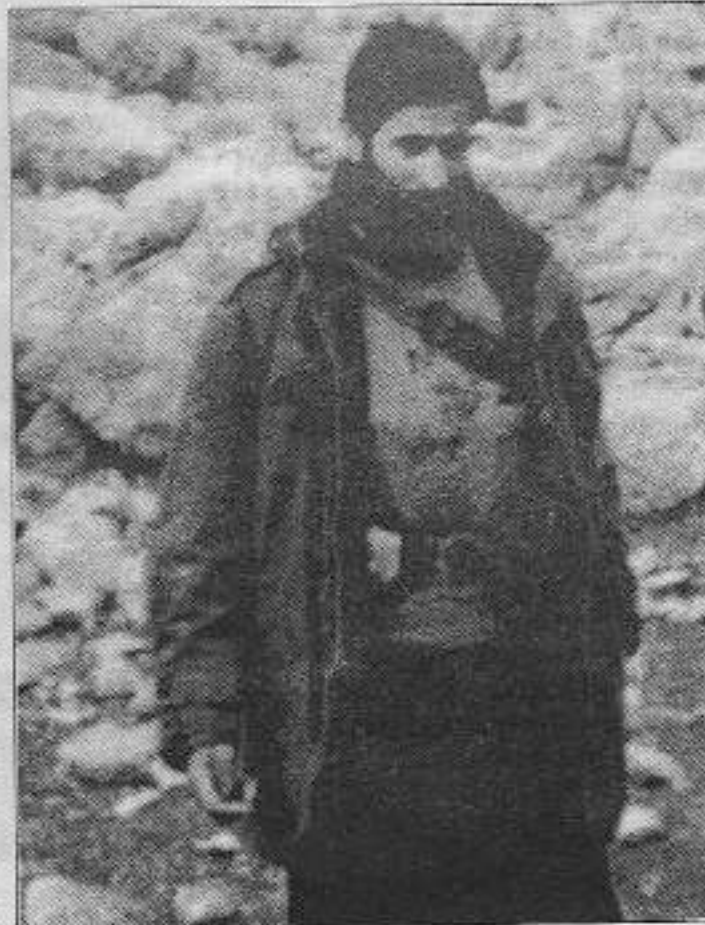
Esir kampı sürecinde planını hazırladığı İç Anadolu'ya açılma politikasını hemen hayata geçirdi. "Hedef bin Dersim olmalı" şiarını pratiğinde somutlayarak Karadeniz'in dağlarına kırmızı bayrağı dikti.

Faaliyete kazandırılan yeni bölgede I. Kaypakkaya yoldaşını gösterdiği perspektif doğrultusunda harekete geçti. Bölgede en ileri köylerle, ileri köyler içinde en ileri unsurlarla hemen temasa geçti. Kısa süreli bir ajitasyon-propaganda faaliyetinden sonra eylemlere başladı. Almus Gümelönü Jandarma Karakolu baskınıyla da düşmanı şaşkına uğrattı. Fakat kendisi de bu baskında arkadan kalleşçe vurularak ölümcül bir yara almıştı.

Baba Erdoğan, 16 Eylül günü aramızdan ayrılmadan önce, karakol baskınında ele geçirdikleri G-3 silahına iyi bakmalarını söyleyerek silahını ve nöbetini yoldaşlarına devretti.

Şehit düştüğünde Parti Merkez Komite Üyesi ve Genel Sekreter Yardımcısı idi. Bıraktığı bayrak doruklara dikilmek üzere elden ele dalgalandırılmaktadır.

Proletarya Partisi için büyük bir kayıp olan Baba Erdoğan M. Suphilerden sonra, Karadeniz'e Gerilla Savaşı'nın tohumlarını eke-

İSMAİL BULUT

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

rek, ebedi mevzisindeki yerini aldı. O'ndan nöbeti devralan Hasan Toy ve Aydın Yıldırım ekilen tohumu can suyu oldular.

Hasan Toy, 1 Nolu Gerilla Bölgesi olan Dersim'de girdiği her çatışma-

1972'de İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları kurdukları TKP(ML)'nin nasıl şekillendiğini ifadelendirirken, "bizler Mustafa Suphi TKP'sinin mirasçısı ve devamcıyız" demişlerdi. M. Suphi ve yoldaşlarının bıraktıkları miras üzerinde Kemalizm'in faşist yüzünü de tahlil ederek, hedef tahtasının tam ortasına yerleştirdiler. Çünkü Kemalizm, büyük toprak ağalarının ve komprador-burjuvazinin temsilcisidir ve ülkemiz halklarının can düşmanıdır.

da düşmanı bozguna uğratmıştır. Şanlı Nazmiye Direnişinde birliğin komutanıdır. Bu görkemli çatışma için Mehmetçik medya büyük puntolarla "savaş gibi çatışma" başlığını kullanmak zorunda kalmıştır. Beyaz ordu-nun kurduğu bir çok pusuyu karşı pusuya çevirmedeki ustalığı ile hasmını her zaman hüsrana uğratan

inlerine geri göndermiştir.

Aydın Yıldırım bir gün Dersim'de, bir gün Amed'de ve son olarak Karadeniz Gerilla Bölgesi'nde siyasi komiser olarak görev yapmaktaydı. O, yeni bölgelerdeki her sınavında hep başarılı çıkmıştır. Özerinin, fedakarlığın, çalışkanlığın ve görev bilincinin ne demek olduğunu pratiğiyle öğretmiş değerli bir kadroydu.

Bu iki değerli kadroyu Tokat'ın Almus ilçesinde bir işbirliğinin kurduğu ev pususuyla 20 Mayıs günü şehitler kervanına kattık. Fakat eve kurulan pusunun perde arkasındaki gerçek, gerilla birliğinin içinde gizlenmiş ajan Erdal Cort'un bu iki kadromuzun katledilmesini sağlamasında yatmaktadır.

Tokat dağları iki yıllık faaliyet içinde üç değerli kadromuzun kanlarıyla sulanırken, 2 Haziran 1992'de Artvin'in Şavşat İlçesi'nde kadın komutan Yıldız Çiçek'i de geceyi aydınlatan meşale olarak bilincine işliyordu. Gerilla birliğinin düştüğü pususu da ölü ele geçen Yıldız Çiçek'in ölü bedenini çınlıplak yaparak halka teşhir eden beyaz ordunun ağzı salyaları, asıl kendi korku ve köhnemliğini sergiliyordu.

Yıldız Çiçek'in şehit düşmesinin ardından 20 günlük bir süre geçmişti ki, Kaçkar Dağları iki komünistin ölümlüyle daha kızıl boyandı. 22 Haziran günü Kaçkar Dağlarındaki bir mağarada mayın yapan Doğan Karadağ bir kazayla patlayan mayınla aramızdan ayrıldı. O, Prole-

tarya Partisinin en seçkin komutanı, savaş koşullarına adaptasyonun en uç noktasıydı.

Meydana gelen kazada TKP(ML) MK üyesi ve Askeri Komisyon Sekreteri olan İsmail Bulut yoldaşa yaralanmıştı. Kısa bir süre sonra patlama yerine gelen beyaz ordu güçleri dağların Şahin'ini yaralı olarak ele geçirdiler. O, yoğun süren işkenceler sonucu önderi İbrahim Kaypakkaya gibi ser verip, sır vermeyerek altıncağa giden yolda bir kutup yıldızı oldu.

Kavga devam ediyor. Yarım kalmış sözleri tamalamak için nöbeti devralanlar sürdürüyor kavgayı. Sırada TKP(ML) MK üyesi Tuncay Çarıkçıoğlu var. TMLGB'nin kurucuları arasındaydı. Mücadelede adım atmadık yer bırakmamıştı. Üniversite işgallerinde, fabrikalarda, dağlarda mücadelenin gereksinim duyduğu bütün alanlarda. O, parti birliğini koruyup pekiştirmede oldukça titizdi. İki çizgi mücadelesini doğru bir şekilde yorumlanıp nasıl olması gerektiğini yaşamıyla öğretti. Farklı düşüncelerini parti içi tartışmalar dışında hiç bir yerde gündeme getirmede gibi, kendi organı dışındakiler dahi bilmezdi. O, hiçbir zaman benim düşüncem hakim hale gelsinde ne olursa olsun politikası güdenlerin yanında olmadı. Ki, o yolun yolcularının akıbetleri çok kısa bir sürede ortaya çıktı; onlar ya büyük bir savruluş içine girdiler ya da hizipçilik bayrağını açarak partiye karşı cepheden mücadele ettiler.

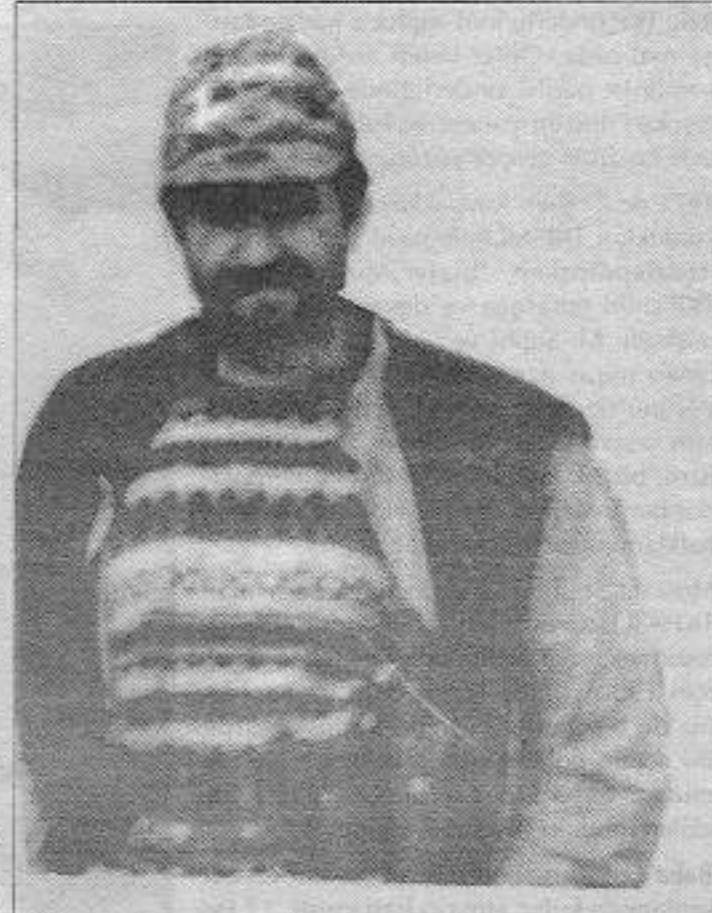
Tuncay Çarıkçıoğlu'nun şehit düşmesinden kısa bir müddet sonra da iki TIKKO neferi daha Ordu'da isyan ateşini yaktı. Nurgül Bölükbaş ve Muzaffer Kahraman doğup büyüdükları Ordu dağlarında ezilmişliğin isyan çığlığı oldular.

Kavga elbet, sonuna kadar kavga şairleriyle İsmail Bulutlar'ın "Artvin'de yakıtları ateşi harlandırmaya giden Erhan Öztürk ve yoldaşları 13 Aralık 1993'te

Mustafa Suphi TKP'sinin devamcısı olan TKP(ML), Köylü Gerilla Savaşı'nı süreklileştirmek, yeni gerilla bölgelerini yaratmak için 1990 yılında İç Anadolu ve Karadeniz'de bir gerilla birliğini konuşlandırdı. Bu açılım politikasının planlayıcısı ve komutanı Baba Erdoğan'dı. O, 1920'lerde ekilen tohumu yeşertmeye gitti.

uzun süren bir çatışmanın ardından yedi kardelen çiçeği olarak toprağa düştüler.

Erhan Öztürk, Proletarya Partisinin "komünist imamı." Erhan devrimci mücadeleye atılmadan önce doğduğu yer olan Mersin'de beş yıl cami hocalığı yapmıştı. Devrimci mücadeleye MLSPB saflarında katılmış, ancak yaptığı araştırma ve incelemeler sonucu TKP(ML) ile tanışarak, devrimci mücadeleye TIKKO saflarında devam etmeye karar vermişti. Ve 1990'da TIKKO'nun

KAZIM EKİCİ

HASAN TOY

aktif bir militanı olarak faaliyete başlayarak kısa bir süre zarfında Parti Üyelğine ve komutanlık kademelerinde yer almaya hak kazanmıştı.

Artvin Gerilla Birliği siyasi komiseri **İhsan Şimşek**, 1990'da Baba'nın Karadeniz topraklarına düşürdüğü ilk kıvılcımla gerilla savaşına katılmıştı. Baba'yı ve daha sonra da Doğan Karadağ'ı kollarında sonsuzluğa yolculamıştı. O fedakarlığı kendi şahsında simgeleştirmişti. Sonunda kendisinde dağların kollarında bölge komutanı **Erhan Öztürk**, **Muharrem Kaya**, **Adem Asal**, **Hasan Özdoğan** ve kadın savaşçı **Nilüfer Atav** ile birlikte görkemli bir direnişle ardıllarına mesajlarını bırakanlardan biri oldu.

Karadeniz toprakları her düşen partizanla kızışıyor, kavga devam ediyor. Ve zafer naralarımız yeri göğü inletene kadar bu kavga devam edecektir.

Dağların kartalı **Kazım Ekici (Cebo-Tuncay)**, Babaların, İsmail'in, Tuncaylar'ın yarım bırakmak zornunda kaldığı sözleri tamamlamak için 1993'te Tokat dağlarındaki faaliyetine başladı. O güne kadar bir çok çemberi yapıp çıkmıştı. O, usta bir komutandı. Karadeniz'in siyasi komiseriydi. O, komutanlığını ve komiserliğini büyük bir titizlik içinde yerine getiriyordu. Kendi ülke halkını ve sorunlarını yakından ta-

AYDIN YILDIRIM

niyor, en karmaşık konuları dahi onların anlayabileceği dilden anlatarak sevgilerini kazanıyordu. O, Dersim halkı gibi Karadeniz halkının bağrında da taht kurdu.

6 Eylül 1994'de yanında kadın komutan ve parti üyeleri olan **Dilek Varol**, **Cansu Fatma Turgut** ile birlikte ellerinde bombalar, dillerinde sloganlarıyla toprağa düştüler.

İHSAN ŞİMŞEK

Proletarya Partisi peşpeşe gelen bu ağır darbelerin yaralarının sıcaklığını yaşarken. Sivas'ın işkencehaneleri ve kırları üç komünistin direnişiyse silkindi.

Sivas kırsalında düşmanla işbirliğine giren bir hain 2 Ekim günü **Cömert Kayar**'ı Sivas merkezde düşmana kurdurduğu pusu ile esir dü-

YILDIZ ÇİÇEK

şürmüş, **Osman Yazıcı** ve **Aydın İnce**'nin de Sivas kırsalında kurdurduğu pusu ile beş saatlik bir çatışmanın sonunda katledilmelerine yol açmıştı.

Cömert Kayar, faaliyeti boyunca ayak basmadık yer bırakmamıştı. Fabrikalarda, mitinglerde, korsan gösterilerde ve kavganın kızgınlığında çatışmaların orta yerinde.

CÖMERT KAYAR

Gerçek bir dava adamı olarak yaşadı. 2 Ekim günü O'nu esir alan düşman adını dahi öğrenemedi. O'nun bizlere bıraktığı en büyük miras, tek başına da olsa bir partili gibi hareket etmek, onun gereklerini yerine getirmek oldu.

Üç gün boyunca destansı bir direniş yaratan Cömert Kayar, düşmanı

ERHAN ÖZTÜRK

kendi inlerinde yendi. Bunu hazmedemeyen düşman, O'nu Sivas ormanlarında katlederek çatışma süsü verdi.

Cömert Kayar şehit düştüğünde Parti Üyesi ve Bölge Komutanı idi. Böylelikle Proletarya Partisi yiğit bir kadrosunu daha silah namulularında yaşatmanın andını içti. Kavga andımızı Cömert Kayar'ın yazdığı şüriyle yineliyoruz:

Ey Karadeniz
Kulak ver sesimize
Seni
Ne bugüne kadarki,
Fırtınaların, boranların
Ne vahşi dalgaların
Ve ne de;
İkiyüz metre derinlikteki,
Zehirli suların kurtarabilir.
Çünkü biz seni,
1921'lerde
Kara listemize almışız.
Mustafa Suphiler'den beri.
Ve bugün göklerinde
BULUT-BULUT

Dağlarında
ŞAHİN ŞAHİN
DOĞAN DOĞAN
Topraklarında
ÇİÇEK ÇİÇEK
Çoğalıyoruz.
Ve buraya yazıyoruz:
AND OLSUN KI ADIN KIZIL DENİZ OLACAK!

DOĞAN KARADAĞ

NİLÜFER ATAV

FATMA TURGUT

AYDIN İNCE

Devlet'in "Toprak Reformu" dediği şey,

"Köy-kent" projesidir

ANASOL-D hükümetinin "toprak reformu" adı altında oynamak istediği oyunun ve entrikalarının daha iyi anlaşılması için Türk devletinin özgeçmişine özet olarak değinmekte fayda var. Bu karanlık geçmişe bir göz gezdirildiğinde, kitlelerin istem ve mücadelerini yatıştırmak için "toprak reformu" ninnisinin sık sık söylendiği görülecektir. Çünkü bu konuda sorunu açıkça ortaya koymaya yetecek kadar bolca delil vardır. Hepsine birden değinmek yazımızın kapsamını aştığı için bu vaadlere bol kan-katliam tarihinden konu ile ilgili birkaç örnek vererek yetineceğiz.

1 908 Jön Türk devrimi (Genç Türk)'nin gerçekleşmesinin temelinde yatan önemli nedenlerden biri de geçmişten beri ticareti elinde tutan "gayri müslüm" millet ve milliyetler olan Ermeni ve Rumlara karşı gelişmiş olmasıdır. Bu süreçte birlikte başlatılan hareketler Ermeni ve Rumlara karşı bir jenosid, talan ve çapulun başlangıcı oldu denilebilir. Ki, bu aynı zamanda Türk ticaret burjuvazisinin de talan, çapul ve jenosid yoluyla palazlanıp kompradorlaşmaya başladığı bir süreci ifade eder. İşte Kemalistlerin devamı olduğu İttihat ve Terakki'nin palazlanma süreci tamda buna denk düşüyor.

Birinci paylaşım savaşında komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı, Alman emperyalizminin uşağı olduğundan dolayı savaşta Almanların yanında saf tuttu. Bu paylaşım savaşından yenilgiyle çıkan Almanlar, doğal olarak elindeki pazarlarda tek tek kaybetti. İşte bu pazarlardan biride Türkiye idi. Dolayısıyla Türkiye diğer pazarlar gibi, savaşın galibi emperyalist devletlerin (İngiltere, Fransa, İtalya vd.) istahını kabarttığı için işgale uğrayıp, topraklarının bir bölümü sömürgeleştirildi. Emperyalizmin bu açık işgaliyle birlikte, tamamen birbirinden bağımsız ulusal güçlerin hareketliliği de ortaya çıktı. Bu hareketlerin emperyalizme karşı mücadelesi, işgalle birlikte hakimiyetini kaybeden komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfında (işgale karşı olmayanlar dışında) harekete geçirdi. Bu sınıfları harekete geçiren neden güdük anti-emperyalist yöndür. Bu güçler kendisinden bağımsız olarak dağınık vaziyette gelişen ulusal kurtuluş hareketinin önderliğini ele geçirmek için, ataları Osmanlılardan devraldıkları hi-

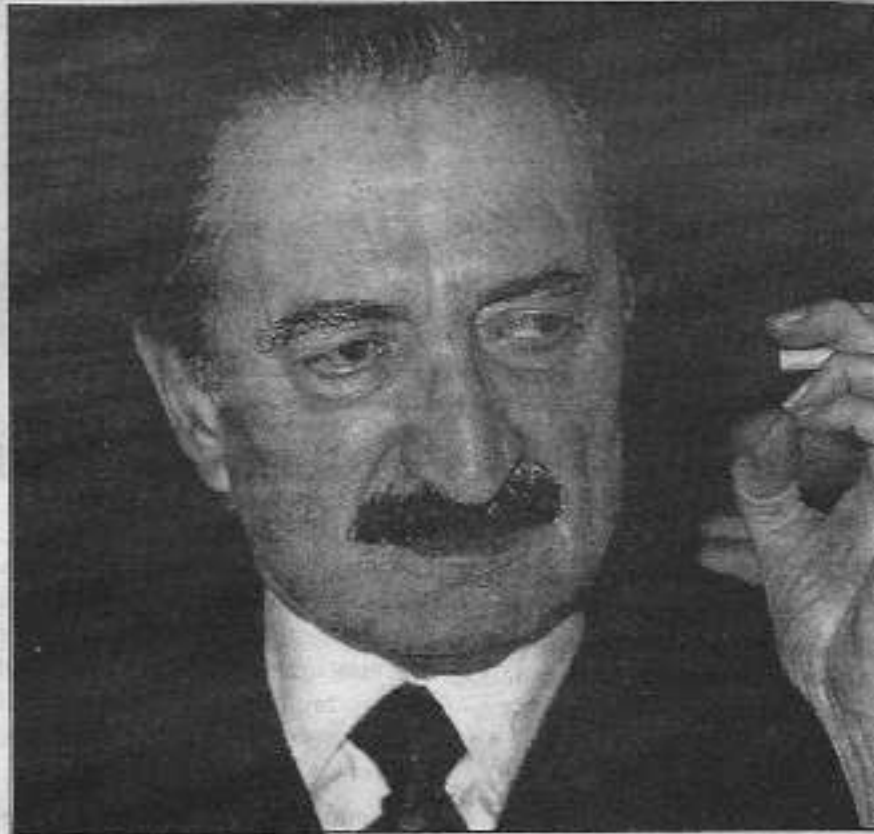
le ve entrikalara başvurdular. Bu hile ve entrikalarla bir yandan hareketin önderliğini tasfiyelerle kendi önderliği altına almaya çalışırken, öte yandan da emperyalizmle el altından geliştirdikleri ilişkiler sonucu bu savaşı kısa tutmaya çalışıyorlardı. Çünkü, bu savaşın uzun bir sürece yayılması, proletarya önderliğinde bir halk hareketine dönüşmesi ihtimalinde beraberinde getirme riskini taşıyordu. Buda komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı ve efendisi emperyalizmin ekonomik-siyasi çıkarlarını tehdit eden ve oradanda hepten ölümünü çabuklaştıran bir durumu yaratmış olacaktı. Bu yüzden, Kemalistler, savaşın başlangıcından itibaren karşılıklı

giliz, Fransız vd. emperyalistlerin çikarıyla çelişen "toprak reformu" vaadini çarçabuk unuttular. Çünkü emperyalizm ve yerli uşaklarının varlığı feodalizmi tasfiyeye yönelmekle değil, tamamen onun diri tutulmasıyla orantılıdır. Ki, toprak reformunun gerçekleşmesi bu diriliği tamamen dumura uğratacağından dolayı buna asla yanaşmadılar ve yanaşmazlardı da. O süreçte birakalım toprak reformunu gerçekleştirmeyi, aksine köylülerin elindeki toprakları zorla gasp ederek toprak ağalarının denetimine verip, köylüleri ağaların kulluğuna mahkum ediyorlardı. Bu topraksızlaştırma politikasına paralel olarak binlerce emekçi insan katliamlar ve jenosidlerle

en vahşi yöntemlerle katledildi. Dolayısıyla Kemalizm, emperyalizmin sadık bir uşağı olarak, halka karşı sopa, süngü, kıyım, sürgün, talan, çapul vb. uygulamalarla hizmette kusur işlemiyordu.

1920'lerden beri uygulanagelen devletin bu temel politikası hiçmi hiç değişmedi. Her defasında toprak reformu vaadleri katliamlar olarak daha modern araç, gereç ve yöntemlerle pekiştirildi. Bunun yanında toplumsal muhalefetin ivme kazandığı süreçlerde bunu alt seviyelere çekmek için, sık sık modası geçmiş bu toprak reformu sloganlarını papağan gibi tekrarlamaktan geri durmadılar. Toplumsal muhalefetin kabaşa geçtiği (1960'lar ve 1970'ler) süreçlerde ülke köylülerin toprak işgalleriyle sarsılıyordu. Düşman, köylülerin bu başkaldırısını bir yandan militarist güçleri ile ezme-ye çalışırken, diğer yandan da CHP gibi faşist partilerin "sol" söylemleri ile potasına çekip eritmeye çalışıyordu. Bu süreçte "toprak reformu" tekrardan ortaya atıldı. 1974'te burjuva-feodal diktatörlüğün sadık sözcüsü Ecevit, büyük bir gayretkeşlikle kollarını sıvayarak işe koyuldu.

Ecevit'in "toprak reformu" adı altında yaptığı propagandalar sonucu devlet, halk kitlelerinin biriken bu tepkisini belirli oranda CHP çerçevesinde toplamayı başarmış ve onu düzen sınırları içinde bir bir eritmeye çalışıyordu. Faşist Türk devletinin tekrardan bu sloganla ("toprak reformu") ortaya çıkmasının altında yatan gerçek, toprak işgallerini gerçekleştiren köylülerin mücadelesinin toplumsal kurtuluş mücadelesinin önderliği altına girebileceğinin yaşadığı korkuydu. Hemen alelacele Ecevit'in başkanlığındaki CHP'yi "sol" söylemler ekseninde harekete geçirmeleri bundan kaynaklanmaktaydı. CHP halkın bu genel demokratik istemlerini çok iyi bir şekilde kullanarak kitleleri çevresine toplayabilmiş ve düzene yönelen tepkilerini farklı noktalar üzerinde yoğunlaştırarak hedeften uzaklaştırmıştı. Aslında CHP bunu ilk kez yapmıyordu. 1947'de Menderes ve diğer toprak ağalarının tepkisini çeken bu demagojik söylem parlamentoda ciddi tartışmalara neden olmuştu. Ancak Ecevit'in "toprak ekenin, su kullananındır" sloganı daha etkili olmuştu. Kuşkusuzki bu da devlet açısından küçümsenmeyecek bir "soluklanmayı" yarattı.

verilen tavizler sonucu, bu savaşı sonuçlandırmak için çaba sarfediyorlardı. İşte Kemalistler ile emperyalistler arasında masa başında başlayan bu görüşmelerde Kemalistler emperyalist boyunduruğu kabul ettiği için, emperyalistler açık işgale son verdiler. Emperyalizmin açık işgale son vermesi ile orantılı olarak yarı-sömürge bir kölelik düzenide başlamış oldu. Kemalistler artık emperyalizmin sadık uşaklığını yapacak baş aktördü. Bu aktörlüğün ilk adımları olarak emperyalizmin ekonomik-siyasi çıkarlarını sağlamlaştırmak için halka vaad ettiklerini bir bir zorla gasp ederek halkın durumunu daha da çekilmez bir hale soktular. Yani İn-

hunharca katledildiler. Geri kalan köylüler ise eti ve kemiğiyle toprak ağasının bir malı olarak hizmetine sunuldu. Bu da toprak ağalarının köylülerin üzerindeki otoritesinin daha fazla sağlamlaşması demekti. Yani toprak ağaları sınıfı, köylülüğün üzerinde her türden mülkiyet hakkına sahip olduğundan istediğini öldürebilir, istediğini en vahşi cezalara tabi tutabilir, istediğini en ağır şartlar altında çalıştırıp, zevki ve sefası için kullanabilirlerdi. İşte Kemalist diktatörlüğün "toprak reformu" dediği buydu ve başka bir şeyde ifade etmiyordu. Yine Kürt ulusunun ulusal başkaldırısını ezip bastırmak için, yeni demagojik nağmelerle yüzbinlercesi en barbar,

Özellikle bugün, MGK'nın direktifleri doğrultusunda hareket ederek işe koyulan ANASOL-D hükümeti, gerilla bölgelerinin kırık alanlarını insansızlaştırmak amacıyla uygulamaya soktuğu "köy-kent projesi"ni (diğer adıyla toplama kampları) şirin göstermek için "toprak reformu" aldatmacasını göz boyama malzemesi yapmaya çalışıyor.

Daha önceleri olduğu gibi sonralarda bu "sol" söylemler düzene yönelen halk muhalefetine karşı bir emniyet sübabı olarak defalarca kullanılmıştır. Bugün ise, yine aynı amaçla halkı sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşından yalıtp bastırmak için bir araç olarak kullanılmaktadır. Özellikle bugün, MGK'nın direktifleri doğrultusunda hareket ederek işe koyulan ANASOL-D hükümeti, gerilla bölgelerinin kırık alanlarını insansızlaştırmak amacıyla uygulamaya soktuğu "köy-kent projesi"ni (diğer adıyla toplama kampları) şirin göstermek için "toprak reformu" aldatmacasını göz boyama malzemesi yapmaya çalışıyor.

MGK'nın talimatı doğrultusunda öncelikli sorun olarak üstünde yoğunlaştıkları "toprak reformu"nu bu hükümet gerçekte uygulayabilir mi? Bunu uygulayacak güç ve kudreti gerçekte kendisinde görüyor mu? Ve bundan hareketle bunu uygulaması için ne yapması gerekiyor soruları aklımıza geliyor.

Sorunun daha iyi anlaşılması için önce devletin "toprak reformu"nu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğine bakılmalıdır. Mevcut toplumsal sistemde devlet erkini elinde tutan gerici hakim sınıflar, emperyalizme göbekten bağımlı oldukları için, atacakları her adım ve uretecekleri her siyaset onun genel çıkarlarına tezatlık teşkil etmeyecek adımlar ve politikalar olmak zorundadır. Atılması gereken bu adımlar ve siyasetlerin emperyalizmin onayı olmadan uygulanması söz konusu değildir. Çünkü, bu sınıfların

varlığı direkt emperyalizmle açıklanır. Bu sınıfların varlığını onusuz düşünmek söz konusu olmaz. Bundan dolayı emperyalizm, bu tipten ülkelere ilk girdiğinde sosyal dayanak olarak komprador-burjuvazi, büyük toprak ağaları ve tefeci-tüccarlara dayanırken, ideolojik olarakta şeyhlere, hocalara, dedelere vb. din adamlarına yaslanarak sömürü ve talan siyasetini yürütür. Yani başlangıçta bu gibi ülkelere girer girmez buralardaki en geri üretim ilişkilerine dayanır. Buralarda bütün olanaklarıyla bu geri üretim ilişkilerini muhafaza eder. Bu sömürü ve talan siyasetini yürütürken, iradesi dışında bu ilişkilerde kısmi bir çözülme yaşansa da bunlar sürekli mevcudiyetini korur. Yani bu durum genel kaidede bir değişiklik neden olmaz.

Emperyalizmin geri üretim ilişkilerine dayalı bir toplumsal sistemi muhafaza etmesinde yatan temel amaç, ucuz hammadde, ucuz iş gücü, vd. doğal zenginlik kaynaklarını canı istediği gibi hoyratça talan edip bu birikimleri kasalarına aktarmaktır. Bunu çok iyi bir şekilde yapabilmesinde bu geri üretim ilişkilerinin canlı tutulmasıyla mümkündür. Bundandır ki, "toprak reformu" feodalizmin tasfiyesine yönelik bir adım ve politika olduğundan dolayı ne emperyalizm buna müsaade eder, ne de onun yerli uşakları komprador-burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı bu ahmaklığı yapar. Bu üçlü ittifakın temel çıkarı, feodalizmin çözülmesini hızlandıran bir siyasetin izlenmesi değildir. Aksine bunlar, feodalizmin çözülmesini çabuklaştıran etkenlerden kaçındıkları gibi, onun çözülmesini kolaylaştıran olgulara karşı bütün imkanları seferber ederek ömrünü biraz daha uzatmak için çabalarlar.

Üç büyük dağ olan emperyalizm, komprador-kapitalizm ve feodalizmden kendi ölüm fermanlarını imzalamasını beklemek, olmayacak işlerin hayalini kurmaktır. Çünkü Demokratik Halk Devrimi'nin özünü teşkil eden temel sorun, toprak sorunu olduğu için bunun çözümü ancak ve ancak proletarya partisi önderliğinde yürütülen uzun süreli Halk Savaşının kudretiyle başarıya ulaşabilir. Bunun dışında bir çözümü beklemek hayaller aleminde avarece gezmekten başka bir şeyi ifade etmeyecektir. Özcesi niyetimiz ne olursa olsun, devletin bu bilinen politikasının peşinde sürüklenmek objektif olarak karşı-devrime hizmet anlamını taşır. Şayet bu sürükleniş yerinde ve zamanında müdahale edilmediği takdirde, beraberinde bir ihanetide getirir.

Çünkü "toprak reformu", "köy-kent projesi"nin daha cazip bir hale getirilmesi için ortaya atıldı. Bunun gerçekten bir "toprak reformu"mu yoksa "stratejik köyler" projesini olduğunu

onların ağzından öğrenelim: DYP'de milletvekilliği görevini yapan toprak ağalarından Mardin milletvekili Mahmut Duyan ile Batman milletvekili Faris Özdemir'in göstermiş oldukları tepkilere bakınca böyle bir şeyin ("toprak reformu") gerçekleştirilemeyeceği görülecektir. Duyan, "Ecevit olmayacak işe amin diyor, boş hayaller kuruyor, seçmene selam veriyor. Bundan önce tüm iktidarlar gibi, bunlarda Güneydoğu politikalarını yalan ve tutamayacakları vaatler üzerine kuruyorlar." Özdemir ise; "Bugüne kadar tüm iktidarlar, Ankara'dan bölge için ahkam kestiler. Yapamayacakları vaatlerle halkı kandırdılar. Güneydoğu'nun sorunlarının çözümü konusunda politikacılar da, liderler de, askerler de yalan söylüyor" şeklinde açıklama yapıyorlar. Buradan da anlaşılacağı gibi, devletin "toprak reformu" denilen projesinin gerçekleştirilmesi söz konusu değildir. Sadece "toprak reformu" adı altında "köy-kent projesi"nin uygulanabilirliğinin olanak ve koşulları yaratılmaya çalışılıyor. Yani "toprak reformu", "köy-kent projesi"nin gerçekleştirilmesinin bir basamağı olarak hizmet görecektir. Kısacası "toprak reformu" ismi altında pilot bölge kapsamına alınan yerlerde (Van, Hakkari, Siirt, Batman, Diyarbakır, Mardin, Bingöl, Dersim, Muş, vb.) merkezi köyler inşa edilecektir. Bu proje sayesinde arazi spekülörleri ile topraklarını fahiş fiyatlarla elden çıkarmaya çalışan toprak ağaları büyük vurgunlar vuracaklardır. Ayrıca bu illerdeki hazine topraklarında korucular çalıştırılarak, buralar "köy-kent"lere dönüştürülecektir.

Öyleyse "köy-kent projesi"nin Kurtuluş ve diğer azınlık milliyetler açısından neyi ifade ettiğine bakalım. Devlet; T. Kürdistanı'nda uzun yıllardan beri sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşını karşılamış olduğu haksız-gerici savaşta, sürekli başarısızlığa uğrayıp gerileyen ve oradan da tükenme noktasına gelen taraf oldu. Çünkü, gerilla savaşı veren politik güçler, düşmanla girdikleri bu amansız savaşta, düşmanın halk kitleleri üzerindeki otoritesini (askeri, siyasi, kültürel vd.) önemli ölçüde sarsmıştır. Bu yüzden düşman kitlelerden tecrit olmuş ve bu tecrit oluş nedeniyle etkisini önemli ölçüde yitirmiştir. Yani düşman, T. Kürdistanı'nın kırık alanlarında sadece askeri güç olarak otoritesini sürdürmeye çalışıyor. Diğer kurumları gerilla savaşı karşısında işlevsiz bir hale geldiği için, Kemalist diktatörlüğün ideolojik, siyasi, kültürel politikaları ile asimilasyon politikalarını eskisi gibi rahatlıkla uygulayamıyordu. Bu da halk kitlelerinin devletin etkisinden önemli ölçüde kopmasını ifade ettiği için, hiçbir zaman bunu kabullenecek bir duruma razı olamaz. İşte "köy-kent projesi", başta Kürt ulu-

su olmak üzere diğer azınlık milliyetlerden emekçi halk için, bu toplama kamplarında tekrardan Kemalist diktatörlüğün asimilasyon politikalarına tabi tutulmak demektir.

"Köy-kent projesi"nin uygulanması demek; kırık bölgelerin bir bir zorla insansızlaştırılıp, bölgede canlı-cansız ayrımı yapılmaksızın topyekün imha edilip, çölleştirilmesi demektir.

"Köy-kent projesi"nin uygulanması demek; denizi kurutup balığı öldürme esprisinden hareketle halkın gerilladan, gerillanın halktan "koparılması" demektir. Böylelikle düşman, gerillayı halk denizinden "koparma" çalışmalarında önemli bir mesafe katetmiş olacak ve sonuca daha çabuk varmaya çalışacaktır. "Köy-kent projesi"nin uygulanması demek, bölge ekonomisinin hepten imha edilmesi, halkın açlık ve sefalet içinde bir yaşama mahkum edilmesi demektir.

"Köy-kent projesi"nin uygulaması demek; halka daha kapsamlı bir savaşın dayatılarak onbinlerce emekçi Kürt insanının hunharca katledilmesi demektir.

"Köy-kent projesi"nin uygulanması demek; buralara topladıkları halktan insanların etrafının tel örgülerle ve güvenlik zırhıyla örülerek her türlü insansız dışı uygulamalara maruz kalması ve oradan da teslim almaya zorlanması demektir.

"Köy-kent projesi"nin uygulanması demek; devletin bu toplama kamplarında halkı ucuz iş gücü karşılığında çalıştırıp büyük vurgunlar vurması demektir.

"Stratejik köyler projesi" faşist Türk devletinin gerilla savaşı karşısında uygulayacağı en son stratejik politikadır. Düşman açısından bu siyasetin uygulanması, aynı zamanda bir dönüm noktasıdır. Bunun başarılı bir şekilde uygulanmasının gerilla savaşı karşısında geçici bir "soluklanmayı" yaratacağı tartışma götürmez bir gerçektir.

Düşmanın kendisine geçici "soluklanma" fırsatını yaratmaması için örgütlü bulduğumuz her kırık alanda gerilla savaşını derinlemesine yoğunlaştırmak ve oradan da adım adım yaygınlaştırmak zorundayız. Diğer faaliyet alanlarında ise, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti ile birlikte gerilla savaşını destekleyecek ve onu ileriye taşıyacak basitten karmaşığa doğru bir eylemlilik süreci izlenmelidir. Bununla birlikte, gerilla bölgelerine bir yandan yeni savaşçılar göndermeliyiz, diğer yandan ise gerillanın ihtiyacı olan araç ve gereçleri düşmandan kamulaştırıp aktarmalıyız. Köylü gerilla savaşımızın gelişip-yaygınlaşması, bizim bu çabamızla bütünleştiği oranda maddi bir güç haline gelebilir. O zaman daha fazla beklemeden enerjimizi bu yönlü harcayalım ●

"Ekonomik ve Sosyal Konsey" emekçiler için;

ekonomik ve sosyal terör kurumudur!

MGK'nın ABD direktifleriyle "uzlaşma hükümeti" olarak lanse ettiği ANASOL-D hükümeti aracılığı ile hayata geçirmeye çalıştığı "yeniden yapılandırma" programının bir parçasını oluşturan ESK (Ekonomik Sosyal Konsey) geçtiğimiz haftalarda ilk gündemli toplantısını yaptı. İşçi sınıfı ve emekçiler için ihanet ve uzlaşma odağı olmanın dışında bir anlam ifade etmeyen ESK'in programının odağına özelleştirme oturmuş durumda. Dünya'da emperyalist haydutların estirdiği neo-liberal politikaların da temelini özelleştirme oluşturuyor zaten. IMF (Uluslararası Para Fonu) ve DB (Dünya Bankası)'nin dünyada uygulamaya çalıştıkları neo-liberal politikalar, sömürge, yarı-sömürge ülkelere "yeniden uyum programları" olarak eskiden beri dayatılıyordu.

Emperyalistlerin her dönem tekrar tekrar gündeme getirdikleri "yeniden uyum programları" ülkemizde esas olarak '80'li yıllarda hız kazandı. Özal hükümeti dö-

neminde ABD'nin dayatmasıyla hız kazanan neo-liberal politikalar ekseninde işçi ve emekçilere yönelik saldırılar artmış, buna rağmen özelleştirme programı tam olarak yaşama geçmemiştir. Bugün emperyalistlerin Türk devletinin önüne koydukları "yeniden uyum programları" bunun devamı olarak ESK tarafından hayata geçirilmeye çalışılmaktadır.

"Uzlaşma", "toplumsal barış" çıkartkanlığının devamı olarak kurulan ESK henüz ilk toplantısında, emperyalistlerin ve ülkemizdeki uşaklarının hizmetinden çıkmayacaklarının, bunların politikalarını birebir hayata geçireceklerinin teminatını vermiş oldular.

ESK'İN TOPLANTI GÜNDEMİNDE NELER VARDI?

1- Sosyal Güvenlik Kuruluşlarının yeniden yapılandırılması. SSK'nın sağlık ve sigorta olarak ikiye bölünmesi. (Bu bölünmeyle birlikte özelleştirilmesinin sağlanması.)

2- Emeklilik yaşının erkeklerde 65, kadınlarda 60'a yükseltilmesi.

3- Zorunlu tasarrufların tasfiye edilmesi ve çalışanların paralarının ödenmesi. (Çalışanların paralarının ödenmesi, bugüne kadar ki zorunlu tasarruf adı altında yapılan soygunun karşılığının verilmesi değil, geçmişin üzerine sünger çekerek, son dönemin paralarının ödenmesidir.)

4- Eşel-Mobil sisteminin kaldırılması ve yerine yeni ücret sisteminin belirlenmesi.

5- Hükümetin "yeni ekonomik paketi"nin değerlendirilmesi.

6- Vergi "reformu"nın tartışılması.

7- Yarım kalmış ve yeni ihaleye çıkarılacak özelleştirmelerin görüşülmesi.

8- Ücretlere yıl sonuna kadar zam yapılmaması.

9- Enflasyonun "düşürülmesi" amacıyla otomatik bağlanan yeni zamların görüşülmesi.

En başta şunu belirtmek gerekir ki, ESK'nin yansıtıldığı gibi karar alma, ekonomi-politikalarda belirleyici olma özelliği yoktur. Yukarıda belirtilen gündemler, ESK'nin toplantısından önce, henüz ANASOL-D hükümeti kurulur kurulmaz, hükümetin ekonomi programına alınmış ve açıklanmıştır. Daha önceki yazılarımızda da sıkça vurguladığımız gibi, ESK'nin bu son toplantısı da göstermiştir ki, bu kurumun işçi sınıfı ve emekçileri aldatma, "temsil ediliyorlar-

mış" gibi gösterme ve alınan kararların toplum üzerinde "meşruluğunu" sağlayarak olası muhalefetin önüne set olmaktan başka bir çabası yoktur. Nitekim son politikalar ve ekonomideki yöneliş, dünya halklarının baş düşmanı ABD'nin belirleyici etkisi olan emperyalist kurumlarında takdirini kazanmış bulunuyor.

Emperyalist boyunduruğun gün geçtikçe daha da arttığı ülkemizde "yeniden uyum programı" ekseninde emperyalist tekellerin çıkartma yürütülen ekonomi-politikaların hız kazanması, hakim sınıfların ülke halklarına rağmen uşaklıkta kararlı olduklarını bir kez daha ortaya serdi. Özelleştirme ekseninde dünya halklarına dayatılan "yeniden uyum programları" bir yandan emperyalist tekellerin karını arttırmaya yönelikken, bir yandan da bunun doğal sonucu olarak dünya halklarının yoksullaşması, işsizler ordusunun dev boyutlara ulaşması ile sonuçlanıyor.

ESK'de görüşülen ve hükümetin ekonomi-politikalarında birincil öneme sahip Sosyal Güvenlik Sisteminin "reform" adı altında tamamen ortadan kaldırılması ve yerine geçecek sistemin yükünün de işçi ve emekçilerin üzerine yüklenmesi konusunda, MB (Maliye Bakanlığı), DPT (Devlet Planlama Teşkilatı)'nin ve Hazine'nin ortak hazırladığı rapor ile IMF, Dünya Bankası ve Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nün hazırladığı raporlarda "öneri" adı altında yapılan dayatmaların bire bir denk düşmesi bu anlamda dikkat çekicidir. Bir kez daha ülkemizde emperyalist sömürünün hakimiyetinin ve her alanda belirleyiciliğinin göstergesi olmuştur bu politikalar.

"POPÜLIST DEĞİL, ACIMASIZ OLACAĞIZ"

Dünya Bankası ve IMF'nin direktifleri doğrultusunda ANASOL-D hükümetinin belirlediği ekonomi-politikalarının temel felsefesi hükümet sözcüleri tarafından şu sloganla ifade edildi: "Popülist değil, acımasız olacağız!" Emperyalist efendilerinin emirlerini harfiyen uygulamaya söz veren bu slogan, doğal olarak emperyalistler tarafından "ayakta alkışlandı". Bu doğrultuda hemen kredi ve "yardım" sözleri DB ve IMF tarafından verildi. "Popülist değil, acımasız olacağız" sloganının ilk ürünü temel mal ve hizmetlere yapılan zamlar, işçi ve memur ücretlerinin zamlarının dondurulması oldu. Ancak sloganın hedefleri bununla sınırlı değil elbette. İşsizliğe çözüm getirilmeyecek, Sosyal Güvenlik Sistemi özelleştirilerek tasfiye edilecek, taşeronlaştırma devam

edecek...

"Doğal yollarla ve normal koşullarda" işbaşına gelmediğini kabul eden Yılmaz hükümeti, açıkça oy hesabı yapacak durumda dahi olmadıklarını, MGK ve emperyalistlerin önlerine koydukları programı tavizsiz uygulayacaklarını, böylece "sistemi kurturma"ya çalışacaklarını belirtmiş oldu. "Acımasız davranacağız" sözünün ifade ettiği budur. "Popülist olmayacağız" bölümü ise, yukarıda belirtilen halka karşı, emeğe düşman politikaların uygulanması için halkın isteklerine ve beklentilerine "kıvrıntı" ölçeğinde dahi yanıt bulunamayacağı ifade ediliyor.

Bu politikalara tam destek vererek gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koyan ve bu dönemde MGK'nın tam destekçiliğini yapan TÜRK-İŞ, DISK gibi sendikaların dışında bir-iki sendika ve bazı sendika şubeleri bu son uygulamalara karşı eylem kararları aldılar. Harbi-İş ve Liman-İş sendikalarının aldıkları eylem kararları; ESK'in kaldırılması, Eşel-Mobil sisteminin kaldırılması, limanların özelleştirilmesine karşı alınan mahkeme kararına uyulması, zorunlu tasarrufların nemalarıyla birlikte ödenmesi gibi talepleri içermekte.

ESK gibi kurumların, işçi sınıfı ve emekçilere karşı ABD, MGK ve sendika ağlarının işbirliği ile kurulan ihanet odakları olduğunu, burjuvazi ile proletaryayı uzlaştırmaya yönelik bir yanıtıma, çarpıtma olduğunu kavramak ve kavratmak entelenemez görevlerimizdendir. Ideolojik olarak sınıf uzlaşmacılığına ve neo-liberalizme karşı sağlam bir duruş ve kavratma faaliyetinin dışında, somut eylem programları ile işçi sınıfı ve emekçiler harekete geçirilmelidir. Bu konu özgülünde yapılacak her eylemlilikte somut sloganlarımızı belirlemek önemlidir. Bunların temelinde, bu dönemde anti-emperyalist mücadeleyi öne çıkaran slogan ve şiarlar oturtularak, MGK'nın teğirine hız verilmelidir.

"Emperyalist sömürüye son, bağımsız-demokratik Türkiye!", "IMF ve DB politikalarına hayır", "ESK, MGK, kontrolleri, DGM'ler dağılsın", "Özelleştirme programı ve emperyalist talan durdurulsun", "Sosyal Sigortalar Kurumu'nu tasfiye ettirmeyeceğiz", "Zorunlu tasarruflar nemalarıyla birlikte ödensin", "Zamlar geri çekilsin" vb. sloganların etrafında ortaya koyulacak bir eylem programının devrimci yapının oluşturacağı eylem birlikleri ile işçi ve emekçiler harekete geçirilerek, merkezi halkayı güçlendirmeye, geliştirmeye seferber olunmalıdır ●

ESK gibi kurumların, işçi sınıfı ve emekçilere karşı ABD, MGK ve sendika ağlarının işbirliği ile kurulan ihanet odakları olduğunu, burjuvazi ile proletaryayı uzlaştırmaya yönelik bir yanıtıma, çarpıtma olduğunu kavramak ve kavratmak entelenemez görevlerimizdendir. Ideolojik olarak sınıf uzlaşmacılığına ve neo-liberalizme karşı sağlam bir duruş ve kavratma faaliyetinin dışında, somut eylem programları ile işçi sınıfı ve emekçiler harekete geçirilmelidir.

"Siyanürlü toprak vatan değildir"

Bergamalıların, çok uluslu emperyalist şirket Eurogold'un kapatılmasına yönelik verdiği mücadele, ülke gündemini sürekli meşgul eden konulardan biri olma özelliğini sürdürüyor. Bergamalıları "Siyanürlü altına ölünceye kadar hayır" sloganını haykırarak kararlılığını ilan etmekten geri kalmıyor, kalmadığı gibi pratikte de bunun şaşmaz takipçisi oluyor. Tüm toplumu düşünmeye, haklı mücadeleleri yanında yer almaya sevk ediyor.

Ve şimdi, Bergamalıların haklılıkları ve gittikçe artan kararlılıkları sayesinde ki, mücadeleleri kitlesel bir harekete dönüşmüş durumdadır. Öyle ki, yediden yetmişe hepsi eylemci ve her yer, bir çok yöntem onlar için birer eylem alanı ve mücadele taktiği olmuştur.

Türk devleti ise, tüm kurum ve kuruluşlarıyla saldırı seferleri düzenlemesine rağmen, "siyanürlü öleceğimize, mücadele edip onurumuzla ölürüz" diyen kararlı meydan okuyuşların karşısında şaşkın ve çaresiz. ANASOL-D hükümeti ile birlikte çeşitli boş vaatler, oyalmalar sonucunda Bergamalıların direnişini uzun bir sürece yayarak, yılgınlık illetine bulaşmasına neden olabilecek politikalar daha başından paramparça edildiğinden devletin hesapları boşa çıkmış durumdadır.

Bergamalıların yedi yıl gibi uzun bir zaman sürecinde hayata geçirdikleri bir çok mücadele yönteminden birisi

Kuşkusuz ki, Bergamalıları Eurogold şirketinin kapatılmasında Türk devletini dize getirecek güce sahiptir. Çünkü, yılgınlık illetine kapılmadıkları taktirde, haklılıkları ve kararlılıkları onlar için daha başında zaferin teminatı olacaktır. Şu anda, mücadele seyri içinde bir çok tecrübeyi özümsemiş durumdadır.

ise, mahkeme yoluyla hak arama mücadelesiydi. Bu mücadele, 13 Mayıs'ta meyvasını vermiş ve Danıştay 6. Dairesi "Kamu yararı olmadığını ve riskli olduğunu" kabul etmek zorunda kalarak Eurogold şirketinin kapatılması kararını almıştı. Mahkeme kararı o zaman ki Refah Yol hükümetinin Çevre Bakanlığı'na bildirilmiş, fakat Bakanlık kılını dahi kıpırdatmayarak kararın ne kadar da göstermelik olduğunu ortaya koymuştu. Daha önemlisi mahkeme kararının alındığı günden itibaren Eurogold Şirketi faaliyetlerine daha fazla hız vermiş, böylece Bergamalıları "sırtını sağlam yere dayadığı" mesajını vererek meydan okumuştur. Ki ne kadar meydan okusa yeri idi. Zira Bergama halkına arslanlar gibi kükreyerek yapmadığını bırakmayan Türk devleti, sömürücü, emperyalist para babaları karşısında süt dökmüş kediye.

Ama Bergamalıları, yedi yıldır verdikleri mücadelede kavramışlardı ki, bu ülkede "hak verilmiyor, zor ile koparılarak alınıyordu". Eurogold'un bu meydan okuyuşuna, Bergamalıları anladığı dil-den cevap vermiş, binlercesi şantiyeyi basarak, bu şirkete büyük oranda maddi zarar verdimiştir. Bu onlara önemli bir ders olmuştur.

Bugüne kadar dokuz hükümet, onbir bakanın onayı ile faaliyetlerini sürdüren Eurogold, 10. Hükümet ANASOL-D'nin 12. Çevre Bakanı İmren Aykut'un onayı ile faaliyetlerine devam ediyor. ANASOL-D Hükümeti, daha iş başına gelmeden önce, köylülere, şirketi kapatma yönünde vaatlerde bulunmuştu. Hatta güvenoyu alması durumunda, şirketin faaliyetlerini kesmek durduracakları yolunda naralarda attı. Ama ikiyüzlülük, alçaklık bunların ruhuna işlemiş. Bergamaya gelip, köylülerle konuşup şirketi kapatacağını söyleyen Çevre Bakanı İmren Aykut, Bergamalıları ancak kısa bir süre oyalayabildi. İlk etapta köylüler aptal yerine koyarak "Eurogold şirketine kapatmalarını rica ettim" türünden sözler söyledikten sonra, "Bergama olayı da kabak tadı verdi" diyerek kendisinin ve devletin çirkef yüzünü açığa vurdu.

Fakat Bergamalıları, böyle ucuz politikalar karşısında pes edecek değildi. Uzun ve çetin bir mücadelenin vermiş olduğu deneyimlerden ötürüdür ki, bu politikaları da işlevsiz kılmasını bildiler. Yine bu ülkede, "Hak verilmez, zor ile koparılır alınır" bilinciyle hareket edip, usta taktikleri bir bir devreye soktular. İlk olarak Gümüşhane'de kendileriyle aynı sorunları yaşayan halkı bilinçlendirerek mücadeleyi yayma perspektifini hayata geçirdiler. Daha sonra, Nevşehir'de Hacı Bektaş-ı Veli Şenlikleri'ne katılarak, orada bulunan devlet yetkililerini, protestoyla teşhir ettiler.

Halk ile ortak dayanışmayı örme pratiğine giriştiler. Ama onlar için bunlar yeterli değildi. Haklılıklarını ve kararlılıklarını tüm ülkeye bir kez daha göstermeliydiler. Hemen İstanbul Boğaz Köprüsü'nü işgal edip, seslerini duyurmaya çalıştılar. Daha sonrasında ise, Çanakkale'de feribot iskelesini trafiğe kapatıp gösteri yaptılar.

Kuşkusuz ki, Bergamalıları Eurogold şirketinin kapatılmasında Türk devletini dize getirecek güce sahiptir. Çünkü, yılgınlık illetine kapılmadıkları taktirde, haklılıkları ve kararlılıkları onlar için daha başında zaferin teminatı olacaktır. Şu anda, mücadele seyri içinde bir çok tecrübeyi özümsemiş durumdadır.

Bugünlerde sıkça tartışılan konulardan biri de Bergamalıların mücadelesinin neleri gösterdiği, açığa çıkardığıdır. Bu, bir çok yönüyle ele alınabilir. Hele ki, yarı-feodal sömürünün hüküm sürdüğü, nüfusun yarısını köylülüğün oluşturduğu ülkemizde, köylülüğün sorunları, temel sorunlardan birisidir. Bu temel sorunlar, kapsamlı ve derinlikli bir şekilde incelenmelidir. Ne varki biz burada, özellikle 12 Eylül'den sonra bir hayli dumura uğrayan fakat Bergamalıların şahsında, üzerindeki ölü toprağını silkip canlanmaya yüz tutan anti-emperyalist bilinç üzerinde kısaca duracağız. (Gerilla mücadelesinin verildiği köylük bölgeler bunun dışındadır.)

Bergamalılarda anti-emperyalist bilinci doğuran nedir? Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, onlar artık eski Bergamalıları değil. İçine girdikleri pratik, onlarda bilinç sığramasına sebep olmuş, olay ve olguları değerlendirirken daha sağlıklı fikirleri ulaştırmalarını sağlamıştır.

Çünkü Bergamalıları, Eurogold'un ilk gelişinde "Burayı New York gibi yapacağız. İş sahası açacağız. Hepiniz çalışacaksınız" demagojilerine inanmış, hatta arazi değeri ikiyüzmilyon olan tarlalarına, bu şirketin bir milyar vermesine anlam verememiş ve hiç şüphelenmemişlerdir. Ne var ki, işin vehemeti sonradan açığa çıkmış, köylerde toplu zehirlenmeler baş gösterince siyanür kavramıyla tanışılmış, araştırıldıkça da kendilerine zenginlik vaat eden bu emperyalist şirketin aslında ölümü getirdiğini anlamışlardır. Siyanürün su, toprak, üretim, insan sağlığı üzerindeki etkilerini öğrendikçe dehşete düşmüşlerdir. Emperyalist şirketlerin daha fazla kar için, en düşük maliyetle elde edilen, ama arkasından ölüm saçan, kendi ülkelerinde kullanımı yasak siyanürü Bergama'da kullanmaktan çekinmeyecek kadar gözlerinin dönmüş olduğunu gördüler.

Çünkü Bergamalıları, yurdun her karış toprağını emperyalizme peşkeş çeken

işbirlikçi Türk devletinin "vatan haini" suçlamalarına maruz kaldılar. Kendileri üzerindeki şiddeti hiç eksik etmeyen devletin, emperyalistler karşısında nasıl süt dökmüş kediye döndüğüne tanık oldular. Bu sorunların sadece kendileriyle sınırlı olmadığını, yurdun her yerinin emperyalizme peşkeş çekildiğini gördüler. Milleti temsil ettiğini söyleyen parlamento ve hükümetlerin ikiyüzlülüğünü görüp tiksindiler.

Kürt köylüsü üzerinde her türlü zulüm uygulamalarını sadistçe bir zevkle yerine getiren komandoların, "Biz Güneydoğu'da bunlar gibi bir sürü köyü sindirdik. Evellallah bu onyediy köyü de sindiririz" gibi birçok tehditleriyle karıştılar. Haklı taleplerini eylemlerle dile getirmeye çalıştıklarında komandoların sadece tehditleriyle değil, joplalarıyla da tanıştılar. Eurogold firmasının, kendi çocuklarından oluşturulan bu ordu tarafından korunduğunu, şirket yetkililerinin bu askerlere "Her şey vatan için" sloganını yazdırdıklarını gördüler. Tabii ki, hemen kıvrak zekalarıyla cevabını vermekte gecikmediler: "SİYANÜRLÜ TOPRAK VATAN DEĞİLDİR" dediler. Karakollarda polislerin şiddetine maruz kalıp, düzen mahkemelerinin "yüce adaletinde" yargılanıp tutuklandılar.

Gülai Gökçürk gibi halk düşmanı kalemşörlüden oluşan besleme medyanın tavnı da, daha önce üç maymunları oynamak şeklinde iken, bir adım ileri giderek köylülere karşı saldırı ve küfür boyutuna varmıştır. Nesli tükenen kaplumbağaları bir dönem için gazetelerine manşet yapanlar, bugün insan neslinin tüketilmek istenmesine karşı duranlara küfretmeye başlamıştır. Leydi Diana'nın ölümünden sonra "Dünya ağladı" şeklinde kıyameti koparanlar, nesline ve topraklarına sahip çıkan köylünün feryadını alay konusu yapmışlardır. Fakat tüm bunlar kötü değildi. Çünkü, direniş karşısında deşifre olmaya başlayan karşı-devrim cephesi tüm iç bağlantılarıyla birlikte su yüzüne çıkmaktadır. Direnişleriyle emperyalizmi, yerli işbirlikçilerini, parlamento ve hükümetleri tanımaya başlayan köylüler, besleme medyayı da tanımıştır.

Direnşleriyle öğrenmeye ve öğretmeye devam eden Bergama köylüsü, devam eden günlerde ülkede süren savaş gerçeğini, demokratik halk devrimi perspektifini, Kürt halkıyla olan kardeşliğini ve Kürt ulusu üzerindeki milli zulümü anlayarak işçi ve diğer köylü kardeşleriyle birlikte bir yılan gibi koynumuzu dolanan emperyalizm, komprador-kapitalizm ve feodalizm halkasını alt edecektir. Televizyon kameraları karşısında çatır çatır hakkını arayan köylü kadın bunu çoktan ispat etmiştir.

Amed'e yolculuk

Yağmur tane tane, ince ince çiseliyordu. Henüz yeni açmış çiçekleri incitmeden, kuşları ürkütmeden esiyordu rüzgar. Kış boyunca kara tutsak düşen toprak kokusu, yüreklerimizi ferahlatıyordu. Munzur'un baharı, gerçekten insana güç katıyor, kavgayı, sevdâyı kırtıyordu.

Baharla birlikte kavgamızı yeni açılan bir alana taşımak için duyduğumuz coşku ve mutlulukla yola düştük Munzur'dan. İlk çıkışımızdan itibaren geceli gündüzlü iki gün iki gece yürüdük. Yorgunluk ve uykusuzluğumuza, bir de odun olmadığı için çaysızlık eklenince yorgunluğumuz daha da artıyordu. Yol hattımızdaki köye varabilmemiz için de daha altı-yedi saatlik bir yol yürümemiz gerekiyordu. Bu uzun ve yorucu yolculuğumuza kısa bir mola vermek ve geceyi geçirmek için derin kaya kovuklarında konakladık. Sabah güneşle birlikte uyandık. Yorgunluk ve bitkinlik, gecenin serinliğinde çekilen pamuk tüyü kadar hafif bir uykuyla yerini ferahlık, direnç ve atılıma bırakmıştı. Fırat (Erdal DOĞAN) yoldaşın gözleri, gidecekleri hattaki dağlara takılıp kalmıştı. Bu yoldaş, on yoldaşıyla birlikte düşmanın zindanlarını devrimci bir iradeyle delip gelmişti. İnş inerken ve yokuşları çıkarken yavaş yüründü, bundan dolayı herkes, "Tünel kazmaya benzemez bu dağlarda yürümek..." ifadesiyle kendisine takılıyordu. O'da "Tünel kazmak daha zordur" diye cevaplıyordu. Bu yoldaş, aynı zamanda Amed (Diyarbakır) birliğinin Siyasi Komiseriydi. Yola koyulmak için son hazırlıklar yapılıyordu. Ve yolculuk için birliğin düzenlenmesi yapılmıştı; birliğin öncüler, gidecekleri bölgenin yerli adamları ve o bölgeyi iyi bilen Şiar, Reha ve Hayrettin idi. Birliğimizin artçısı ise, Laz'ların esmeri olan Suphi yoldaşı. Suphi yoldaş, aynı zamanda birliğimizin ihtiyarıydı da. Uzun bir süreden beri devrimci mücadelenin içinde kalmasından kaynaklı olarak, kendisine has tecrübe ve deneyimleriyle, birliğimize ayrı bir zenginlik katıyordu. Belli bir yol yürüdükten sonra bir köye ulaştık. Ana birlik, öncü birliğin köye girmesini ve gelişmeleri bildirmesini bekliyordu. Bir süre sonra telsizden Hayrettin'in sesi geldi. Hayrettin Doğan'ı arayarak, "köy bomboştur" dedi. Bu istenmeyen haber üzerine Doğan biraz durakladı, sonra da verilen habere inanmak istemeyen bir inatlıkla "anlaşılmadı!" dedi. Hayrettin telsizden "köy bomboştur" cümlesini tekrar yiledikten sonra "ne demek, 30 hanelik köy bomboştur?" dedi kendi kendine Doğan. Ardındanda telsiz mandalına basarak, "yoldaş! Köyde bekleyin, geliyoruz" dedi.

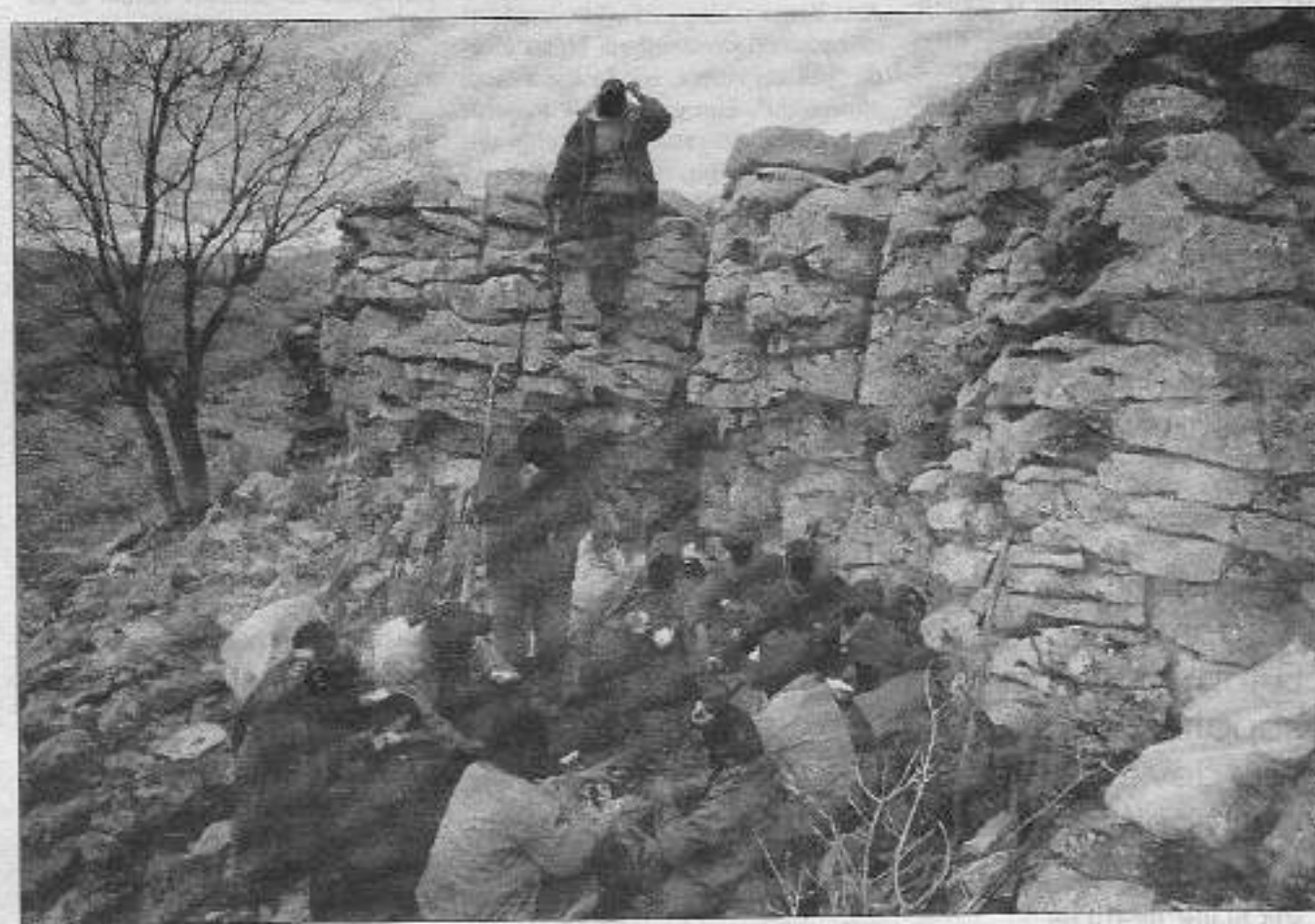
Bu köyün boşalmasına şaşkınlıkla elinde değildi. Düşmanın köyleri yakarak, orman ve ekinleri ateşe vererek insan-sızlaştırma politikasını devreye soktuğu yerlerden biri de Pulümür'dü. Yalnız, böylesine merkezi yerdeki büyük bir köyün bomboş olması elbetteki şaşılacak bir durumdu. Bu köye yönelik ciddi bir baskı olmadığı halde yakın köylerin ve mezraların yakılıp yıkılması sonucunda, bu köylülerde panikleyip göç etmişlerdi. Zaten düşmanın asıl amacı da korku, panik ve gözdağıyla insanları sindirmek ve son tahlilde de göçe zorlamaktı. Şunu da eklemeyi geçmeye- lim; bu bölgede göçün, bu kadar erken ve yoğun olmasının bir diğer etkenide ulusalcı hareketin kitlelere karşı izlemiş olduğu zorbacı, baskıcı ve hotzotçu politikalarıdır.

çekmesiyle herkes tetikteydi. Ancak birincisinde olduğu gibi, ikincisinde de cevap veren olmadı. Üçüncü "kamo"ya fırsat kalmadan yolun üstünde dört hayvan belirdi. Bu durum karşısında, Şiar'ın işaretiyle birlikte tekrar yürüyüş düzenine girdik. Yolumuzun üstünde bizleri karşılayan bu canlılar, gideceğimiz köyün hayvanlarıydı. Köyün köpekleri partizanları farkederek etmez, kesintisiz bir şekilde havlamaya başladılar.

Öncü birlik çevreyi denetledikten sonra köye girdi. İlk evin kapısını çalan Şiar oldu: "Ana, ana biz kıvrayız!..." diye kapıyı çalıp seslendi. Cevap veren olmadı. Tekrar "Ana ana Partizancıyız biz, korkmayın..." diye seslendi Şiar. Yine çağrısı cevapsız kaldı. Bunun üzerine Piro, bir başka eve yönelerek ka-

yorum iltimallerden öteye gitmiyordu. Köylülerin tüm hayvanları ve maddi servetleri buradayken, kendilerini böylesine garip bir şekilde ortadan kaybolmaları olağanüstü bir durumun olduğunu gösteriyordu. En azından bu durum, düşmanın köyü boşaltmak için verdiği süreyi çok kısa tuttuğunu gösteriyordu. Çünkü, düşmanın bu dönemdeki göçlerde izlediği bir başka yöntemde, göç edenlere ek bir zorluk çıkarmak, onları sefaletle itmekti... Maddi mallarını ve asgari düzeyde gereksinimlerini götürecek zamanı tanııyordu halka. Tabii bu bilinçli bir politikaydı.

Köyde girdiğimiz tüm evler hiç istisnasız, sanki yeni bir misafiri ağırlayacaklar gibi dayalı döşeliydi. Köyde gözüme kestirdiğimiz bir evin pencere-

Yöre halkının zorla göçettirilmesi sonucu boşalan köyleri gördükçe, partizanlardaki derin hüznün ve kin görülmeye değerdi. Ortama öylesine ağır bir saskunluk çöküyordu ki, bu saskunluk, düşmana karşı kin yüklü gözlerle, hesap sormanın bilinciyle etrafı tarıyordu... Bu köy, diğer köylerin acılarına, çilelerine ve çektiği zulme tanıklık yapıyordu adeta.

Bizlere en zor durumlarında kucak açan halkımızın zorla göçettirilmesinin yarattığı bıçak ucu gibi keskin sessizlik, Şiar'ın "kamo?" çekmesiyle bir anda bozuldu. Kimimiz yolun üstüne, kimimiz ise yolun altına tam siper mevzi- lendik. Şiar yoldaşın ikinci "kamo!..."

pyı çalmaya başladı, "Ne olmuş size? Korkmayın partizancıyız biz!..." Yine ses-seda yok...

Köyde kimsenin olmamasından kaynaklı bizlerde meydana gelen bu moral bozukluğu, kendi içinde kısa süreli bir sessizliğe dönüştü. İnsanın içini garip bir duyguyla sogutan bu kimsesizlik, öfke ile kaplı buruk bir atmosfere bırakıyordu yerini.

Köye girişimizi az yukarda denetleyen ana birlik bizlerden haber bekliyordu. Hayrettin, Doğan'ı arayarak, "Sanırım bu köyde de kimse yok" dedi. Kendi aramızda, köyün nasıl boşaldığı, ne zaman boşaldığı yorumlarına girdik. Her

sini iterek içeri girdiğimiz de, yine aynı manzaralarla karşılaştık, evde hiç bir şeye dokunulmadan göç edilmiş...

Bu arada, bir başka ilginçlik ise, bizim köye girişimizde ortalığı velveleye veren köpeklerin sanki sır olmuşlar gibi ortadan kaybolmalarıydı. Bu köylerdeki beklenmedik manzaralar, yaşlıların anlatımıyla belleklerimizde derin bir iz bırakan Dersim '38 katliamını hatırlattı bize. Dersim'deki yaşlıların anlatımlarının yansımasıydı gördüklerimiz. Yine köyler yakılarak boşaltılmış, yine insanlar katledilmiş ve yine bu halk yurdundan zorla koparılarak, kendi ülkesinde mülteci durumuna düşürülmüştü. Bu halkın çıkarlarını savunan ve bu uğur-

da savaşıyor halk savaşçıları yok etmek için faşist devlet, yine savunmasız halka karşı tüm şiddet araçlarıyla saldırıyordu. Amaç, balığı yakalamak için denizi kurutmaktı. Ama nafile! Yine buradayız ve yine savaşıyoruz...! Zulmün ve sömürünün olduğu yer bizim öz vatanımızdır. Zulüm neredeyse, biz de onun ensesindeyiz. Tarihin hangi aşamasında zulüm var da isyan yok?

Bu vahşet tablosu karşısında, hepimiz de bir durgunluk ve suskunluk hakimdi. Onca yorgunluk, uykusuzluk ve açlık bu kadar yakinken, artık en ufak bir şekilde bunların izi görülüyordu bizde. Sadece o an, bu köylülerin göç edişleri, hayvanlarının dahi ahırlarda bağlı oluşları kafamızda bin bir türlü sorunun oluşmasına vesile oluyordu. Bu köylüler göç ettiyse neden hayvanlarını götürmediler? Neden böyle bir göçü seçtiler? vb. vb. Sanki bu insanlar hemen şurada katledilmiş gibi onları aramaya koyulduk dere yataklarında. 20 hanelik Tasnîh Köyü, kesme beyaz taş evleriyle farklı bir köydü. Kendisine has mimarisiyle varlıklı bir köy olduğu hemen göze çarpıyordu. Zaten evlerin çoğu da çatılıydı. Nitekim burayı tanıyan yoldaşların dediğine göre bu köyün çoğu Avrupa'da yaşıyordu.

Ahırlarda mahsur kalan katırlar ve yük hayvanlarının üstünde palanları olduğu gibi duruyordu. Palandaki semerler hayvanların kalın baldırlarını kestiği için, sıcakta kuduran kara sineklerin akınına uğramışlardı. Katırlar ağıltıktan çukura kaçan gözlerle "sahiplerimiz nerede?" sorusunu sorar gibi telaşlıydılar. Bu azaptan katırları ve yük hayvanlarını kurtarmak için onları hemen "azad" ettik. Üzerlerinden çıkarılan palan ve semerlerden üç alır gibi kendilerini yere sürerek özgür olmanın tadını çıkardılar.

Kürtçe adı Tasnîh olan bu köyün karşısında, ayrıca 5 hanelik olan bir mezra da ateşe verilmişti. Bu yangından buğday tarlaları ve bahçelerde nasibini almıştı. Su harkları kesilen sebzelelerde kurumuştur.

O günü Tasnîh Köyü'nde geçirdik. Bu köyde bizlere lazım olan eşya ve yiyeceklerin bir kısmını alarak uygun bir yere depo ettik. Ayrıca bir evde bulunan bir av tüfeği ve bir adet gündüz gömü dürbünü de yanımıza aldık. Şunu çok iyi biliyorduk ki, gerillalar faydalanmasın diye bu köyde daha sonra yakılacaktı. Bundan dolayı bu köyden bizlere yarayacak tüm malzemelerin alınması gerekiyordu. Fakat ellerimiz gitmediği için fazla eşya almadık. Daha sonra bu eksikliğimiz parti tarafından eleştirildi.

Şunu hemen belirtmekte fayda var: Halkın malını almadan önce, onların rızasına başvurma gibi son derece adil bir ilkimiz mevcuttur. Bu siyasal bir ilkimiz olduğu gibi, aynı zamanda faaliyet yürüttüğümüz bölgelerde parti kültürümüzdür de. Halktan ödünç alınan bir malzeme elde olmayan nedenler-

den dolayı zarara uğramışsa, o zararın maddi karşılığını ödeme gibi bir anlayışımız vardır? Ne varki, bu köyde insanlar yaşamadığı için, mallarına "izinsiz" el koymaya gittik.

Bir de yolculuğumuzun uzun süreceğini gözönünde bulundurarak, yanımıza iki adet yük hayvanı aldık. Yanımıza aldığımız atlara öteberi, askeri malzeme ve eşyalarımızı yükledik. Yolculuğumuz boyunca sık sık kullandığımız bu yöntem, bizlere hayli kazanç sağladığı gibi, yük hayvanlarını operasyonlar sırasında kamufle edemediğimiz için zorluklarını da görüyorduk.

Saramış ve yanmış tarlaların örkütücü sessizliğini ilk bozan tarla kuşları oldu. Bir tarla kuşu yanmış ekinlerin üzerinden gökyüzüne öylesine yükseldi ki, ufacık bir nokta gibi havaya çivilendi.

Yakılan tarlalara ve kuruyan bahçelere bakınca, yüreğimin ucunda gizli bir sızının inleştğini, gittikçe büyüdüğünü duyuyordum. Kendimi bilcümle devinimlerin eşliğinde hissediyordum. "Halkım göç ettirildi," duygusuyla etrafımda dönüyor, öfkeyle silahımın namlusunu okşuyordum. "Bu halkın binlerce yıllık ahını sana yükledim, utandırma bizi..." diye kendi kendime sesli bir şekilde içiçlendiğimi, yanımda bulunan yoldaşların uyarısıyla anladım. Birden, yüreğimin çatlaklarında eski günlerim canlandı.

Bir tarla kuşu daha göğe yükselerek havada asılı kalıp, bözkırın türküsünü göndere çekti. Türküsü çok içliydi. O ötüncü, nedense, bu ezilen insanlara yüreğimin daha da zangırdarak titrediğini görüyordum. "Yuva bozanın yuvası bozulur" atasözümü biraz kendimi teskin etmeye çalışıyordum.

Bu ara, köyün yapılı çeşmesinin tepesinde oturan Peruşka, su içen Kenan'a bakıyordu. "Baksana yoldaş! Bu güzel bahçe susuzluktan kurumuş. O suyun önünü açta bahçeye gitsin" dedi. Kenan hiç bir şey demeden, suyun bahçeye giden arkını açtı. Sonra silahını bacaklarının üzerine uzatan Peruşka, sağ elini çenesinin altına dayadı, bir Kenan'a, birde aşağıdaki yanmış tarlalara bakarak derinden içli bir ofi çekti. Peşinden, yüzünü daha da güzelleştiren hüzünle içli bir türkü mırıldandı:

...
**Saramış tarlaları
almıyor suları
kurumuş bahçeleri
çalışmıyor patikaları**
...

Bu mısranın içindeki "memleketim" kelimesini söylerken boğazı düğümlendi, yavaş yavaş uslu bir şekilde sesinin kısılması eşlik etti buna. Bu ara suyla meşgul olan Piro, Peruşka'nın türküsünü dikkatli bir şekilde dinledi. Anladığı yerleri defterine çabucak not etti. Kenan'a dönen Piro, "Baksana, bizim Peruşka şair olmuş..." dedi. Kızaran yanaklarıyla Peruşka'ya dönüp gülümseyen Kenan, hiç bir şey demeden tekrar

başını önüne eğdi. Peruşka'da "Galiba, şair oluyorum" dedi. "Her gerilla doğal bir şairdir aynı zamanda" diyen Piro'ya dönen Peruşka, "nasıl yani?" diye sordu.

"Geceleri yıldızlara eşlik eden gerilladır. Tokluk adına açlığı çeken, sevgi adına özlemi paylaşan, özgür yarınlar için kar, kış ve yağmur demeden savaşan, doğanın tüm canlı varlıklarıyla dost olan onlardır. Kavgayı, sevdayı ve hasreti ekmek taşı gibi sırt çantalarında taşıyan onlardır. İşte, şairlik dediğin de tüm doğallığıyla bu gizemin içinde saklıdır. İşletirsen, yeteneklerin rahatlıkla açığa çıkar..." dedi Piro.

Konuşmaları sessiz bir şekilde dinledikten sonra, kendi tarzıyla, "he he zulme karşı koymamak kafirliktir" diyen Kenan, konuşmayı noktaladı.

Sırtlarındaki yüklerle birlikte gecenin karanlığına daldılar. Gece karanlığı, koca kara bir duvar gibi habire üzerimize geliyordu. Gece boyunca süren yolculuğumuz, Sülvüs Dağı'nda tanyerinin ağarmasıyla noktalandı.

Sülvüs Dağı, Nazmiye, Kiğı, Bingöl ve Yayladere üçgeninde yüksek bir dağdır. Kendisine has sıvırlığı ve soğuğuyla ünlüdür. Sabah erkenden verdiğimiz mola sırasında soğuğu iliklerimize işliyordu. Etraftan çalı çırpı toplayan partizanlar hemen bir ateş yaktilar. Yanan ateş ile bir taraftan kendilerini ısıtıyor, diğer taraftan da çay demliyorlardı. Ayrıca bu dağ da "ziyaret" olduğu için sık sık konukları olurdu.

Bundan sonraki yolculuğumuzda çeşitli engeller vardı. Bunlar bölgeye yabancı oluşumuz ve yöreyi tam olarak bilen klavuzun olmaması ile korucu köylerinin varlığıydı. '93'te Amed birliği tarafından partiye, "Bu ovoidan geçiş çok riskli, eğer geçsek imha olma durumuyla karşılaşırız" şeklinde rapor verilmişti. Bir de, "kurbanlık koçların!" tatlı canlarını sevmelerinden dolayı görev yerlerine gitmemeleri sonucu bu bölge boş kalmıştı. Rapor da engel diye tanımlananlar ise ovanın ve karakolun olması vb. basit gerekçelerdi. Gösterecektik engel diye tarif edilenlerin cesaretle nasıl aşılabileceğini...

Kayıpta versek, bu ovayı geçmek konusunda netleştikten sonra bir tımseğin üzerinden ovayı gözetledik. Bu hat üzerinde bir düşman karakolunun varlığı verilen bilgiler arasındaydı. İçimizde, Bingöl'lü yoldaşların fazlalığı farklı bir değişiklik yaratmıyordu. Bu yoldaşlarda bölgeyi tam olarak bilmiyorlardı, nerede karakol olduğunu kestirmekte zordu. Çünkü, savaşın bu bölgede yoğunlaşmasıyla, neredeyse ayda bir karakol yapılmıyordu.

Akşam haberlerini dinlediğimiz de, '94 yılı ortalarındaki düşman yönelimini BBC radyosu net bir şekilde veriyordu; genel de T. Kürdistanı'nda, özelde ise Dersim yöresindeki insansızlaştırma politikaları ve uygulanan vahşet dünya kamuoyuna da girmişti. Düşmanın bu barbarca yönelimi, gerillanın baş gün-

dem maddesiydi.

Akşama doğru Hayrettin, Piro, İlyas ve Şiar komuta kademesinin toplantı halinde olduğu yere çağırıldılar. Toplantı sonundaki konuşmayı Şefik yaptı: "Yoldaşlar, siz, dördünüz hemen hazırlanın yolunuz var!..." dedi. "Yanınıza fazladan mermi, bomba ve sırt çantalarınızda bir iki günlük yiyecek alın," diyerek konuşmayı Doğan sürdürdü. Ve öncü birlikle beraber, geçiş hattına ilişkin son bilgiler tekrarlandıktan sonra, en önde Şiar olmak üzere, İlyas, Piro ve Hayrettin yürüyüş düzenine geçtiler. Öncü birliği yolcu etmek için, ana birlik askeri şekilde tek tek sıraya dizildi. Marşlar, halaylar ve zılgıtlar eşliğinde teker teker kucakladılar birbirlerini...

Gece boyunca hiç durmadan yürüyen ve karanlığı inançlarıyla delen keşif birliği, gece yerini aydınlığa bırakırken, kendilerini düz bir ovanın içinde buldular. Hepsi, bu çıplak arazi içinde etrafı gözleriyle kolaçan ederken, "yakında bir köy var, zaman kaybetmeden hemen bahçelerine girelim", diyen Hayrettin'in işaretleriyle hemen harekete geçtiler. İlk girdikleri bahçe bir fındık bahçesiydi. Doğrusu, bu fındık bahçesine çok şaşırmışlardı. Çünkü, fındık denilince hep Karadeniz bölgesi insanın aklına gelir. Nereden bileceklerdi ki, Bingöl'ün her hangi bir köyünde fındık bahçesinin olacağını? Bu fındık bahçesine 20 metre kadar uzaklıkta evler vardı. Fakat köylülerden hiç kimse görünürde yoktu. Üstelik birlikteki dört kişiden üçü Bingöl'lü olmasına rağmen, bu köyün korucu köyü olup-olmadığı konusunda herhangi bir bilgiye sahip değillerdi. Bu duruma karşı birliğin komutanı olan Hayrettin, "yoldaşlar, bizi gören olursa panik yapmadan yanımıza çağıracağız. Kendisine zarar vermeyecek bir şekilde geceye kadar yanımız da tutarız. Bu tedbir için gereklidir. Ayrıca böylesi bir durumdan yararlanarak, köy ve köylü hakkında bilgi sahibi de olmuş oluruz" dedi. Konuşmasını, "iyi ki su da bize yakınmış" diye tamamladı.

Bunun üzerine, sürünerek suyun kaynağına vardılar. Ellerini ve yüzlerini yıkadıktan sonra, yanlarındaki bidonu da doldurdular.

Dinlenmeye çekilen keşif birliğinin nöbetçisi olan Piro dışında diğerleri uyumuştur. Telsiz seslerindeki sinyali alan Piro, hemen Hayrettin'i kaldırarak durumu kendisine ilettiler. Yarı uykulu gözlerle telsiz mandalına basan Hayrettin, karşı taraftan ana birliğin sesini aldı: "Karer Karer! Sesimi alıyorsan cevap ver..." arayan anabirliğin komutanıydı. "Nemrut, sesini alıyorum, sesini alıyorum!" diye Hayrettin cevap verdi. İki komutanın karşılıklı durum değerlendirmesiyle konuşmaları son buldu. Gün, geceye evrilirken, yavaş yavaş bahçeden dışarıya çıktılar. Gündüz uykusunun ve dinlenmenin verdiği avantajla yola koyuldular. Gidecekleri yol yine sabaha kadar yürümeyi gerektiriyordu ●

Erdal Eren'den Metin Şahin'e

Yaşadığımız coğrafya, hareketli ve hengameli günlerin yoğunluğuyla kavrulurken, Türk devleti, bütün kurumlarını harekete geçirip emekçi halkımıza karşı topyekün bir saldırı furçasına ANASOL-D hükümeti vasıtasıyla devam etmektedir. Öyle ki; işçi, köylü, memur, esnaf, öğrenci, sanatçı, yazar, çocuk, genç, yaşlı demeden kendisinden görmediği herkesi her gün, her an şiddetle yüz yüze bırakarak, işkence tezgahlarında sorgulamalardan geçiriyor. Yargısız infazlar, gözaltı kayıpları gırtlak ediyor.

Devletin ağır ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımın içinde sürdürmekte olduğu sömürü sistemi önemli güçlüklerle karşılaşmış ve özellikle son bir yıl içerisinde tüm kirlilikleriyle birlikte ortaya serilmiştir. Emperyalist boyunduruk altında oluşun yan-sömür-

12 Eylül AFC'sinin 17. yıldönümüne girdiğimiz şu günlerde, Erdal Eren'in yaşı büyütülerek idam edilişi ile, Metin Şahin olayında sahtekarca yapılan manevrayla yaşının büyütülerek idama mahkum edilmesi arasında hiç bir fark var mıdır? Erdal Eren olayında olduğu gibi, M. Şahin olayında da aynı senaryo oynanmıştır.

ge, yan-feodal ülkelerde emekçi halkları zapturapt altına almaya dönüştüğü ve şiddet ögesi dışında hiç bir şeyin "çözüm" olmaya yetmediği zaten biliniyor. Özellikle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip boyutlanması ve bu savaşın bugün daha da keskinleşmesi sistemin içinde bulunduğu tikanıklıkları derinleştiriyorsa zor dışında "çözümler" zaten mümkün olmuyor.

Bu gerçeğe denk düşen bilinen uygulamalara rağmen, yinede "laik de-

ERDAL EREN

mokratik Türkiye cumhuriyeti'nin toplumun "huzur ve güvenliği ile temel hak ve özgürlüklerini korumayı hukuk devletinin kutsal bir görevi" saydığı, ancak bütün bunların "suç veya suçlularla" mücadelede "vatanın bölünmez bütünlüğü ilkesine göre ne yapılması gerekiyorsa onun yapılacağı" vurgulanıp, bu karmaşık "hukuk" sisteminin yüceliği üzerine yeminler edilmeye devam ediliyor. Her düzeydeki devlet yetkilisinin ağzından düşürmediği "Türkiye cumhuriyeti bir hukuk devletidir. Vatanın, milletin bölünmez bütünlüğü, huzur ve güvenliği"ne dair nutukların aksine bütün bunlar somut gerçekliği örtme çabasından başka bir şey ifade etmiyor. Bundandır ki düzene karşı en ufak bir kıpırdama (muhalif olma) dahi "devletin, milletin birlik ve bütünlüğüne" karşı olmaya ve dolayısıyla imha edilmeye yetmektedir. Onlar için "devletimizin ve milletimizin huzurunu sağlamak, hukuk devletinin gereklerini yerine getirmek için" bütün bunlar bir zorunluluktur. Söz konusu olan vatan ve millet olunca, yapılanların "hukukun üstünlüğüyle, yargının bağımsızlığı"na göre yerine getirileceğinden hiç kimsenin şüphesinin olmaması isteniyor. Evet hiç kimsenin şüphesi olmasın!

İnsan haklarının ayaklar altına alındığı bir "hukuk devletinin" geçmişten günümüze kadar kesintisiz sürdürdüğü iğrenç icraatlarını burada açmaya gerek görmüyoruz. Çünkü "İstiklal Mahkemelerinde" insanların kellelerinin nasıl koparıldığını bilmeyen yoktur. Sadece son günlerde yaşanan bir olayı Türkiye'deki "hukukun üstünlüğü ve yargının bağımsızlığına" ilişkin ibret verici bir örnek olarak ortaya koymaya çalışacağız. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinde (DGM) yapılan göstermelik bir yargılama idam kararıyla sonuçlanmıştır. PKK'li olduğu iddiasıyla tutuklanıp yargılanan ve henüz 17 yaşın-

METİN ŞAHİN

da olan Metin Şahin hakkında idam istemiyle (125. madde) açılan dava Kayseri DGM'den Ankara DGM'ye sevk ediliyor ve orada davaya devam ediliyor. Henüz 17 yaşında olmasına rağmen Metin Şahin'i idama çarptırmak için "bir an evvel bu işi bitirelim" zihniyetiyle hareket eden Ankara DGM, Şahin'in yaşını büyütme için yaptığı iğrenç manevrayla "yargının bağımsızlığı"ndan ne anladığını bir kez daha ortaya koymuştur.

Nüfus cüzdanında 20.10.1979 olan doğum tarihi, bir silinti nedeniyle "9 rakamının 4 gibi görünmesinden dolayı bu cezanın verildiğine dair trajikomik bir durum ortaya çıkmıştır. Ve Metin Şahin'in 1979 olan doğum tarihi 1974 olmuştur. Böyle bir yargılama hem komik hemde ilginçtir. İdamla yargılanan sanık kim olursa olsun dava dosyasının titizlikle incelenmesi, ayrıca hakkında dava açılan her sanığın nüfus kayıt örneğinin nüfus müdürlüğünden istenmesi gerekir. İkincisi; Şahin'in yaşını büyütme hukuki olarak DGM'nin tasarrufunda olmadığı için, yargılananların yaşı ile ilgili bir belirsizlik durumunda kararı Adli Tıp'ın vermesi gerekir. Özellikle "idamla yargılanan tutukluların yaş tesbitinde en küçük bir şaibenin olmaması için hukuki işlemlerin itina ile yapılması gerekiyor. Ancak, hukuki işlemlerin hiç biri yapılmadan Metin Şahin için idam hükmü veriliyor.

Bu iğrenç sahtekarlık ve karar bizi taa 12 Eylül 1980 AFC'sinin bir karabasanı gibi çıktığı vahşet döneminde henüz 17'sinde olan Erdal Eren'in idam edilmesine kadar götürüyor.

Erdal Eren, 2 Şubat 1980'de Ankara'da yapılan bir korsan gösteride bir er'i vurduğu iddiasıyla suçlanıp tutuklanmıştı. Ve bir buçuk ay gibi kısa bir süre içinde işlemler hızlandırılarak, idama mahkum edilmişti. Dosya üç kez Askeri Yargıtayda bozulduktan sonra Askeri Yargıtayın Genel

Kurulunda kesinleştirilmiş ve MGK tarafından onaylanan bu karar 13 Aralık 1980'de yerine getirilmişti.

12 Eylül AFC'sinin 17. yıldönümüne girdiğimiz şu günlerde, Erdal Eren'in yaşı büyütülerek idam edilişi ile, Metin Şahin olayında sahtekarca yapılan manevrayla yaşının büyütülerek idama mahkum edilmesi arasında hiç bir fark var mıdır? Erdal Eren olayında olduğu gibi, M. Şahin olayında da aynı senaryo oynanmıştır.

DGM'ler İstiklal Mahkemelerini aratmayacak derecede kelle avcılığın üstlenmiş ve "adaletin tecellisi"ni geciktirmeden eksiksiz yerine getirmektedir. 12 Mart Askeri Faşist Cuntası döneminde yargılamaların nasıl yapıldığına dair hazırlanan "Dikson raporu"nda ayrıntılı olarak açıklandığı gibi, nasıl önceden kişilerin isimlerinin tespit edilip, cezaların belirlendiği ve 12 Eylül'ün o karanlık günlerinde Askeri Faşist Cuntanın "paşaları"nın nasıl kendi hukuklarını dahi çiğnerken, "hukukun üstünlüğüyle" övündükleri henüz hafızalardan silinmedi. "Hak, hukuk, adalet" dedikleri şey boğazlanarak ortadan kaldırılmıştır. Zaten olmayan bir şeyi göstermelik olarak var görünmesi bir şeyi ifade etmiyor ve etmeyecektir.

Bütün bunların yapıldığı bir ülkede hak, hukuk, adalet var iddialarında bulunulması soytarıktan başka bir anlam taşımamaktadır. Kriz ve kaosun kısır döngüsünde debelenen faşist Türk devletinin kendisini kurtaracak bir "sihirli" formül bulabilme mümkün değildir. Dolayısıyla saldırı politikasıyla bütün kurumlarını harekete geçirip sözümleri "çözüm" yollarını aramaktadır. Yargılamaların yansız olması kendilerinin "adalet"e aykırı bulundugundan artı bundan uzak durulması onlar için bir ilke olmuştur. Onun için yargılamalar kesinlikle politik kararlarının hükmü altında olmak zorundadır. 12 Mart, 12 Eylül ve M. Şahin'in yargılanmasında izlenen yöntem bunun en yakın somut örneğidir.

Bugün DGM'ler dahil bütün yargı sistemi diğer kurumları gibi iflas etmiştir. Hukukun, adaletin ve yargının işlemez bir hal aldığı, o kurumların görev yapan hakim ve savcılar tarafından dahi dile getirilmektedir.

Devrimci tutsakları ve toplumsal mücadeleleri sindirmenin bir aracı olarak kullanılan idamlar, 12 Eylül'ün o karanlık günlerinde nasıl boşa çıkarıldıysa bundan sonrada boşa çıkarılacaktır. Bizler yenmeye mahkum edilmemişiz. Ne idamlar, ne yargısız infazlar ve nede işkenceler bizleri yıldıtmayacaktır. ●

12 Eylül darbesi ve 24 Ocak 1980

ekonomik uygulamalarından günümüze

İMP'nin yeni uluslararası işbölümü gereği ihrac ekonomisi 'önerisi' TÜSİAD'ın 1980 ekonomi raporuyla benimsenmişti. TÜSİAD bu raporda, 1963'ten beri uygulanan ithal ekonomisinin rekabetçi olmadığını, iç pazarda yönelik bir sanayileşme ortaya çıkardığını ve büyümenin ancak döviz gereksinimi sağlayacak ihrac ekonomisi stratejisi ile artırılacağını savunmuştu.

Günümüze baktığımızda, büyümenin artmadığını ve GAP harici uzun vadeli yatırımların ise durdurulduğunu görüyoruz. İhracat bir dönem artsa bile sonraları duraklamış, ithalatla kıyaslandığında açıklarda azalma olmamış, dış borçlar artmıştır. Öyleyse ihrac ekonomisi stratejisi denilen yaklaşımla neler uygulanmış ve ne değişiklikler olmuştur? 12 Eylül askeri faşist darbesinin bu uygulamalarda rolü ne olmuştur?

1980 yılına yaklaşıldığında, emperyalizmin uluslararası kriz dönemi bir çok ülkede farklı şekillerde ortaya çıkmıştır. İMP'nin borçlu ülkeleri sıkıştırması da bu döneme rastlar. Örneğin Ortadoğu bölgesinde, İran'da Şah'ın sömürüyü arttırması halkta tepkiye yol açmış ve mollaların önderliğinde Şah devrilmiştir. Ardından çıkan İran-İrak savaşı, uluslararası tekelin silah ticaretleriyle karlarına katılarak rahatlamalarına yardımcı olmuştur.

Türkiye'de ise bunalımı atlatacak için devlet 24 Ocak ekonomisi kararlarını almıştır. Bu kararların çoğunun kağıt üstünde kalması üzerine 12 Eylül darbesi yapılmıştır. 12 Eylül'den hemen önce 220 adet işyerinde 34.000 işçi grevdeydi, grevde geçen iş-günü 4,3 milyondur. Grev ertelemeleri nedeniyle 120.000'i aşkın işçi ise grev hakkını kullanamıyordu. 12 Eylül ile birlikte Milli Güvenlik Kurulunun 7 nolu bildirisi ile DISK vb. sendikalar kapatıldı, bütün grevler kaldırıldı. 27 Aralık '80'de çıkarılan 2364 sayılı kanunla YHK oluşturularak işçilerin grev mücadelesi sıfıra indirilerek, işçi, YHK (Yüksek Hakim Kurulu) ile işverenlerin insafına sunuldu. Diğer yandan üniversitelerde akademik-demokratik mücadele bastırılarak öğrenci demokleri kapatılmış, YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu) oluşturularak üniversiteler ve eğitim MGK'nın denetimine alınmıştır. TÜSİAD ise Temmuz 1981'de çıkarılan bir karamayla 'dernek' statüsünden 'kamu yararına dernek' statüsüne alına-

rak, demokratik kitle örgütleriyle kıyaslanması önlenerek politika yapmasının ve verdiği direktiflerin önu tamamen açılmıştı.

Devlet 12 Eylül'le bütün demokratik kitle örgütlerini kapatarak sermayeye dikensiz gül bahçesi sunmuştu. Reel ücretler, artan enflasyon ve ücret artışı mücadelesinin engellenmesiyle gittikçe düşürülmüştü. Tarımsal ürünlerin alım fiyatında enflasyona göre gittikçe düşürülmüştü. Bir taraftan ücret metalarına ucuz ihracatla uluslararası tekelin rahatlaması için katkı yapılırken, diğer yandan ülke özgünlüğünde banka, tefeci tüccar sermayesinin vurgunlarına imkan sağlanmıştı. Reel ücretlerin düşürülmesiyle işverenlerin kar oranlarında önemli artışlar sağlanmıştı. 24 Ocak ve hemen sonrası uygulanan yüksek enflasyonlara karşı, bankaların mevduat faizlerini yüksek tutması ile yüksek faizlerle bankerler öne çıkarılmış ve bu yolla küçük-burjuvazi ve emekli kesimin birikimleri halktan çekilmişti. 1982'de başlayan illas ve tasfiyelerle halk ana paralarını bile geri alamamış, değerler dolaylı yoldan işbirliği halindeki bankalara aktarılmıştı. Bu soygunlar yapılırken, 1757 sayılı toprak ve tarım reformunu esas alan ve 18 bölüm, 235 madde ve 9 geçici maddeden oluşan toprak ve tarım yasa tasarısı tamamen sözde kalmış ve komprador patronlar ile toprak ağalarının Tercüman Gazetesi'yle birlikte başlattığı karşı kampanyayla bizzat Tarım ve Orman Bakanı S. Özbek'in de itirazıyla değiştirilmek üzere geri çekilmişti.

Birçok devrimci örgüt darbenin yakın olduğu tesbitini yapmasına karşın, politik olarak hazırlıksız yakalanmıştı. Özellikle reformist örgütler geniş bir halk kesimini örgütlemiş olmalarına rağmen kollarını kıpırdatmamıştı. Demokratik kitle örgütlerini kapatma paralelinde devrimci örgütlere yönelen cunta, halkı örgütsüz bırakmayı başarmıştı. Cuntanın ekonomisti, TÜSİAD kökenli Özal'ın kurduğu ANAP döneminde işten çıkartmalar daha kolaylaştırılarak uygulamalara devam edilmiş, kısa zamanda fabrikalardaki işçi-sınıfının önder, tecrübeli kadroları sudan bahanelerle işten atılarak geleceğe yatırım yapılmıştır. Bu dönemde halka kısa yoldan köşeyi dönme, herkesin kendi başının çaresine bakma, 'benim memurum işini bilir' mantığı empoze edilmiştir. Kadro kayıplar sonucu devrimci propagandanın alabildiğine dar

alanlara ulaşması nedeniyle, halk alternatif bilgi kaynağından yoksun kalmıştır. Ardından 'sosyalist' ülkelerdeki sosyal maskenin kalkarak emperyalist yüzün ortaya çıkması tüm dünyada olduğu gibi ülkemizdeki halka da bir darbe olmuş ve halkta sosyalizme güvensizlik başgöstermiştir. Sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürdüğünün ve emperyalizm varoldukça, halkın uzun süreli uyanıklığı, bilgilenmesi ve kendi iktidarına yeterince sahip çıkınması durumunda burjuvazinin, iktidarı yeniden ele geçirebileceğinin halka kavratılmamış olmasının hayal kırıklığında rolü çoktur.

Devletin uyguladığı yoğun sömürü ve baskı politikası koşullarında yaşayan halkın değişik çıkışları söz konusu olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelesi gelişmeye başlamış, İran-İrak savaşının bölgede yarattığı koşullarda birleşerek mücadele önemli bir seviyeye gelmiştir. Diğer yandan baskı altındaki alevi inancına sahip insanların dini ayrımcılığa karşı mücadelesi gelişmeye başlamıştır. En fazla İmam Hatip Lisesi ve kuran kurslarının açıldığı bir dönemde, bu da çok doğaldır.

Devlet, yaptıklarını yetersiz görmüş olacak ki, ayrıca silahlı özel paramiliter gruplar oluşturmuştur. Özel-Tim, JİTEM, koruculuk gibi faşist kurumlara devlet katliamı, yargısız infaz ve kaybetmeler için 'önemli' bir 'iş alanı' geliştirmiş ve halkın eteğinden beslenen, halka karşı asalak katil çeteleri yaratmıştır. Devlet 1987 yılı bütçesinde eğitime %8,52, sağlığa %2,7 pay ayırırken 'savunmaya' %30 pay ayırmıştır. Ayrıca 'örtülü ödenek' vb. militer harcamalar da bunun dışındadır. Türkiye Kürdistanı sürekli olağanüstü hal ve operasyon bölgesi olmuştur. Sovyetler Birliğinin emperyalizme açık dönüşümünden sonra TKP'nin TIP ile birleşerek TBKP adını alıp ardından yapılan anlaşmayla yöneticilerinin ülkeye dönmesi paralelinde, devlet göstermelik olarak 141-142'yi kaldırmış ve yerine daha ağır cezalar getiren, en demokratik bir gösteriyi bile 'terörle' damgalayan 'Terörle Mücadele Yasası'nı' çıkartmıştır.

Cunta sonrası gelir dağılımındaki dengelessizliği bir örnekle ele aldığımızda ise şunları görüyoruz. Cunta öncesi 1979'da maaş ve ücretlerin payı %32,79'dan, cunta sonrası 1988'de %15,60'a düşmüştür. Faiz, kira ve kar payı ise '79'da %49,47'den '88'de

%69,10'a çıkmıştır. 5 Nisan Kararları sonucu yapılan ani yüksek devalüasyonla sadece dolar-mark alım-satımıyla bankalar ve spekülörler yüksek döviz kazançları sağlamış, gelir dengelessizliği daha da artmıştır.

12 Eylül darbesi yapılırken sağa, sola, irticaya karşı 'bağımsız' görünümüyle halkı aldatan ordu, dinciliğin önünü açmış ve dini kurumları arttırmıştır. Sadece 1985-'86 öğretim yılında mesleki ve teknik okulların tümünde 590.983 öğrenci okurken, İmam Hatip okullarında 273.924 öğrenci okumuştur. Resmi kuran kurslarındaki 134.874 kişi ile resmi olmayan kurslardaki yüzbinlerceside eklenirse mevcut durum daha iyi anlaşılabilir. Öyleki, bu dönemde devletin bir çok kademesi, milli eğitim dahil tesbihli imam-hatiplilerce doldurulmuştur. Devletin önemli sayıdaki müteahhitlik işleri eski MHP ve MSP'lilere verilmiştir. Süreç içinde Refah Partisi'ni iktidara taşıyan devlet ikizlül bir şekilde, irticayı tehdit olarak göstererek uzlaşma hükümeti kurduktur. Hükümet kurulur kurulmaz 8 yıl eğitim yasasıyla korkunç zamları halkın sırtına bindirdi. Ayrıca KİT'leri özelleştirme adı altında devlet, işçi çıkarmalara ve tasarruflu geliştirerek sendikasızlık ve işçi haklarının budanmasına zemin hazırlıyor.

12 Eylül'den bugüne kadar yaşanan süreçte bir bunalım toplumu yaratılmıştır. Gazetelerde intihar, psikolojik bunalım, tecavüz haberleri her geçen gün artıyor. Gençlik özgür değildir. İçten sevgi ve aşk haram, paraya dayalı evlilik helal olmuştur. Yalan-dolan, üçkağıtlılık, vurgun mobah olmuştur. Dürüst emekçilerin yaklaşımı 'kerizlik' olarak görülüp, rüşvet almayana 'aptal' denilebilmektedir. Toplum milli piyango, toto, loto gibi şans oyunları ve futbol maçları ile ayakta tutulmaya çalışmıştır.

Dürüst emekçi halkın kemerlerinde sıkacak delik kalmamıştır. 10 yaşındaki çocuk çalıştırılırken 30 yaşındaki genç işsiz gezmektedir. Halk dürüst yaşama ve onurlu yaşama savaşımında mücadeleyi geliştirmeli pisliklere teslim olmamalıdır. Halk önderleriyle bütünleşerek ve nice yeni, dinamik önderler yaratarak güçlü örgütlenmelerle bilimselliği yakalamalıdır. İşçi sınıfı önderliğindeki halkın, emin adımlarla ilerleyerek iktidarı devrimle nasırlı ellerine alması, çirkeflikleri kızıl çekiçle temizlemesi gerekmektedir ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● İLK ŞEHİT MERAL YAKAR

KAN VE CAN BEDELİ MÜCADELE GELENEĞİ

Zorun zorla altedileceği ve silahlı mücadelenin kaçınılmazlığından hareket eden komünistler, ülke şartlarını doğru bir şekilde tahlil ederek HALK SAVAŞI stratejisinde devrim ve komünizm savaşımına atıldıklarında, hedefe al kanlı gömlekle varacağına bilincindeydiler. Kurtuluş devrimiydi ve zafer, ancak bir bütün olarak kendini komünizm davasına adanmış, kan ve can pahasına mücadelede sebat eden, tüm benliğini ve varlığını, halk, devrim ve partiye tabi kılan profesyonel devrimcilerin Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmış, halk kitleleriyle bütünleşmiş, feda ve saldırla ruhyla dolu, savaşa göre şekillenmiş komünistlerin öncülüğünde gerçekleşebilirdi. Zafer, devrim ve komünizm, sayısız şehidin kanı, tolu üzerinde gerçekleşecekti.

TKP(ML), bu bilinçle donanmış kadro, üye ve savaşçlarıyla, kuruluşundan itibaren 500'ü aşkın şehit verdi. Kalanlar, apaydınlık günlerin mimarı olan orakla çekiçle yürüyenleri, halk için ölmesini bilenleri ve silah elde toprağa düşenleri selamlayageldi bugüne dek, kızıl bayraklarını devralarak ve savaşı daha da büyüterek...

TKP(ML)'nin tarihindeki ilk şehidi, toprağa düşen ilk tohumu, ilk serpilip büyüyen, kan ve can bedeli mücadele geleneğinin, kendini feda ruhunun ilk yapıcısı Meral YAKAR yoldaşın bir kadın partizan ve TKP(ML)'nin ilk kadın üyesi olması onun bu öncülüğünü daha bir ayrıcalıklı kılıyor. Sınıflı toplumlarda, ezilen/sömür-

len ve ezen/sömüren sınıflar daima amansız bir hesaplaşma içerisinde olagelmislerdir. Sınıf savaşımı ve toplumsal devrimlerin kaçınılmazlığı içerisinde, nice canlar düşmüştür toprağa, tarihin tekerleğini iradi döndürmek adına. Her şehit, devrim uğrunda feda olan her can onurumuzdur. Baskı, zulüm ve sömürü düzenleri sürdüğü müddetçe, can bedelli mücadeleler de sürecektir. Zulmün olduğu yerde isyan da varolacaktır.

Ama kadınlarımız, bir başka sömürdür. Onlar, her emekçinin maruz kaldığı sınıf sömürsünün yanında, bir de ezilen cins olma durumuyla karşı karşıyadırlar. Başka bir deyişle "çifte baskı ve sömür" altında olan kadın, buna karşılık asosyalliğe maruz edilmişliği, kimliksizleştirilmişliği ve düşürülmüşlüğü ile daha ağır olan zincirlerini kırmayı, erkeklerle göre daha sancılı olmalıdır. Sistemin kadınlara ilişkin zihniyeti, "sırtından sopasını, karnından sipasını eksik etme", "kadının yerli ahırdaki öküzün yerinden sonra gelir", "politik erkeklerin işidir", "elinin hamuruyla erkek işine karışma" vb. söylemlerle karakterize edilebilir. Kadın sorunu veya cinsel baskı, sınıflı toplum gerçeğinin, öz itibarıyla özel mülkiyet dünyasının ya-

MERAL YAKAR

ratmış olduğu sorunlardan biridir. Bugüne kadarki tüm sınıflı toplumlar da, sorunun kaynağı olan özel mülkiyet korunduğundan, kadının durumunda da öz itibarıyla bir değişiklik olmamıştır. Evet, kapitalizmle birlikte kadın daha "modern" bir köle olma hakkını kazandı. Muttak pencerelelerinden ve

kerhane kapılarından dışarı taşındı kadın. Kapitalizm, emperyalizm kadını daha da düşürmek, azami kar "ilkesini" hayata geçirebilmek maksadıyla proletaryayı katmerleştirirken kadını, buna karşılık kaçınılmaz mezar kazıcılarından birini de yaratıyordu kendi elleriyle. Ev köleliği ile ufkunu daraltmış, "kızlığında" ağabeyinin, babasının, evlendiğinde ise kocasının otoritesiyle zincirleri katmerleştirilen kadın, proletaryalıkça etrafını, gerçekleri de yavaş yavaş görmeye, kadın-insan olabilmeye yöneldi.

Ve "Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulamaz" şiarını yükseltti proletaryalı kadın. Sınıflı toplumların kendisine armağan ettiği zincirleri, komünist iradesiyle rezil rüsva edip, safını emekten, sömürülenlerden, halktan ve proletaryadan yana belirledi. Roza'lar, Olga'lar, Kollontai'ler... Bu şiar, Tür-

kiye coğrafyasında ilk Meral YAKAR yoldaşça selamlandı. MLM bilinciyle donanarak TKP(ML) safılarında, çeşitli ulus ve milliyetlerden komünistlerle omuz omuz can bedelli mücadeleye atılırken O. Mustafa Suphi'lerden sonra ülkeye topraklarını kanıyla sulayan komünist olma onuruna erişirken aynı zamanda, ilk kadın komünist olma onuruyla taçlandırılıyordu ölümsüzlüğü.

Meral YAKAR, genel olarak ülkemiz proletaryasına ve ezilen halkıyı yığınlarına bir çağdır. Kavgı, özgürlük, devrim ve kurtuluşa çağırarak komünist manifestomuzun ilk müfettihi. Ama sadece bu kadar değil. O, aynı zamanda özel olarak emekçi kadınlara, zincirleri kırmayı ve devrimi omuzlama çağrısıdır. Evet O önce komünisttir. Fakat O bir kadın komünisttir.

Meral YAKAR yoldaş, partili faaliyetinde, yürüttüğü militan mücadeleleriyle kısa zamanda ön çıkmış, kitleler tarafından sevilerek sayılan bir öncü olmuştur. Dümanla birebir muharebeye tuttuğu işkencehanede, komünizm davasını gözbebeği gibi koruyarak ölümsüzleşmiştir. Kendisine dayatılan köleleşmeyi elinin tersiyle tarihin çöplüğüne atıp, yüreğini sınıfı yoldaşlarıyla, halkı savaşına çatmakta bir an dahi reddetmemiştir.

Beşyüzü aşkın şehidimiz halay çıkıyor şimdi... MERAL bir, HAYDA İKİ, MUHARREM ÜÇ, İBRAHİM DÖRT, İBRAHİM ON, YÜZ, BİN... Gözlerimi de kin, ediyoruz yemin, KAZIYA CAGIZ KÖKÜNÜ EMPERYALİZMİ, FEODALİZMİN VE KOMPRADÖR KAPİTALİZMİNİ.. ●

deniz'de konumlanmasının rahatsızlığını yaşayanların çirpinişları Dersim'dekinden farklı olmayacaktır. 1 Nolu Gerilla Bölgesi dedikleri Dersim'i düşman saldırılarının yoğunluğundan silahlarını toprağa emanet ederek terkedip kentleri ve Avrupa'yı mesken eyleyenlerin kulakları tımalayan zirvalıkları bir yana bırakılarak geçmiş olumsuzluklardan dersler çıkarılıp mevcut savaşıra göre konumlanma ertelenmemelidir.

MGK tarihinde ilk kez Karadeniz birinci gündem maddesi yapılmaktadır. Sadece bu durum dahi bizim bu bölgedeki ısrarımızın ne kadar doğru olduğunu kanıtlarken, düşmanın bölgede T.Kürdistanı'ndaki savaş düzeyine göre organize olma çalışmalarında asla küçümsememeliyiz. MGK toplantısından sonra yeni güvenlik kentlerinin kurulacağı hükümetin İçişleri Bakanının itirafıdır. Bununla birlikte, T. Kürdistanı'ndaki gerilla savaşında belli bir deneyim elde etmiş savaş gücünün Karadeniz'e aktarılacağıda kararlaştırılmış durumdadır. Özel tim terörü şimdiden kurbanlar almaya başlamıştır. Koruculuk bölgeye tamamen dayatılmış durumdadır.

Bütün bu olgulara baktığımızda, önümüzdeki süreçte bu alandaki muharebeler çok daha şiddetli olacaktır. TKP(ML) dışında PKK, TKP/ML ve DHKP-C'nin bu alanda yoğunlaşmasıyla da çarpışmaların daha yaygın bir hal alacağı ortadadır. Burada devrimi bekleyen en büyük tehlike kendini yenileyememektir. Düşman kendini T. Kürdistanı'ndaki gerilla savaşına göre (esasta PKK'nin savaş düzeyine göre) hazırlamaktadır. Dikkat edilirse, T. Kürdistanı'nda bu savaş düzeyini tutturamayanlar bölgede tutunamamaktadır. Dersim bölgesinde, TKP(ML)'nin içten ve dıştan tüm düşman saldırılarına karşı sökülüp atılamamasının en önemli etmenlerinden biri de, bu alanda, bu savaş düzeyinin tutturulmasıdır. Karadeniz'deki tüm gerilla birliklerinin bu düzeyi tutturamaması, mevcut hareket ve savaş düzeyiyle yetinmesi demek, bu alanda yeni bir yenilgiye davetiye çıkarmak anlamına gelir. Bunun yanı sıra diğer önemli bir tehlikede, Maoist kitle çizgisinden sapmadır. Faşizm Kürt-Türk, Alevi-Sunni çatışması yaratmak için her türlü provakasyona başvurmaktadır. Faşizmin bu politikası bölgede boşa çıkarılamazsa savaşın kitleleşmesi mümkün olmayacaktır.

Bu iki önemli tehlikeye karşı hazırlıklı olmanın yanı sıra savaş güçleri arasında devrimci dayanışma, dostluk ve eylem birliğini adım adım örnek tarihsel bir öneme sahiptir. Savaş savaş gibi yürütemeyen bir politik devrimci yapılanmanın bölgede tutunması mümkün olmayacaktır. Bugün düşmanın T. Kürdistanı'ndan sonra en sıkıştığı alan burasıdır. Bu sıkışıklığı daha derinleştirmek, yaygınlaştırmak tamamen devrimcilerin omuzundadır. Bütün olanakların bu alanları besleyip büyütecek şekilde organize olması görevinde sarsaklanmamalıdır. Özellikle büyük şehirlere sürülen devrim dinamiklerinin gerilla alanlarına aktarılması ertelenemez bir zorunluluktur. Bunun yanı sıra Karadeniz'e yönelik düşmanın saldırılarını en geniş anlamda teşhir etmek ve bu faaliyet içinde kazanılabilecek bölge kökenli aktivistlerin bölge örgütlülüğüne aktarılması can alıcı bir sorundur.

Bütün bu görevleri bilince çıkarıp gereklerini yerine getiremeyen bir örgütlenme ve faaliyetin başarılı olarak görülmesi mümkün değildir. Savaşa göre örgütlenip faaliyet yürütüyorum diyen bir yapılanmanın başarılı olduğunun tek ölçütü savaşa yaptığı maddi ve manevi katkıdır. Bu görevde yoğunlaşmayan ve gereklerini yerine getirmeyen bir örgütlenme boş bir örgütlenmedir ●

Katliam politikaları Karadeniz'de

Türk devletinin geçmişten günümüze dek süregelen bir geleneği vardır. Bunun özünü oluşturan, katliam, sömürü, baskı, soykırım, işkencelerle halkı sindirmek ve böyle yönetmek oluşturmaktadır. Bu politikalar her geçen gün biraz daha pekiştirilerek sistemli bir devlet politikası olarak geliştirilip, süreklileştiriliyor. Nerede bir hak arayışı var ise orada devlet terörü vardır. Yıllardır varlığını terörle sürdürmeye çalışan devlet, halka her türlü zulmü mübah görmüştür. Devletin bu zulmüne karşı duran herkes, işkencelerden geçirilmiş, katledilmiş, gözaltında kayıp edilmiş, zindanlara tıkılmış, evleri yakılmış, köylerinden zorla göçettirilmiş. Bugün Türkiye ve T.Kürdistanı'nda verilen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini yoketmek ve ezilen yığınlarla bütünleşmesini engellemek için devlet, her türlü yöntemle başvurmaktadır. 12 Eylül'de köylüleri köy meydanında toplu dayaklardan geçirmekle işe başlayan devlet, mücadelenin yükselmesiyle birlikte köylüleri tek tek ve giderek toplu olarak katletmeye başladı. Bunu, köylüleri yakma ve zorla göç ettirme politikaları izledi. Dersim'de, Amed'de, Botan'da devam eden ve her geçen gün azgınlaşarak artan devletin bu terörü, Karadeniz'de de uygulanmaya başlandı. Vahşette sınır tanımayan devlet ve onun militarist güçleri, Karadeniz'de gerilla eylemlerinin artmasıyla birlikte, katliam politikalarını burada da uygulamaya soktu. Gerilla ile halkın kaynaşmasını engellemek için her türlü psikolojik savaş yöntemlerine başvuran devlet, cinayet çetelerini halkın üzerine salarak sindirmeye çalışıyor. Bunun en son örneği Ordu'nun Mesudiye ilçesinde yaşandı. Operasyondan eli boş dönen gözü dönmüş özel tim çeteleri, hayvanlarını otlamaktan dönen 12 yaşındaki **Cihat Metin** ile amcasının oğlu **Turgay Metin** adlı iki çocuğu tarayarak öldürdüler. Olaydan yaralı olarak kurtulan bir başka çocuğun anlatımları özel tim denilen çetelerin vahşetini gözler önüne sermektedir.

Her ne kadar "mehmetçik" medya, her zamanki gibi efendilerinden aldığı talimatla olayı çarpıtıp, devletin vahşet politikalarını gizlemeye çalıştıysada, başarılı olamadı. "Kimliği belirsiz kişiler tarafından vuruldu" ya da "kaza sonucu iki çocuk vuruldu" şeklindeki gerçekleri örtbas etme çabaları tutmadı. Yaralı olarak kurtulan çocuğun **"Bize ateş ettiler. Bağdık, biziz ateş etmeyin dedik ama onlar durmadılar, yine ateş ettiler. Sonra baktım abim yere düşmüş. Kafasında delik açılmış"** şeklindeki sözleri, yıllardır insan kanı dökerek sevinç naraları atan kan emici vampir çetelerinin vahşetini gözler önüne seriyordu. Devlet, özel olarak yetiştirdiği bu çeteleri, halkı sindirmek ve baskı altında tutmak için kullanıyor. T.Kürdistanı'nda verilen ulusal ve sınıfsal gerilla mücadelesine karşı uzun süreden beri kullanılan bu çeteler, gerilla mücadelesinin Karadeniz bölgesine sıçramasıyla birlikte, orada da vahşet makinası gibi kullanılmaya başlandı. Türk devleti, T.Kürdistanı'nda yaptığı onca vahşete rağmen gerilla karşısında çözümsüzlüğe sürüklendi.

Denediği her vahşet politikasına rağmen gerilla ile halkın kaynaşmasını engelleyemedi. Gerillayı, timkalarını geçirdiği dağlardan sökmeyi başaramadı. Onlarca sefer düzenledi, tonlarca bomba yağdırdı, sökemedi. En son Dersim'e 150 bin kişilik ordusunu yığdı. Ancak yine gerillayı dağlardan sökemedi. Çaresiz bir şekilde geri çekilmek zorunda kaldı.

Gerilla mücadelesini, varlıkları için son derece tehlikeli gören Türk devleti, gerillanın halkla bütünleşmesinden öcünden korkar gibi korkmaktadır. Onlar, gerilla mücadelesinin Karadeniz'de de kök salmasının kendileri için ne denli tehlikeli olacağını çok iyi biliyorlar. Bunun içindir ki, gerilla mücadelesinin Karadeniz'de yaygınlaşmaya başlamasıyla birlikte, devlet çok yönlü bir saldırıya geçmiştir. Devlet, giriştiği bu kapsamlı saldırıyı Karadeniz'de sistemleştirmek için, T.Kürdistanı'nda savaş içerisinde tecrübe kazanmış ve katliam politikalarını uygulamakta kendisini kabul etmiş "seçkin" kadrolarını bu bölgeye atayarak gerçekleştirmeye çalışıyor. Karadeniz'de oluşturulan "güvenlik hattının" başına General Veli Küçük ve Vali Mustafa Malay'ın getirilmesi bunun bir sonucudur. Yine MGK toplantısında Karadeniz'de verilen gerilla mücadelesinin en önemli gündem maddesi olarak tespit edilmesi; devletin, Karadeniz'de gerilla mücadelesine karşı gireceği yönelimi gösteriyor. Bölge halkına yönelik baskıların her geçen gün artması, devletin bu yöneliminin T. Kürdistanı'nda yaptığı uygulamalar ile aynı olacağını göstergesidir. Daha şimdiden özellikle Tokat ve çevresine yaylaya çıkma yasası getirilirken, köylerin boşaltılması ve merkezi köylerin oluşturulması için açıktan çalışmalar yapılmaktadır. Yine köylülere bir yandan zorla koruculuk dayatılırken, diğer yandan da halk arasında Alevi-Sunni kışkırtması yaratılıp halklar birbirine düşman edilerek silahlanmaya mecbur kalmaları sağlanmaya çalışılmaktadır.

Devletin, Karadeniz'de gerilla savaşı karşısında terteleme (şaşkınlığa) düşmesi boşuna değildir. T.Kürdistanı'nda boyutlanan gerilla savaşının Karadeniz'de de boyutlanması ve diğer bölgelere sıçraması durumunda saltanatlarının boş çuval gibi çökeceğini çok iyi biliyorlar. "Mehmetçik" medyanın kahrolmuş bir şekilde "TIKKO Karadeniz'e girdi" söylemleri korkularını açığa vurmaktadır.

Karşı-devrim güçlerinin içten ve dıştan engellemeye çabalarına rağmen, MLM bilimini kendine rehber almış Proletarya Partisi'nin Karadeniz'de geniş köylü yığınlarıyla birleşmesi ve Halk Savaşı'na seferber etme mücadelesi engellenemeyecektir. Düşman, nasıl ki onca vahşet politikalarına rağmen Dersim'in dağlarından sökemediyse gerillayı, Karadeniz'de de uygulamaya başladığı katliam politikalarıyla bunu başaramayacaktır.

Baba Erdoğan, İsmail Bulut, Kazım Ekici (Cebol), Erhan Öztürk ve onlarca komünist şehidin kanı tohum olarak bir kez serpilmiştir Karadenize. Boy vermeye başlayarak kökünü toprağın derinliklerine yayan filizleri söküp atmak öyle kolay bir iş olmayacaktır ●

"Bir Dersim yetmez hedef bin Dersim olmalı"

TKP(ML), Komünist Önder Baba Erdoğan'ın bu şiarını '80'li yılların sonunda günün temel görevi olarak belirlediğinde, devrimci hareketin büyük bölümü bu belirlemeyi alay etmişti. Hatta bazı keskin halk savaşçıları bunu "intihar" olarak nitelendiler.

Bütün olumsuz koşullara rağmen bu şiar 20 yıllık bir deneyimin canlı pratiğinden sözüldü gelmişti. Bu şiar, 12 Eylül faşist diktatörlüğüne karşı kesintisiz bir şekilde mücadeleyi sürdüren Maoist partinin devrim stratejisini pratik yaşamda tartışmasız bir şekilde kanıtlamasının verdiği güçle bilimsel olarak özümsemiş günün temel görevi olarak benimsenmişti. Bu bilinçle yüzlerce şehit pahasına yaratılan Dersim gerçeğinin Amed'e ve Karadeniz'e taşınması hazırlıkları '80'li yılların sonlarında başlamıştı. Maoist partinin istenilmeyen bir ayrılıktan dolayı örgütsel olarak ikiye bölündüğü o süreçte, bu görevin yerine getirilmesi önemli oranlarda bir dezavantaj gibi görülmese de, mevcut güç ve imkanlarla stratejiden sapmadan, sarsılmadan yürüme kararlılığı bu dezavantajı kısa sürede küçümsemeyecek bir avantaja dönüştürecek.

TKP(ML) Merkez Komite Üyesi Seydi Batır'ın da içinde bulunduğu Amed biriminin 4 gün sürecek bir çatışmada şehit düşmesiyle bu alanda daha işin başında iken faaliyet darbelenmiş ve sonraki süreçlerde taktik politikadaki eksiklikten dolayı bugüne kadar istenilen hedefe varılamamıştır. Hiç şüphesiz bu alandaki "başarısızlığın" çok çeşitli nedenleride vardır. Ancak temel sorunun önderlik ve taktik politikadaki eksiklik olduğu bugün çok net olarak ortaya çıkmış durumdadır. Bu alanda başarısızlık (burada fiziki imhaların önemi küçümsememeliyiz) tartışmasızken, Karadeniz'de ise tam tersi durum tartışmasızdır.

Türkiye devrimci hareketinin büyük bölümünün silahlı mücadele ve bugünkü biçimi olarak gerilla savaşını sadece Türkiye Kürdistanı coğrafyasıyla sınırladığı günümüzde TKP(ML), bu belirlemeyi pratik ya-

şam içinde yalanlayarak bu noktada da çığır açıcı olmuştur. **Baba Erdoğan** önderliğindeki İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Gerillaları, 1990 yılında Karadeniz'e ayak bastığında, geniş bir kesim bunu macera ve çılgınlık olarak değerlendirmişti. Tokat'taki karakol baskınında Baba Erdoğan'ın haince katledilmeside bu "çılgınlığa" örnek olarak gösteriliyordu. Ama hayat bu fikir yoksunlarını bir kez daha mahkum etmek gecikmeyecekti. TKP(ML)'nin Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşındaki ısrarı sonucu Türkiye Kürdistanı coğrafyasının

rattığı bu cephe hangi açıdan bakılırsa bakılsın devrimin vazgeçilmez bir mevsimine dönüşmüştür. Rahatlıkla söylenebilir ki, T. Kürdistanı'ndan sonra faşizmin aşıl topuğu bu alandır. Bu mevzi yaratılırken çok doğaldır ki tıpkı Dersim gibi ağır bedeller göze alınmıştır. TKP(ML); **Baba Erdoğan**, İsmail Bulut, **Tuncay Çarıkçıoğlu**, Hasan Toy, **Aydın Yıldırım**, Comert Kaya, **Kazım Ekici** gibi önder kadrolarının yanı sıra, **Erhan Öztürk**, Doğan Karadağ, **İhsan Şimşek** gibi sayılı komutanlarını bu alanda şehit vererek özgürlük ağacını yeşertiyordu. On-

ratılan bu mevzilerin nasıl dahada sağlamlaştırılacağıdır. Artık Türkiye Kürdistanı coğrafyasının dışında silahlı mücadele ve kır merkezli Köylü Gerilla Savaşının olanak dahilinde olmadığı tartışmasına da TKP(ML) ve önderliğindeki İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Gerillaları noktayı koymuş durumdadır. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın gelinen aşamada devrim güçleri için kazanılmış bu mevziyi sahiplenme ve daha da geliştirme çabası sonuna kadar desteklenmelidir. Ancak bölgede "Baba Erdoğan'ın, Kazım Ekici'nin arkadaşlarıyız" diyerek tu-

yanısıra Ordu, Tokat, Sivas, Amasya ve Artvin'inde içinde bulunduğu geniş bir coğrafyanın savaş alanına dönüşmesine düşman tarafından engel olunamadı.

Büyük değerlerin büyük bedellerle yaratılacağı yasağı doğal olarak burada da işleyecekti. Artvin ve Tokat'taki karakol baskınlarının yanı sıra onlarca hain ve işbirlikçiyi cezalandırma eylemleriyle faşizm, T. Kürdistanı'nın yanı sıra Karadeniz cephesinde de savaşmak zorunda kalmıştı. Sayı ve teçhizat bakımından oldukça küçük bir gücün ya-

larca TKP(ML) üyesi ve TIKKO savaşçısı Karadeniz'i bir baştan bir başa kanlarıyla suladılar. Özgürlük ağacının toprağı can ve suyu da kansa, bu özgürlük ağacı tamamen TKP(ML) önderlerinin, üyelerinin ve önderliğindeki TIKKO savaşçıların kanları ve canlarıyla yaratılmıştır.

Bugün sol yelpazede Karadeniz dağlarının özgürleştirildiği ve bu özgürlüğün bir sel misali zirvelerden ovalara doğru aktığı tartışması esasta sona ermiştir. Şimdilerde tartışılan büyük bir feda ruhuyla ya-

tunmaya çalışan pragmatistlerin "TKP(ML) kaçır" propagandası da hoş görülemez. Düşmanın fizik saldırılarından dolayı bir süre bölgeden çekilmeyi fırsat bilenlerin fırsatçılıklarında çok geçmeden kendilerini yaralayacağı görülecektir. Kanla yazılan tarihin öyle kolay kolay silinmeyeceğini bu çevrelerde görecektir. Varlık koşulunu sadece TKP(ML) düşmanlığıyla sınırlayanlar, TKP(ML)'nin öyle kolay yutur bir lokma olmadığını bir kez daha görecektir. TKP(ML) önderliğindeki gerilla birliklerinin eksikliklerini gidererek tekrardan Kara-